

Biuro Studiów i Ekspertyz

Przekłady
Aktów
Prawnych

2(11)97

Biuletyn Biura
Studiów i Ekspertyz
Kancelarii Sejmu

Redaktor prowadzący: **Romuald Szpor**

© Copyright by Kancelaria Sejmu, Warszawa 1997

ISSN 1230-3186

Opracowanie graficzne, skład i łamanie: *Biuro Studiów i Ekspertyz*
Druk i oprawa: *Wydawnictwo Sejmowe*
Warszawa, styczeń 1997

*Potrzeba stworzenia nowego **Prawa wodnego**, zmieniającego dotychczasowy system zarządzania zasobami wodnymi w Polsce była postulowana od dawna w środowisku zawodowym związanym z gospodarką wodną i ochroną środowiska. Podjęte przez Sejm obecnej kadencji prace nad rządowym projektem ustawy **Prawo wodne** (Druk Sejmowy nr 951) stanowią krok w tym kierunku.*

W jedenastym biuletynie Zespołu Przekładów Biura Studiów i Ekspertyz prezentujemy przekłady (z czeskiego, francuskiego, niemieckiego i węgierskiego) następujących aktów prawnych dotyczących gospodarki wodnej:

- czeskiej ustawy o wodach z 31 października 1973 r. wraz z proponowanymi zmianami z 1996 r.*
- francuskiej ustawy z 16 grudnia 1964 r. dotyczącej gospodarki wodnej i rozdziału zasobów wodnych oraz walki z zanieczyszczeniem wód,*
- dekretu z 14 września 1966 r. dotyczącego agencji finansowych dorzeczy we Francji,*
- dekretu z 14 września 1966 r. dotyczącego komitetów dorzeczy we Francji,*
- niemieckiej ustawy o gospodarce wodnej z 23 września 1986 r.,*
- węgierskiej ustawy o gospodarce wodnej z 23 czerwca 1995 r.,*

Celem publikacji powyższych aktów prawnych jest dostarczenie Posłom i organom Sejmu materiału porównawczego, pomocnego w pracach legislacyjnych nad tą ustawą.

SPIS TREŚCI

<i>Ustawa z 31 października 1973 r. o wodach (ustawa wodna) (Czechy)</i>	5
<i>Ustawa nr 64-1245 z 16 grudnia 1964 r. dotycząca gospodarki wodnej i rozdziału zasobów wodnych oraz walki z zanieczyszczeniem wód (Francja)</i>	39
<i>Dekret nr 66-700 z 14 września 1966 r. dotyczący agencji finansowych dorzeczy utworzonych na podstawie art. 14 ustawy nr 64-1245 z 16 grudnia 1964 r. (Francja)</i>	59
<i>Dekret nr 66-699 z 14 września 1966 r. dotyczący komitetów dorzeczy utworzonych zgodnie z art. 13 ustawy nr 64-1245 z 16 grudnia 1964 r. (Francja)</i>	67
<i>Ustawa o gospodarce wodnej w wersji obwieszczenia z 23 września 1986 r. (Niemcy)</i>	71
<i>Ustawa nr LVII z 1995 roku o gospodarce wodnej (Węgry)</i>	119

USTAWA
Z 31 PAŹDZIERNIKA 1973 R.
O WODACH (USTAWA WODNA)¹

Zgromadzenie Federalne Czesko-Słowackiej Republiki Socjalistycznej uchwaliło następującą ustawę:

Część pierwsza
Przepisy ogólne

Artykuł 1
Cel ustawy

Wody powierzchniowe i podziemne są jednym z podstawowych źródeł surowców, tworzą ważną część składową środowiska przyrodniczego i służą zabezpieczeniu gospodarczych i innych potrzeb całego społeczeństwa. Celem niniejszej ustawy jest wszechstronna ochrona wód z racji niemożności ich zastąpienia i ich ogólnego znaczenia dla społeczeństwa, planowe zarządzanie ich poborem i innym dysponowaniem nimi tak, aby zachowana była równowaga między zapotrzebowaniem na wodę a objętością źródeł wody, dbałość o ich czystość i jak najgospodarniejsze wykorzystanie, zapewnienie ochrony przed powodzią oraz jednoczesna troska o ochronę przyrody, rekreację, żeglugę i inne ważne interesy społeczne.

Artykuł 2
Wody powierzchniowe i podziemne

(1) Wodami powierzchniowymi są wody naturalnie występujące na powierzchni ziemi; wodami podziemnymi są wody w szczelinach ziemskich i

¹ Przekład wg *Sbirka zákonů*, č. 138/1973 (č... 138/1973 Sb.), projekt nowelizacji: Vladni návrh 2066. I. volební období. Kursywą zaznaczono projektowane zmiany w ustawie.

wodnych pokładach ziemskich. Prawa do tych wód reguluje niniejsza ustawa.

(2) Za wody powierzchniowe i podziemne nie uważa się przyrodniczych wód leczniczych i występujących naturalnie mineralnych wód stołowych, jak również wód, które, zgodnie z przepisami ustawy górniczej, są zastrzeżonymi kopalinami i wodami górniczymi (dalej tylko "wody specjalne").

(3) Niniejsza ustawa stosuje się do wód specjalnych, tylko wówczas jeśli jest to wyraźnie stwierdzone.

Artykuł 3

Kierunkowy plan gospodarki wodnej

Kierunkowy plan gospodarki wodnej republiki jest zasadniczą podstawą przy zabezpieczeniu w wodę wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, do realizowania zadań gospodarki wodnej przy podejmowaniu decyzji dotyczących planowania przestrzennego oraz decydowania o gospodarce wodnej, jest też jedną z zasadniczych podstaw w zarządzania gospodarką wodną i w wypracowywaniu długoterminowych perspektyw rozwoju gałęzi, które wymagają źródeł wody lub w inny sposób wpływają na gospodarkę wodną oraz na ich jakość. Częścią kierunkowego planu gospodarki wodnej jest państwowy bilans zasobów wód podziemnych i powierzchniowych oraz ich jakości.

Część druga

Postępowanie z wodami

Rozdział 1

Podstawowe obowiązki przy postępowaniu z wodami

Artykuł 4

(1) Postępując z wodami podziemnymi i powierzchniowymi należy troszczyć się o ich ochronę, gospodarne i celowe wykorzystanie oraz dbać o to, aby nie dochodziło do naruszania interesów gospodarki wodnej i innych ważnych interesów społeczeństwa.

(2) Organizacje, które mają do czynienia z powierzchniowymi lub podziemnymi wodami, są zobowiązane tak przeprowadzać ewentualne zmiany w technologii produkcji, aby umożliwić jak najbardziej racjonalne, powtórne wykorzystanie wody, aby była zabezpieczona ich odnowa lub polepszenie jakości wody, a jeśli administrują inwestycjami lub urządzeniami wodnymi są zobowiązane do odpowiedniej o nie dbałości.

(3) Przy budowie kompleksów mieszkalnych, nowych zakładów i podobnych instytucji, także przy ich rekonstrukcji, organizacje inwestycyjne są zobowiązane zapewnić również ich zaopatrzenie w wodę oraz jej odprowadzanie, oczyszczanie albo inne unieszkodliwianie ścieków w taki sposób, aby nie była zagrożona jakość wód podziemnych i powierzchniowych; wypełnienie tych obowiązków organizacje inwestorskie i organy planujące powinny mieć na względzie już na etapie planowania wymienionych akcji inwestycyjnych. Bez spełnienia zobowiązań wymienionych w zdaniu pierwszym budowa lub rekonstrukcja nie może uzyskać pozwolenia, zatwierdzenia ani nie może być zrealizowana.

Rozdział 2

Postępowanie z wodami bez zezwolenia lub zgody

Artykuł 5

Powszechne użytkowanie wód powierzchniowych

(1) Każdy może bez zezwolenia lub zgody organu gospodarki wodnej pobierać wodę powierzchniową dla własnych niewielkich potrzeb, albo użytkować ją inaczej, jeśli do takiego poboru czy użytkowania nie są potrzebne specjalne urządzenia techniczne. Pozwolenie ani zgoda organu gospodarki wodnej nie jest potrzebna również w przypadku gromadzenia wody powierzchniowej przy użyciu prostych urządzeń (art. 38 ust. 2) w poszczególnych nieruchomościach lub na zmianę naturalnego odpływu w celu ochrony wymienionych nieruchomości przed szkodliwym działaniem tych wód.

(2) Przy użytkowaniu wody, zgodnie z ust. 1, nie wolno uszkadzać brzegów, inwestycji i urządzeń wodnych, urządzeń hodowlanych dla ryb, zagrażać jakości lub przydatności wody pod względem zdrowotnym, naruszać stanu środowiska przyrodniczego, pogarszać stosunków ściekowych i naruszać praw oraz chronionych prawem interesów innych użytkowników.

(3) Organ gospodarki wodnej może użytkowanie wód zgodne z ust. 1 zmienić, ograniczyć albo zakazać bez odszkodowania, jeśli wymagają tego interesy społeczne, bezpieczeństwo ludzi lub inwestycji, urządzeń wodnych, ochrona rybołówstwa lub jeśli przy użytkowaniu dochodzi do naruszania postanowień ust. 2.

Artykuł 6

Użytkowanie wód powierzchniowych do żeglugi i spławiania drzewa

(1) Na użytkowanie wód powierzchniowych do żeglugi i spławiania drewna nie potrzeba zezwolenia ani zgody organu gospodarki wodnej. Nie wolno jednak przy tym uszkadzać brzegów, inwestycji i urządzeń wodnych, urzą-

dzeń do hodowli ryb, naruszać praw i chronionych prawem interesów innych.

(2) Wodę z jednostek pływających do wód powierzchniowych można wypuszczać jedynie wówczas, kiedy odpowiadają one wskaźnikom dopuszczalnego stopnia zanieczyszczenia (art. 23 ust. 2). Prowadzący jednostkę pływającą jest zobowiązany nie dopuścić do wyciekania olejów, materiałów pędnych, popiołów lub innych szkodliwych materiałów pochodzących z tej jednostki do wód powierzchniowych, wyposażyć w tym celu jednostkę pływającą w potrzebne urządzenia i utrzymywać ją w stanie odpowiednim do właściwego jej eksploataowania.

(3) Administratorzy portów są zobowiązani zadbać o to, aby szkodliwe materiały wymienione w ust. 2 mogły być z jednostki pływającej usunięte w sposób uniemożliwiający ich przedostawanie się do wód powierzchniowych.

(4) Centralny organ gospodarki wodnej Republiki Czeskiej i centralny organ gospodarki wodnej Republiki Słowackiej (dalej tylko centralny organ gospodarki wodnej republiki) może w porozumieniu z Federalnym Ministrem Komunikacji i z właściwymi centralnymi organami administracji państwowej republiki w bardziej szczegółowy sposób uregulować, ograniczyć lub zakazać używania wód do żeglugi i do spławiania drewna, jeśli wymagają tego interesy gospodarki wodnej lub inne ważne interesy społeczne. Wymienione organy mogą bardziej szczegółowo uregulować obowiązki określone w ust. 2 i 3.

(5) Nadzór nad spławnością cieków wodnych i tworzeniem dróg wodnych należy do kompetencji centralnego organu gospodarki wodnej republiki. Sprawy związane z komunikacją wodną i kompetencje organów administracji państwowej zajmujących się żegluga regulują przepisy specjalne.

Artykuł 7

Użytkowanie wód kopalnianych

(1) Użytkowanie wód kopalnianych dla własnych celów przez organizacje górnicze nie wymaga pozwolenia ani zgody organów gospodarki wodnej.

(2) O ile organizacje górnicze nie wykorzystują wód górniczych na potrzeby własnej eksploatacji, są zobowiązane umożliwić odbiór lub inne użytkowanie niepotrzebnej dla nich ilości wody tym, którym organ gospodarki wodnej wydał na to pozwolenie (art. 8 ust. 1 lit. e).

Rozdział 3

Zezwolenie

Artykuł 8

Pozwolenie na korzystanie z wód

(1) Pozwolenie organu gospodarki wodnej jest potrzebne:

a) na pobór wód powierzchniowych i inne ich użytkowanie, o ile nie chodzi o ich użytkowanie zgodne z art. 5 do 7,

b) na pobór wód podziemnych i ich inne użytkowanie,

c) na wypuszczanie ścieków do wód powierzchniowych lub podziemnych,

d) na wypuszczanie wód specjalnych (art. 2 ust. 2) za wyjątkiem wód kopalnianych, do wód powierzchniowych lub podziemnych; wypuszczanie wód kopalnianych regulują przepisy specjalne,

e) na pobór lub użytkowanie wód górniczych, których organizacje górnicze nie wykorzystują do potrzeb własnej eksploatacji (art. 7 ust. 2); pozwolenie wydaje organ gospodarki wodnej w porozumieniu z właściwym organem górniczym.

(2) Pozwolenie zgodne z ust. 1 lit. a) jest niepotrzebne jeśli chodzi o jednorazowy pobór wody w przypadkach powszechnego zagrożenia. Nie jest również potrzebne pozwolenie na użytkowanie wód powierzchniowych przy okazji ćwiczeń sił zbrojnych i uzbrojonych jednostek bezpieczeństwa; w tych

przypadkach siły zbrojne i jednostki bezpieczeństwa działają w porozumieniu z Wojewódzką Radą Narodową, zgodnie z przepisami o obronie Socjalistycznej Republiki Czesko-Słowackiej.

(3) Organ gospodarki wodnej określa w pozwoleniu cel i termin, na jaki wydaje pozwolenie, oraz jego zakres; według potrzeb określa obowiązki oraz warunki, na jakich pozwolenia udziela.

(4) O ile organ gospodarki wodnej nie określi inaczej, prawa i obowiązki wynikające z pozwolenia, które było wydane w celu związanym z użytkowaniem określonego nieruchomości majątku, przechodzą na dalszego nabywcę lub użytkownika tego majątku, o ile majątek ten nadal będzie służył celowi, w jakim pozwolenie zostało udzielone. Następni nabywcy lub użytkownicy są zobowiązani, w terminie do dwóch miesięcy od dnia jego przekazania, zawiadomić organy gospodarki wodnej, że doszło do przekazania lub przejęcia majątku, z którym związane było pozwolenie.

Artykuł 9

Pozwolenie na inwestycje wodne

(1) Na realizację inwestycji wodnych (art. 38), ich zmianę i likwidację, konieczne jest pozwolenie organu gospodarki wodnej.

(2) Organ gospodarki wodnej w pozwoleniu na inwestycję wodną określa obowiązki oraz warunki na jakich go udziela. Odpowiednio do potrzeb zleca występującemu o pozwolenie założenie znaku wodnego (cechy) albo przedstawi mu do zaaprobowania projekt regulaminu wykonawczego lub eksploatacyjnego inwestycji gospodarki wodnej.

(3) Pozwolenie na inwestycję wodną jest jednocześnie decyzją o dopuszczalności budowy, zgodnie z ustawą prawo budowlane. Zgodnie z przepisami specjalnymi urząd budowlany wydaje na te inwestycje zgodę tylko pod kątem stwierdzenia ich zgodności z planami i decyzjami dotyczącymi zagospodarowania przestrzennego.

(4) W przypadku inwestycji gospodarki wodnej, kompetencje urzędów budowlanych, zgodne z prawem budowlanym, przysługują organom gospodarki wodnej, za wyjątkiem kompetencji w sprawach dotyczących wywłaszczeń. Organ gospodarki wodnej, który jest kompetentny w sprawie udzielenia pozwolenia na inwestycję wodną, decyduje również o wprowadzeniu jej do stałej eksploatacji (użytkowania) zgodnie z przepisami specjalnymi.

(5) Jeśli pozwolenie, udzielone zgodnie z art. 8 ust. 1, wygaśnie - organ gospodarki wodnej zadecyduje o warunkach dalszego istnienia, ewentualnie likwidacji inwestycji wodnej umożliwiającej dozwolone postępowanie z wodą.

Artykuł 10

Pozwolenie na niektóre czynności

Pozwolenie organu gospodarki wodnej jest potrzebne:

a) na wysadzanie, ścinanie i usuwanie drzew i krzewów na terenach zagrożonych powodzią (art. 13 ust. 2),

b) na wydobywanie piasku, żwiru, błota, za wyjątkiem błota leczniczego, otoczków itd. (dalej tylko "materiał rzeczny") z koryt cieków wodnych,

c) na prace geologiczne i hydrogeologiczne na terenach zagrożonych powodzią i w pasmach ochronnych (art. 19),

o ile czynności tych nie wykonuje organizacja administrująca ciekami wodnym w związku z zarządzaniem tym ciekami.

Artykuł 11

Zmianianie i cofanie pozwolenia

Organ gospodarki wodnej może z inicjatywy własnej lub na wniosek po przeprowadzonym postępowaniu, zmienić bądź cofnąć wydane przez siebie pozwolenie:

a) jeśli wymagają tego interesy gospodarki wodnej lub inne ważne interesy społeczne,

b) jeśli dojdzie do zmiany okoliczności decydujących o udzieleniu pozwolenia, szczególnie jeśli zakres pozwolenia trwale przekracza potrzeby uprawionego,

c) jeśli uprawniony ponownie nie przestrzega warunków zezwolenia, lub obowiązków określonych w pozwoleniu przez organ gospodarki wodnej,

d) jeśli uprawniony nie wykorzystuje pozwolenia bez ważnych powodów przez okres dłuższy niż dwa lata,

e) jeśli podczas dozwolonych czynności dochodzi do naruszania postanowień niniejszej ustawy lub do istotnego naruszania uprawnionych interesów innych.

Artykuł 12

Wygaśnięcie pozwolenia

(1) Pozwolenie organów gospodarki wodnej wymienione w art. 8 ust. 1 oraz w art. 10 lit. b) wygasa:

a) wraz z upłynięciem okresu, na jaki zostało udzielone,

b) wraz z likwidacją inwestycji wodnej, umożliwiającej dozwolone postępowanie z wodą, o ile organ gospodarki wodnej w terminie do jednego roku po likwidacji inwestycji nie określi terminu odnowienia inwestycji; w tym przypadku pozwolenie wygasa wraz z ostatecznym upłynięciem tego terminu,

c) wraz z likwidacją organizacji, ewentualnie śmierci obywatela, któremu zostało udzielone, o ile prawa i obowiązki wynikające z pozwolenia nie przeszły na ich prawnych następców zgodnie z art. 8 ust. 4.

(2) Pozwolenia na inwestycje wodne (art. 9) i na niektóre czynności (art. 10) wygasają, o ile uprawniony nie przystąpi do ich realizacji w terminie do dwóch lat od wydania pozwolenia, ewentualnie w dłuższym terminie, który organ gospodarki wodnej określił w pozwoleniu.

Rozdział 4

Zgoda

Artykuł 13

(1) Zgoda organu gospodarki wodnej jest potrzebna na budowy, urządzenia, ewentualnie czynności, które nie wymagają jego zezwolenia, a które mogą jednak wpłynąć na stosunki wodne, to jest:

a) na budowy i urządzenia na ciekach wodnych i w ich korytach oraz na terenach wokół nich,

b) na zakładanie dalekosiężnych rurociągów, składów, zbiorników i magazynów materiałów zagrażających jakości wody, na budowy umożliwiające podziemne składowanie materiałów w zagłębieniach ziemi i na budowy obiektów komunikacyjnych,

c) na zmiany w zabudowaniach i urządzeniach wymienionych w lit. a) i b),

d) na umieszczanie (zakotwiczenie itd.) urządzeń nie służących żegludze ani administrowaniu ciekami wodnymi na ciekach wodnych poza terenami portowymi,

e) na budowy i na wydobywanie minerałów, jak również na prace ziemne na terenach zagrożonych powodzią, na chronionych terenach naturalnej akumulacji wód (art. 18) i w strefach ochronnych (art. 19) oraz w *dorzeczach wodnych źródeł powierzchniowych*.

f) na zasypywanie starorzeczy cieków wodnych i mielizn,

g) na budowę w odległości do 15 m od strefy ochronnej tamy i cieku wodnego.

Organ gospodarki wodnej może określić warunki, na jakich udziela zgody.

(2) Tereny zagrożone powodzią i rozmiary gruntów wymienionych w ust. 1 lit. a) określa na wniosek administratora cieku organ gospodarki wodnej oraz zawiadamia o tym właściwe urzędy budowlane i zainteresowane lokalne rady narodowe.

(3) Organy, wydające zgodnie z innymi przepisami pozwolenia na budowy, urządzenia lub czynności zgodne z ust. 1, nie udziela pozwolenia dopóki występujący o nie nie przedłoży zgody organu gospodarki wodnej.

(4) Nie jest potrzebna zgoda na tymczasowe budowy, urządzenia, ewentualnie czynności, konieczne do przeprowadzenia ćwiczeń sił zbrojnych i uzbrojonych jednostek bezpieczeństwa; w tych przypadkach siły zbrojne i uzbrojone jednostki bezpieczeństwa działają w porozumieniu z wojewódzką radą narodową zgodnie z przepisami dotyczącymi obrony Czesko-Słowackiej Republiki Socjalistycznej.

(5) W przypadku wygaśnięcia ważności zgody na budowy lub urządzenia stosuje się art. 12 ust. 2. Podobnie w przypadku wygaśnięcia ważności zgody na czynności wymienione w ust. 1 lit. d) i e) stosuje się art. 12 ust. 1.

Rozdział 5

Opinia

Artykuł 14

(1) Przy podejmowaniu działań inwestycyjnych w ramach którejkolwiek z gałęzi gospodarki narodowej, inwestor jest zobowiązany zwrócić się do właściwego organu gospodarki wodnej z prośbą o wydanie opinii, czy planowana inwestycja jest, ewentualnie w jakich warunkach, możliwa do realizacji z punktu widzenia gospodarki wodnej, już na etapie wykonywania wstępnej dokumentacji lub jej zmian. Inwestor jest zobowiązany dołączyć do prośby o zaaprobowanie planowanego zadania opinię organu gospodarki wodnej.

(2) Opinia organu gospodarki wodnej jest wymagana również przy przygotowywaniu zmian w procesie produkcyjnym lub w zakresie produkcji oraz przy zmianie i naprawach inwestycji wodnych również wówczas, kiedy te zmiany i naprawy nie mają odbicia w dziedzinie inwestycji, ale wpływają na gospodarkę wodną.

(3) Opinia nie zastępuje pozwolenia ani zgody i, zgodnie z przepisami o postępowaniu administracyjnym, nie jest decyzją.

Rozdział 6

Ochrona rybołówstwa i rekreacji

Artykuł 15

(1) Podczas projektowania, budowy, administrowania, eksploatacji i utrzymania inwestycji wodnych, podczas postępowaniu z wodami powierzchniowymi oraz podczas wydobywania materiału rzecznoego z koryt cieków wodnych, należy uwzględnić potrzeby i zwracać uwagę na ochronę rybołówstwa i rekreacji.

(2) Wydatki na urządzenia i środki na ochronę rybołówstwa w nowo budowanych inwestycjach wodnych ponosi inwestor tych inwestycji. Wydatki na usunięcie urządzeń szkodliwych dla rybołówstwa w nowo budowanych inwestycjach wodnych ponosi ten, kto występuje o ich usunięcie. Organ gospodarki wodnej może uwzględniając szczególne okoliczności zdecydować inaczej.

(3) Centralny organ gospodarki wodnej republiki w porozumieniu z zainteresowanymi centralnymi organami administracji państwowej i Związkiem Wędkarskim Republiki może określić w obwieszczeniu szczegóły dotyczące budowy urządzeń i innych środków ochrony rybołówstwa oraz pokrycia właściwych wydatków, jak również wykonywania postanowień zawartych w ustępie 1.

(4) Centralny organ gospodarki wodnej republiki może, po rozpatrzeniu sprawy z właściwymi centralnymi organami administracji państwowej uregulować sprawy związane z użytkowaniem cieków wodnych w celach rekreacyjnych oraz określić przy tym uprawnienia i obowiązki organów, organizacji i obywateli.

Rozdział 7

Działania na wypadek niedostatku wody

Artykuł 16

(1) Jeśli wymagają tego istotne interesy społeczne, szczególnie, jeśli występuje przejściowy niedostatek wody, organ gospodarki wodnej może, bez odszkodowania, na niezbędnie konieczny okres, zmienić zasady postępowania z wodami, dozwolonego zgodnie z art. 8 ust. 1, ewentualnie to postępowanie ograniczyć lub go zakazać. Takie środki może przedsięwziąć po rozpatrzeniu sprawy z wymienionymi organizacjami, jeśli wyjątkowość sytuacji tego nie wyklucza.

(2) Jeśli dojdzie do nadzwyczajnego ograniczenia lub uniemożliwienia poboru wody powierzchniowej lub podziemnej, dozwolonego zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a) lub b), które prowadzi do poważnego zagrożenia istotnych interesów społecznych, organ gospodarki wodnej jest zobowiązany przedsięwziąć, w porozumieniu z właściwymi organami, środki zaradcze. Może przy tym również zadecydować o tym, kto, w jaki sposób i w jakim zakresie jest zobowiązany przedsięwziąć działania zabezpieczające zastępczy pobór wody, ewentualnie zabezpieczyć dowożenie. Zwrotu poniesionych niezbędnych kosztów, związanych z przedsięwziętymi środkami, organ gospodarki wodnej może domagać się od tego, kto nadzwyczajne ograniczenie lub uniemożliwienie poboru wody spowodował. Decyzja organu gospodarki wodnej dotyczy odpowiedzialności tego, kto takie ograniczenie lub uniemożliwienie poboru wody spowodował w kwestii rekompensaty za szkodę.

Część trzecia

Ochrona wód

Rozdział 1

Ochrona naturalnej akumulacji wód i źródeł wodnych

Artykuł 17

Poprawianie stosunków wodnych

(1) Administratorzy (właściciele, użytkownicy) gruntów rolnych lub leśnych oraz stawów rybnych są zobowiązani uprawiać je w taki sposób, który by nie tylko pozwalał na zachowanie odpowiednich warunków wodnych z punktu widzenia ilości i jakości wód, ale i przyczyniał się do poprawy stosunków wodnych. Szczególnie są zobowiązani uniemożliwiać powstawanie niekorzystnych warunków ściekowych, erozję gleby, zobowiązani są do dbałości o utrzymanie wilgotności gleby i poprawę retencyjnych zdolności stawów rybnych.

(2) Organ gospodarki wodnej może, po rozpatrzeniu sprawy z właściwymi organami, wskazać administratorom (właścicielom, użytkownikom) gruntów rolnych, leśnych i stawów rybnych, jakie działania, zmierzające do wypełnienia obowiązków wymienionych w ust. 1, mają przeprowadzić.

Artykuł 18

Chronione rejon naturalnej akumulacji wód

(1) Rejony, które z racji swoich warunków przyrodniczych tworzą ważną naturalną akumulację wód, rząd Socjalistycznej Republiki Czeskiej i rząd Socjalistycznej Republiki Słowackiej (dalej tylko "rząd republiki") może uznać za chronione rejon naturalnej akumulacji wód (dalej tylko "chronione rejon wodne").

(2) Rząd republiki, przy wyznaczaniu chronionych rejonów wodnych, określa, ewentualnie zabrania czynności, które zagrażałyby istniejącym na nich stosunkom wodnym.

Artykuł 19

Strefy ochronne

(1) *Strefy ochronne są to obszary wyznaczone w celu ochrony wydajności, jakości lub przydatności pod względem zdrowotnym wodnych źródeł wód powierzchniowych i podziemnych, przeznaczonych na zaopatrzenie w wodę pitną (dalej tylko "źródło wodne").*

(2) *Strefę ochronną wyznacza, zmienia lub znosi rozporządzeniem, jeśli wymaga tego interes publiczny, organ gospodarki wodnej na wniosek lub z własnej inicjatywy.*

(3) *Strefy ochronne mogą dzielić się na strefy ochronne pierwszego stopnia, które służą ochronie źródła wodnego w bezpośredniej okolicy ujęcia lub poboru wody, oraz strefy ochronne drugiego stopnia, które służą ochronie źródła wodnego w wybranych strefach dorzecza hydrologicznego, ewentualnie rejonu hydrogeologicznego.*

(4) *W strefach ochronnych zakazane jest prowadzenie działań zagrażających wydajności, jakości lub przydatności pod względem zdrowotnym źródeł wodnych. Czynności te określa organ gospodarki wodnej po rozpatrzeniu sprawy z właściwymi urzędami administracji przy okazji wyznaczania lub zmiany strefy ochronnej zgodnie z ust. 2. Organ gospodarki wodnej może, w strefie ochronnej, ograniczyć również użytkowanie nieruchomości, które zagraża wydajności, jakości lub przydatności pod względem zdrowotnym źródeł wodnych. Decyzje o zakazie lub ograniczeniu obowiązują również prawnych następców uczestników postępowania.*

(5) *Wydatki związane z remontami technicznymi w strefach ochronnych i odszkodowaniami za ograniczenie użytkowania nieruchomości w strefach ochronnych ponosi występujący o wyznaczenie lub zmianę pasma ochronne-*

go. Jeśli strefę ochronną wyznacza lub zmienia organ gospodarki wodnej z własnej inicjatywy, wydatki za remonty i odszkodowania za ograniczenie użytkowania nieruchomości w strefach ochronnych wód powierzchniowych i podziemnych ponosi ten, kto ma pozwolenie na pobór z danego źródła, za wyjątkiem zbiorników filtracyjnych, kiedy to te wydatki i rekompensaty pokrywa ich administrator.

(6) Centralny organ gospodarki wodnej może bardziej szczegółowo określić warunki wyznaczania, ewentualnie zmian stref ochronnych, w drodze obwieszczenia.

Artykuł 20

Cieki filtracyjne i ich dorzecza

(1) Cieki filtracyjne są to odcinki cieków wodnych przeznaczone szczególnie na źródła wody dla zbiorczego zaopatrzenia ludności w wodę. Organy gospodarki wodnej przy podejmowaniu decyzji dotyczących tych cieków są zobowiązane uwzględniać ich przeznaczenie i troszczyć się o sukcesywne usuwanie ich dotychczasowych zanieczyszczeń.

(2) Cieki filtracyjne i ich dorzecza wyznacza ogłoszeniem centralny organ gospodarki wodnej republiki po rozpatrzeniu sprawy z właściwymi centralnymi organami administracji państwowej. Może przy tym określić, że budowy lub prowadzenie niektórych czynności w dorzeczu cieków filtracyjnych wymagają pozwolenia, ewentualnie zgody organu gospodarki wodnej.

Artykuł 21

Zwrot kosztów

Jeśli ustawa nie stanowi inaczej (art. 19 ust. 3), sprawy związane ze zwrotem kosztów za działania zalecone zgodnie z art. 17 do 20 przedsięwzięte w celu ochrony jakości lub przydatności pod względem zdrowotnym wód powierzchniowych i podziemnych, regulowane są zgodnie z przepisami specjalnymi. Część wydatków zaleconych w celach innych niż ochrona jakości

lub przydatności pod względem zdrowotnym wód powierzchniowych i podziemnych, może ponieść organ gospodarki wodnej, który je zalecił, jeśli wyłożenie takiej kwoty przekraczałoby możliwości tego, kto ma te wydatki ponosić; organ gospodarki wodnej nie pokryje jednak części kosztów, jeśli działania te miałyby jednocześnie służyć użytkowaniu gruntów rolnych, zgodnie z przepisami o ochronie Funduszu Gruntów Rolnych i które administratorzy (właściciele, użytkownicy) gruntów prowadziliby na koszt własny.

Rozdział drugi

Ochrona jakości wód powierzchniowych i podziemnych

Artykuł 22

Ścieki

(1) Za ścieki uważa się wody wykorzystane w osiedlach, gminach, domach, zakładach, w instytucjach zdrowotnych i innych obiektach czy urządzeniach, które w wyniku tego użytkowaniu mają zmienioną jakość (skład lub temperaturę), jak również inne wody z nich odpływające, o ile mogą zagrazić jakości wód powierzchniowych lub podziemnych.

(2) Centralny organ gospodarki wodnej republiki może określić bardziej szczegółowo, które wody uważa się za ścieki, zgodnie z ust. 1.

Artykuł 23

Odprowadzanie ścieków i wód specjalnych do kanalizacji publicznej

(1) Kto wypuści ścieki lub wody specjalne do wód powierzchniowych, powinien zadbać o to, aby to nie zagraziło ani nie pogorszyło jakości wód powierzchniowych lub podziemnych. W tym celu jest szczególnie zobowiązany do zapewnienia unieszkodliwiania ścieków, w sposób odpowiadający współczesnemu stanowi postępu technicznego.

(2) Zezwalając na wypuszczanie ścieków i wód specjalnych (art. 8) organ gospodarki wodnej jest związany postanowieniami niniejszej ustawy, wskaźnikami dostępnego stopnia zanieczyszczenia wód i przepisami dotyczącymi zdrowia ludności. Wskaźniki dopuszczalnego stopnia zanieczyszczenia wód określa rząd republiki.

(3) W jednostkowych, nadzwyczajnych przypadkach, uzasadnionych specjalnymi ogólnospołecznymi interesami, rząd republiki może zgodzić się na wypuszczenie ścieków niezgodnie z postanowieniami niniejszej ustawy, jednak tylko przez z góry określony czas i zgodnie z określonymi warunkami. Postanowienie to nie dotyczy przepisów o ochronie zdrowia ludności.

Artykuł 24

Odprowadzanie wód do kanalizacji publicznej

(1) Publiczne kanalizacje są przeznaczone do masowego odprowadzania, ewentualnie również oczyszczania ścieków i wód z opadów atmosferycznych, z gmin i osiedli. W przypadku wątpliwości, czy chodzi o kanalizację publiczną, decyduje organ gospodarki wodnej.

(2) Sprawy związane z eksploatacją kanalizacji publicznej reguluje regulamin kanalizacyjny. Regulamin kanalizacyjny określa najwyższy, dopuszczalny stopień zanieczyszczenia wód odprowadzanych do publicznej kanalizacji, ewentualnie najwyższą, dopuszczalną ilość tych wód oraz wymienia materiały, które nie są ściekami, ale których przedostawanie się do publicznej kanalizacji musi być uniemożliwione, ewentualnie określa pozostałe warunki jej eksploatacji. Regulamin kanalizacyjny uchwała organ gospodarki wodnej, na wniosek występującego.

(3) Wody, które w celu osiągnięcia najwyższego dopuszczalnego stopnia zanieczyszczenia wymagają wstępnego oczyszczenia, mogą być odprowadzone do publicznej sieci kanalizacyjnej jedynie za pozwoleniem organu gospodarki wodnej. Organ gospodarki wodnej może udzielić pozwolenia jedynie wówczas, kiedy zostanie przeprowadzone oczyszczanie tych wód do

stopnia odpowiadającego regulaminowi kanalizacyjnemu. W przypadku zmiany, ewentualnie wygaśnięcia tego pozwolenia podobnie obowiązuje postanowienie art. 11.

(4) Organizacji administrującej kanalizacją publiczną wolno podłączyć do niej tylko te nieruchomości, ewentualnie ich części i urządzenia, w których powstają wody, których zanieczyszczenie nie przekracza najwyższego dopuszczalnego stopnia zanieczyszczenia określonego w regulaminie kanalizacyjnym, oraz nieruchomości, ich części i urządzenia, z których, zgodnie z ust. 3, odprowadzanie ścieków było dozwolone.

(5) Jeśli dojdzie do sporu między administratorem kanalizacji publicznej a tym, kto występuje o przyłączenie do niej, o przyłączeniu zadecyduje organ gospodarki wodnej.

(6) Centralny organ gospodarki wodnej republiki może, w obwieszczeniu, uregulować sprawy związane z administrowaniem i eksploatacją kanalizacji publicznych i określić ogólne warunki odprowadzania ścieków przez te kanalizacje oraz wydać wytyczne do opracowywania projektów regulaminów kanalizacyjnych.

Artykuł 25

Ochrona wód powierzchniowych i podziemnych przed zanieczyszczeniem ich materiałami innymi niż ścieki

(1) Kto posługuje się materiałami, które nie są ściekami i które mogą zagrazić jakości lub przydatności pod względem zdrowotnym wód podziemnych lub powierzchniowych, jest zobowiązany do przestrzegania przepisów specjalnych, które określają, w jakich warunkach, uwzględniając potrzebę ochrony jakości wód powierzchniowych i podziemnych, można się tymi materiałami posługiwać. Jeśli posługiwanie się wymienionymi materiałami nie jest z tego punktu widzenia, na mocy przepisów specjalnych, dozwolone, każdy kto ma z tymi materiałami do czynienia, jest zobowiązany przedsięwziąć takie środki zaradcze, które uniemożliwiłyby przedostawanie się tych

materiałów do wód powierzchniowych lub podziemnych, lub dzięki którym nie zagrażałyby ich jakości lub przydatności pod względem zdrowotnym.

(2) Organ gospodarki wodnej może, w uzasadnionych przypadkach, pozwolić na wyjątki od postanowienia zdania drugiego, ust. 1.

(3) Mycie pojazdów mechanicznych i maszyn produkcyjnych w ciekach wodnych lub w miejscach, w których materiały pędne lub oleje mogłyby zagrozić jakości lub przydatności pod względem zdrowotnym wód podziemnych lub powierzchniowych, jest zabronione.

(4) Centralny organ gospodarki wodnej republiki, w celu ochrony wód powierzchniowych i podziemnych, może, w porozumieniu z zainteresowanymi organami administracji państwowej, określić warunki, w jakich można postępować z materiałami wymienionymi w ust. 1, a w jakich można dopuszczać wyjątki zgodne z ust. 2.

Artykuł 26

Awaryjne pogorszenie jakości wody

(1) Każdy, kto spowoduje lub wyrządzi nadzwyczajne, poważne pogorszenie, ewentualnie zagrożenie jakości wód podziemnych lub powierzchniowych (dalej tylko "awarie"), jest zobowiązany do natychmiastowego zgłoszenia tego do rady narodowej, ewentualnie organu bezpieczeństwa publicznego. Organizacja, która w związku z naruszeniem regulaminu kanalizacyjnego zagrazi jakości wód powierzchniowych, jest zobowiązana do natychmiastowego zgłoszenia tego organizacji administrującej kanalizacją publiczną.

(2) W przypadku, kiedy dojdzie do awarii o nadzwyczajnym zasięgu, która może w istotny sposób zagrazić życiu lub zdrowiu ludzi lub spowodować znaczne szkody majątkowe, przy podejmowaniu czynności przeciwdziałających szkodliwym następstwom awarii, obowiązuje odpowiednio postanowienie art. 42 ust. 2.

(3) Szczegóły dotyczące ogłaszania awarii i współpracy poszczególnych organów oraz organizacji czynności przeciwdziałających jej szkodliwym następstwom, określa w obwieszczeniu centralny organ gospodarki wodnej republiki, w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych Republiki i Ministerstwem Zdrowia Republiki.

Artykuł 27

Środki zaradcze

Temu, kto zaniedba obowiązki, nałożone w celu ochrony jakości wód powierzchniowych i podziemnych, organ gospodarki wodnej, odpowiednio do potrzeb, zaleci przedsięwzięcie środków zaradczych, które mają na celu usunięcie niewłaściwego stanu, powstałego wskutek zaniedbania obowiązków, a szczególnie w celu zapobieżenia dalszemu zanieczyszczeniu, ewentualnie oddaleniu zagrożenia dla jakości wód powierzchniowych lub podziemnych; może mu też zalecić podjęcie działań zabezpieczających zastępczy pobór wody. Nie dotyczy to ewentualnej odpowiedzialności za szkody ani odpowiedzialności karnej.

Część czwarta

Wody podziemne i zaopatrzenie ludności w wodę

Artykuł 28

Wody podziemne

(1) Wody podziemne są w pierwszej kolejności przeznaczone na zabezpieczenie ludności w wodę pitną i do celów, w jakich wykorzystanie wody pitnej jest określone przepisem specjalnym. Organ gospodarki wodnej może zezwolić na wykorzystanie wody podziemnej w innych celach tylko wówczas, jeśli nie odbywa się to kosztem zaspokojenia wymienionych potrzeb.

(2) Centralny organ gospodarki wodnej republiki określa w obwieszczeniu, w jakich przypadkach, komu i w jaki sposób:

a) organizacje, które podczas prowadzenia działalności inwestycyjnej lub innej znajdują na wody podziemne, są zobowiązane do złożenia na ten temat sprawozdania,

b) organizacje, korzystające z wody podziemnej, są zobowiązane do regularnego przekazywania danych o poborze wód.

Artykuł 29

Odszkodowanie za utratę wody podziemnej

(1) Organizacja, która spowoduje stratę wody podziemnej lub istotne obniżenie wydajności jej źródła, ewentualnie pogorszenie jakości wody w nim, jest zobowiązana do wynagrodzenia szkody, która wskutek tego powstała, temu, kto ma pozwolenie na pobór wody podziemnej (art. 8 ust. 3 lit. b). Odszkodowanie polega na zabezpieczeniu zastępczego źródła wody. Jeśli nie jest to możliwe lub gospodarczo celowe, zostanie wypłacone jednorazowe odszkodowanie, odpowiadające obniżonej wartości tego nieruchomości majątku, z użytkowaniem którego pozwolenie jest związane. Inaczej, w przypadku odszkodowaniu za szkodę stosuje się przepisy ogólne.

(2) W przypadku szkód, które socjalistyczna organizacja spowodowała innej socjalistycznej organizacji, obowiązują przepisy specjalne.

(3) Postanowienie ust. 1 zdania trzeciego, obowiązują również w przypadkach, w których szkoda była spowodowana przez czynności wymienione w ustawie górniczej.

Artykuł 30

Zaopatrzenie w wodę z wodociągów publicznych

(1) Wodociągi publiczne są przeznaczone do masowego zaopatrywania ludności w wodę i pokrywania zapotrzebowania gospodarki narodowej na wodę. W przypadku wątpliwości, czy chodzi o wodociągi publiczne, decyduje organ gospodarki wodnej w porozumieniu z organem administracji pań-

stwowej, w którego kompetencjach znajduje się organizacja, która administruje, ewentualnie zamierza wodociągi zbudować.

(2) Woda pitna z wodociągów publicznych jest przeznaczona przede wszystkim na zaopatrzenie ludności oraz na cele określone przepisami specjalnymi.

(3) Organ gospodarki wodnej, przy niedostatku wody pitnej, jest uprawniony do ograniczenia bez odszkodowania, lub innego uregulowania jej wykorzystania. Decyduje też w przypadkach sporów dotyczących podłączenia, ewentualnie odłączenia od publicznych wodociągów i w sporach, do jakich dochodzi w związku z wykonaniem ust. 2.

(4) Centralny organ gospodarki wodnej republiki może uregulować w obwieszczeniu sprawę związane z administracją i eksploatacją wodociągów publicznych i określić ogólne warunki na jakich dostarcza się z nich wodę.

Część piąta

Cieki wodne i ich administrowanie

Artykuł 31

Cieki wodne

(1) Cieki wodne są to wody płynące w sposób ciągły po powierzchni ziemi, między brzegami lub w naturalnym (albo uregulowanym) korycie, jako strumienie, potoki, rzeki lub w sztucznym korycie, jako kanały, kanały wodne, zbiorniki itd., lub wody znajdujące się w ślepych odgałęzieniach cieków wodnych, łącznie z ich korytami.

(2) W przypadku cieków wodnych, których koryta nie są oznaczone indywidualnym numerem ewidencyjnym i jako takie nie są wymienione w ewidencji nieruchomości, zgodnie z przepisami specjalnymi, za naturalne koryto uważa się dno i brzegi aż po linię brzegową, wyznaczaną przez powierzchnię wody, która jest w stanie przeciekać między brzegami i nie wylewa się na przyległe tereny.

(3) Za grunty, tworzące zgodnie z wcześniejszymi ustępami naturalne koryto, nie przysługuje odszkodowanie; inaczej odszkodowanie przysługuje zgodnie z przepisami dotyczącymi wywłaszczenia.

(4) Grunty, tworzące naturalne koryto, które w czasie opublikowania niniejszej ustawy nie mają swoich numerów ewidencyjnych i jako takie nie są umieszczone w ewidencji nieruchomości, zgodnie z przepisami specjalnymi, również później nie otrzymają własnego numeru ewidencyjnego, o ile nie chodzi o przypadki gospodarczo lub inaczej uzasadnione. O tych przypadkach o charakterze specjalnym zadecydują organy gospodarki wodnej w porozumieniu z właściwymi organami ds. geodezji i kartografii.

(5) Administrator cieków wodnych, ewentualnie organizacja regulująca ciek wodny może użytkować grunt przy cieku wodnym, o ile jest to niezbędnie konieczne dla zbudowania, eksploatacji i utrzymania inwestycji i urządzeń gospodarki wodnej, do prowadzenia prac i do innych celów związanych z gospodarką wodną. Jeśli między administratorem (właścicielem, użytkownikiem) tych gruntów a administratorem cieków wodnych, bądź organizacją regulującą ciek wodny, nie dojdzie do porozumienia w sprawie użytkowania gruntu i odszkodowania, zadecyduje organ gospodarki wodnej przy współpracy z zainteresowanymi organami. Przy określaniu wysokości odszkodowania organ gospodarki wodnej uwzględni korzyści, jakie administrator (właściciel, użytkownik) gruntu uzyska z przeprowadzonego remontu.

(6) W przypadku wątpliwości, czy chodzi o ciek wodny, sporów o granice koryta, ewentualnie sporów o zakres uprawnień administratora cieków wodnych (ust. 5), zadecyduje organ gospodarki wodnej.

(7) Centralny organ gospodarki wodnej republiki może w porozumieniu z Federalnym Ministerstwem Finansów, centralnym organem republiki ds. geodezji i kartografii oraz innymi zainteresowanymi centralnymi organami administracji państwowej określić szczegóły dotyczące wykonania poprzednich ustępów tego artykułu, uregulować problemy dotyczące zmian koryt cieków wodnych, powstawania nowych wysp i namulisk, ewentualnie węziej

wyznaczyć zasięg cieków wodnych. Centralny organ gospodarki wodnej republiki może również określić szczegóły dotyczące ustalania zasięgu gruntów wymienionych w ust. 5.

Artykuł 32

Administracja cieków wodnych

(1) Ciekami wodnymi, istotnymi z punktu widzenia gospodarki wodnej i granicznymi wodami cieków tworzącymi granice państwowe, administrują specjalistyczne i odpowiednio wyposażone technicznie osoby prawne wyznaczone przez centralny organ gospodarki wodnej. Spis istotnych pod względem gospodarki wodnej cieków wodnych i granicznych cieków wodnych tworzących granice określa centralny organ gospodarki wodnej w obwieszczeniu.

(2) Na administratorów innych cieków wodnych lub - w uzasadnionych przypadkach - ich wykorzystywanych dla celów gospodarki wodnej fragmentów (dalej tylko "małe cieki wodne"), organ gospodarki wodnej wyznacza osoby prawne, którym małe cieki wodne głównie służą lub z działalnością których są związane, ewentualnie gminy, przez tereny których płyną.

(3) Mały ciek wodny, którego administrator nie był wyznaczony, jest administrowany przez administratora tego cieku wodnego, którego mały ciek wodny jest dopływem, i to do czasu, aż jego administrator zostanie wyznaczony zgodnie z ust. 2.

(4) Centralny organ gospodarki wodnej republiki zadecyduje, w jakich przypadkach administrator cieku wodnego ma obowiązek przedstawienia mu do zaaprobowania projektów koordynacji regulaminów wykonawczych inwestycji gospodarki wodnej, składających się na system (dalej tylko "kompleksowy regulamin wykonawczy systemu inwestycji gospodarki wodnej") cieku wodnego administrowanego przez siebie i ten regulamin aprobuje.

Obowiązki i uprawnienia administratorów cieków wodnych

Artykuł 33

Administrator cieków wodnych jest zobowiązany zadbać o jego odpowiednie administrowanie. Szczegóły dotyczące obowiązków i odpowiedzialności administratorów cieków wodnych określa centralny organ gospodarki wodnej republiki w porozumieniu z Federalnym Ministerstwem Finansów i innymi wspomnianymi centralnymi urzędami administracji państwowej. Może przy tym określić obowiązki specjalne oraz uprawnienia administratorów cieków wodnych ważnych z punktu widzenia gospodarki wodnej w stosunku do administratorów pozostałych cieków wodnych.

Artykuł 34

(1) Administrator cieków wodnych jest uprawniony:

a) podczas wypełniania obowiązków związanych z administracją do wstępu, w koniecznym zakresie, na cudze grunty i do cudzych obiektów, o ile zgodnie z przepisami specjalnymi nie potrzebne jest na to pozwolenie,

b) w interesie administracji cieków wodnych usuwać lub na nowo wysadzać drzewa i krzewy na gruntach przy nim,

c) w zakresie, jaki dopuszcza prawidłowe sprawowanie administracji cieków wodnych, bez pozwolenia organu gospodarki wodnej wydobywać z koryta cieków wodnych materiał rzeczny, ewentualnie to wydobyć umożliwić tym, którzy otrzymali na to pozwolenie (zgodnie z art. 10 lit. b) za zwrotem wydatków, które w związku z tym ponosi administrator cieków; postanowienie to nie dotyczy przepisów specjalnych, które regulują sprawy związane z poszukiwaniem i wydobywaniem minerałów,

d) domagać się przedłożenia pozwolenia lub zgody organów gospodarki wodnej, dotyczącego cieków wodnych, od każdego użytkownika wody i wykonawcy inwestycji i urzędów gospodarki wodnej, lub na czynności, które takiego pozwolenia lub zgody wymagają,

e) do wydawania instrukcji wykonawczych dotyczących inwestycji gospodarki wodnej dla ich użytkowników, w ramach kompleksowego regulaminu wykonawczego systemu inwestycji wodnych na cieku wodnym, jeśli wymaga tego nadzwyczajna sytuacja.

(2) Centralny organ gospodarki wodnej republiki może w porozumieniu ze wspomnianymi centralnymi organami administracji państwowej określić warunki wydobywania materiału rzecznoego.

Artykuł 35

W przypadku wątpliwości dotyczących zakresu obowiązków, ewentualnie uprawnień administratorów cieków wodnych, zadecyduje organ gospodarki wodnej.

Część szósta

Ograniczenie praw do nieruchomości

Artykuł 36

(1) Administratorzy (właściciele, użytkownicy) nieruchomości przy ciekach wodnych są zobowiązani bez odszkodowania:

a) umożliwić administratorowi cieku wodnego korzystanie z jego uprawnień zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. a) i b),

b) usuwać przeszkody na cieku wodnym wzdłuż swoich gruntów, jeśli chodzi o małe ciekie wodne.

(2) W przypadku wątpliwości dotyczących zakresu obowiązków zgodnych z ust. 1 decyduje organ gospodarki wodnej; jeśli chodzi o ziemię rolniczą, decyzyję tę podejmie po rozpatrzeniu sprawy z właściwym organem odpowiedzialnym za gospodarkę rolną.

(3) Jeśli administrator cieku wodnego podczas wypełniania swoich obowiązków, zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. a) i b), spowoduje szkodę, jest zobowiązany do jej zrekompensowania. Inaczej, w przypadku odszkodowania za

szkodę obowiązują ogólne przepisy a jeśli nie dojdzie do porozumienia, zdecydować o nim właściwy organ gospodarki wodnej.

(4) Organ gospodarki wodnej może administratorom (właścicielom, użytkownikom) gruntów przy ciekach wodnych zakazać wycinania drzew i krzewów, zabezpieczających stabilizację cieku wodnego, ewentualnie jakość wody w nim i to bez prawa do odszkodowania.

(5) Jeśli na cieku wodnym lub w jego sąsiedztwie znajduje się jakakolwiek budowla lub inne urządzenie (łącznie z drogami i szosami), ich administratorzy są zobowiązani do utrzymywania ich we właściwym stanie tak, aby były zabezpieczone na wypadek szkód spowodowanych przez wodę i spływający lód i nie zagrażały ciągłemu odpływowi wód.

Artykuł 37

(1) Administratorzy (właściciele, użytkownicy) nieruchomości są zobowiązani bez odszkodowania:

a) umożliwić osobom, które wykażą się odpowiednią legitymacją nadzoru gospodarki wodnej, wstęp w celu wykonania tego nadzoru na teren nieruchomości i do obiektu, o ile nie jest do tego konieczne pozwolenie zgodne z przepisami specjalnymi,

b) tolerować na terenie swoich nieruchomości, na warunkach określonych przez organ gospodarki wodnej, ulokowanie i utrzymanie wodowskazów, wodomierzy, znaków wodnych (cech), wskazujących najwyższe, bądź najniższy dopuszczalny stan wód i innych urządzeń niezbędnych dla celów gospodarki wodnej.

Postanowienie art. 36 ust. 3 obowiązuje podobnie.

(2) Jeśli jest to konieczne do wykonywania uprawnień wynikających z decyzji organu gospodarki wodnej, szczególnie do wybudowania lub eksploatacji inwestycji wodnych, następnie do przeprowadzania niezbędnych dla celów gospodarowania wodą prac badawczych i innych prac fachowych, do prowadzenia administracji cieków wodnych, do poszukiwania i zabezpieczania

nia zasobów wód podziemnych, jak również do umożliwienia dostępu do wód w celu ich ogólnego użytkowania oraz do zakładania połączeń wodociągowych lub kanalizacyjnych, należy potrzebne nieruchomości lub prawa do nich wywłaszczyć; o ile nie można ich uzyskać w drodze umowy.

(3) W przypadku wywłaszczenia, wstępu na wywłaszczaną nieruchomość i jej użytkowania przed wszczęciem postępowania wywłaszczeniowego obowiązują przepisy specjalne.

(4) Prawa i zobowiązania, nałożone zgodnie z ust. 2 na mocy umowy lub decyzji właściwego organu, przechodzą na prawnych następców stron.

Część siódma

Inwestycje wodne

Artykuł 38

Inwestycje wodne

(1) Inwestycjami wodnymi są budowle, albo ich części, przeznaczone na cele gospodarki wodnej, szczególnie:

a) zapory, zbiorniki wodne, studnie i inne budowle potrzebne do postępowania z wodami, dozwolonego zgodnie z art. 8 ust. 1,

b) zabudowania służące regulacji cieku wodnego,

c) zabudowania wodociągowe i obiekty filtrujące, łącznie z urządzeniami do wzbogacania wody, ze spływami kanalizacyjnymi i obiektami kanalizacyjnymi łącznie z oczyszczalniami ścieków, jak również budowle (ewentualnie ich części) służące do wstępnego oczyszczania wody przed ich wypuszczeniem do kanalizacji,

d) budowle zabezpieczające przed powodzią,

e) budowle do nawadniania i odwadniania gruntów,

f) budowle znajdujące się w korytach cieków wodnych lub na ich brzegach i służące żegludze.

(2) Za inwestycje wodne, zgodnie z niniejszą ustawą, nie uważa się prostych urządzeń znajdujących na terenach pojedynczych nieruchomości przeznaczonych do ujęcia wody i do ochrony pojedynczych nieruchomości przed szkodliwym działaniem wód powierzchniowych, jak również połączeń kanalizacyjnych i filtracyjnych za wyjątkiem tych, które wyznacza organ gospodarki wodnej republiki w porozumieniu z centralnym organem republiki ds. budownictwa.

(3) W przypadku wątpliwości, czy chodzi o inwestycję wodną lub jej część, decyduje organ gospodarki wodnej właściwy do wydania pozwolenia na nią.

Artykuł 39

Inwestycje gospodarki wodnej kilku organizacji

Jeśli wybudowanie jednej inwestycji lepiej zabezpiecza potrzeby gospodarki wodnej lub potrzeby ochrony przeciwpowodziowej, bądź gdy eksploatacja jednej inwestycji wodnej jest korzystniejsza niż wybudowanie kilku inwestycji wodnych przez poszczególne organizacje, organ gospodarki wodnej uzgodni z nimi budowę, albo eksploatację jednej inwestycji wodnej a w przypadku, kiedy jest to celowe, może uzależnić wydanie pozwolenia na wybudowanie i eksploatację takiej inwestycji od umowy.

Artykuł 40

Ochrona inwestycji gospodarki wodnej i urządzeń służących gospodarce wodnej

(1) Zakazane jest uszkodzanie w jakikolwiek sposób inwestycji wodnych. Zakazane jest również:

a) umieszczanie w ciekach wodnych, rybnikach i innych zbiornikach wodnych przedmiotów, które mogłyby zagrozić przepływowi odpływów wodnych lub stanowić zagrożenie z punktu widzenia zdrowia i bezpieczeństwa,

jak również gromadzić takie przedmioty w miejscach, z których mogłyby być spławione do wód,

b) wydobywanie ziemi z wałów ochronnych, wysadzanie na nich roślin drzewiastych, wypasanie na nich i przeganiania przez nie zwierząt gospodarczych, jak również jeżdżenie po nich pojazdami wszelkiego rodzaju, za wyjątkiem miejsc do tego wyznaczonych,

c) uszkodzanie wodowskazów, wodomierzy, znaków wodnych (cech) i innych urządzeń służących gospodarce wodnej.

(2) Temu, kto uszkodzi publiczną kanalizację lub publiczny wodociąg, ewentualnie zagrozi ich eksploatacji, organ gospodarki wodnej może nakazać, aby przedsięwziął działania usuwające wadliwy stan. Nie dotyczy to właściwej odpowiedzialności za szkodę ani odpowiedzialności karnej. Zakazane jest samowolne podłączanie urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych do wodociągów i kanalizacji publicznej.

(3) Organ gospodarki wodnej, właściwy do wydania pozwolenia na inwestycję wodną, może, w przypadku takiej potrzeby i w interesie ochrony tejże inwestycji, wyznaczyć pasmo wzdłuż niej i, odpowiednio do znaczenia inwestycji gospodarki wodnej, zakazać na nim budowania lub niektórych czynności, ewentualnie uzależnić ich realizację od specjalnego pozwolenia. Postanowienie art. 19 obowiązuje podobnie.

(4) Organ gospodarki wodnej może zdecydować o przejęciu na okres niezbędnie potrzebny administracji, eksploatacji lub utrzymania inwestycji wodnych, jeśli wymagają tego interesy gospodarki wodą lub inne ważne interesy społeczne i jeśli ten, kto jest do tego zobowiązany nie wypełnia prawidłowo swoich obowiązków i nie przeprowadził naprawy w wyznaczonym terminie. Tę naprawę, eksploatację i utrzymanie załatwia organ gospodarki wodnej na koszt zobowiązanego.

Artykuł 41
Obowiązki i uprawnienia administratorów
(właścicieli, użytkowników) inwestycji wodnych

(1) Administrator (właściciel, użytkownik) inwestycji wodnej jest zobowiązany szczególnie do:

a) dotrzymania warunków, na jakich inwestycja wodna uzyskała pozwolenie, szczególnie przestrzegania zaaprobowanego regulaminu wykonawczego, oraz eksploatacyjnego oraz do przedkładania organowi gospodarki wodnej do zatwierdzenia projektów zmian tych regulaminów, w celu ich uzgodnienia z kompleksowym regulaminem wykonawczym systemu inwestycji gospodarki wodnej,

b) utrzymywania inwestycji we właściwym stanie, tak aby nie dochodziło do zagrożenia bezpieczeństwa osób, majątku oraz interesów gospodarki wodnej oraz innych chronionych interesów,

c) przeprowadzania na niej, zgodnie z przepisami specjalnymi, które wydaje centralny organ gospodarki wodnej republiki, fachowego przeglądu technicznego i przeglądu pod względem bezpieczeństwa pracy, łącznie z prowadzeniem obserwacji inwestycji i pomiarami jej zniekształceń, i to za pośrednictwem organizacji wyznaczonej do prowadzenia tego nadzoru przez centralny organ gospodarki wodnej republiki,

d) przeprowadzania na własny koszt działań, zaleconych mu przez organ gospodarki wodnej w celu usunięcia błędów, stwierdzonych w inwestycji wodnej, szczególnie podczas sprawowania nadzoru,

e) przestrzegania instrukcji administratora cieków wodnych zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. e),

f) w przypadku inwestycji wodnej, służącej spiętrzaniu wody w cieku, utrzymywania w należyłym stanie, na koszt własny, dna i brzegów w okolicy spiętrzenia i dbałości o niezakłócony przepływ cieków wodnych, szczególnie do usuwania namulów i przeszkód.

(2) Pracownicy organizacji administrujących wodociągami i kanalizacjami publicznymi są, podczas wypełniania swoich zadań, uprawnieni do wstępu na teren podłączonych nieruchomości, o ile nie wymagane jest na to pozwolenie zgodnie z przepisami specjalnymi.

(3) Centralny organ gospodarki wodnej republiki zaleca organizacji wykonanie fachowego przeglądu technicznego oraz przeglądu pod względem bezpieczeństwa i może, w porozumieniu z Federalnym Ministerstwem Finansów, bardziej szczegółowo uregulować sprawy związane z obowiązkami administratorów (właściciele, użytkowników) inwestycji wodnych, szczególnie z obowiązkiem opracowywania planów wykonawczych, bądź regulaminów eksploatacyjnych, zakładaniem znaków wodnych i utrzymaniem inwestycji gospodarki wodnej, den i brzegów w okolicy spiętrzeń. Jeśli chodzi o bardziej szczegółowe uregulowanie spraw związanych z obowiązkami administratorów (właściciele, użytkowników) inwestycji wodnych w sprawach nawadniania i osuszania gruntów, które znajdują się w administracji organizacji rolniczych, opracowywania planów regulaminów wykonawczych lub eksploatacyjnych, centralny organ gospodarki wodnej republiki uzgadnia to również z Ministerstwem Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej Republiki.

Część ósma

Ochrona przed powodzią

Artykuł 42

(1) Szkodom spowodowanym powodzią należy zapobiegać, ograniczać ich zasięg i następstwa oraz wpływać na przebieg powodzi. Można to osiągnąć szczególnie poprzez systematyczne działania prewencyjne, prace zabezpieczające i ochronne, przeprowadzane zgodnie z planami przeciwpowodziowymi i zaleceniami organów przeciwpowodziowych.

(2) *W celu zapewnienia ochrony przed powodzią każdy jest zobowiązany umożliwić wstęp, bądź wjazd na swój grunt i do obiektu tym, którzy prowa-*

dzą prace zabezpieczające i ochronne, na polecenie organu powodziowego udzielić odpowiedniej do swoich możliwości i sił pomocy osobistej i rzeczowej w ochronie życia ludzi i majątku przed powodzią i wypełniać polecenia właściwych organów przeciwpowodziowych.

(3) Organ gospodarki wodnej może, swoją decyzją, na każdego nałożyć obowiązek opracowania planu przeciwpowodziowego dla jego nieruchomości zagrożonej powodzią lub utrudniającego jej przebieg oraz określenia jego zakresu. Ten, na kogo ten obowiązek został decyzją nałożony, jest zobowiązany do opracowania planu przeciwpowodziowego w określonym zakresie.

Część dziewiąta

Oplaty w gospodarstwie wodnym

Artykuł 43

Oplaty na pokrycie wydatków związanych z administrowaniem ciekami wodnymi

(1) Ci, którzy pobierają wodę z cieków wodnych w ilości przekraczającej 15 000 m³ rocznie lub 1250 m³ miesięcznie, lub wykorzystują jej siłę do produkcji energii elektrycznej, są zobowiązani płacić administratorowi cieku wodnego, ewentualnie administratorowi tego jego fragmentu, w jakim pobór wody następuje, lub się ją użytkowuje, opłatę. Opłata służy pokryciu wydatków związanych z administrowaniem ciekami wodnymi. Zakres opłat i sposób, w jaki określa się ich wysokość, określa rząd Czesko-Słowackiej Republiki Socjalistycznej.

(2) Obowiązek wnoszenia opłaty, zgodnie z ust. 1, nie dotyczy poboru wody do napełniania rybników hodowlanych i basenów publicznych, poboru wody na potrzeby przeciwpożarowe i lodowiska, jak również poboru wody na potrzeby produkcji rolniczej oraz inne pobory określone przez rząd Czesko-Słowackiej Republiki Socjalistycznej.

(3) Centralny organ gospodarki wodnej określa szczegóły pomiaru poboru oraz użytkowania wody, zgodnie z ust. 1, oraz sposób zgłaszania poboru czy użytkowania wody i płacenia za nią.

Artykuł 44

Oplaty za odprowadzanie ścieków do wód powierzchniowych lub podziemnych

Osoby, które odprowadzają do wód powierzchniowych lub podziemnych ścieki, są zobowiązane wnosić za to opłaty w zakresie określonym przez rząd Czesko-Słowackiej Republiki Socjalistycznej.

Artykuł 45

Oplata za pobór wody podziemnej i inne opłaty

(1) Rząd Czesko-Słowackiej Republiki Socjalistycznej może nałożyć obowiązek wnoszenia opłaty za pobór wody podziemnej, następnie opłaty za utrzymywanie spławności cieków wodnych i za wykorzystywanie inwestycji wodnych w celach żeglugi, jak również za pozostałe korzyści, jakich dostarcza gospodarstwo wodne.

(2) Rząd nie nakłada obowiązku wnoszenia opłaty za pobór wody podziemnej, o ile chodzi o pobór wody na zaopatrzenie ludności w wodę pitną, w celach, dla których wykorzystanie wody pitnej jest uregulowane przepisami specjalnymi oraz w przypadkach, które specjalnie określa.

Artykuł 46

Oplata za dostarczanie wody i opłata za odprowadzanie ścieków

Wysokość opłat związanych z dostarczaniem wody z wodociągów publicznych (opłata wodna) i z odprowadzaniem ścieków przez kanalizację publiczną, łącznie z z jej ewentualnym oczyszczeniem (opłata ściekowa), określa się zgodnie z przepisami dotyczącymi cen.

Część dziesiąta

Kary

Artykuł 47

(1) Organizacjom, które nie przestrzegają obowiązków określonych niniejszą ustawą lub nałożone zgodnie z nią, lub tym, którzy użytkują wodę w sposób wymagający pozwolenia organu gospodarki wodnej bez tego pozwolenia lub którzy nie dotrzymują warunków określonych w udzielonym pozwoleniu, organy gospodarki wodnej wymierzają kary w zakresie i na warunkach określonych przez rząd republiki. Organy gospodarki wodnej wymierzają kary, na warunkach określonych przez rząd republiki, również pracownikom tych organizacji, którzy są winni nieprzebrzeganiu obowiązków przez te organizacje, o ile nie chodzi o przestępstwo lub wykroczenie. Wysokość kary może w przypadku pracownika organizacji wynosić najwyżej trzykrotną wartość jego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

(2) Nałożenie kary na organizację nie dotyczy odpowiedzialności karnej jej pracowników i odpowiedzialności organizacji zgodnie z przepisami o odszkodowaniu za szkody. Jeśli na pracownika organizacji została nałożona kara zgodnie z poprzednim ustępem, nie można nałożyć na niego kary według innych przepisów.

Część jedenasta

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 48

(1) Postępowanie z wodami zgodne z dotychczasowymi przepisami, które nie są zgodne z niniejszą ustawą, trzeba, najpóźniej w terminie do jednego roku od dnia jej wejścia w życie, dostosować do niej, o ile ustawy Rad Narodowych nie określą inaczej.

(2) Organizacje, które, zgodnie z dotychczasowymi przepisami, do dnia wejścia niniejszej ustawy w życie sprawują nadzór nad małymi ciekami wodnymi, są zobowiązane dalej ten nadzór sprawować, do dnia określenia administratora cieków wodnych zgodnie z art. 32.

Artykuł 49

Unieważnia się:

1. ustawę nr 11/1955 Sb. o gospodarce wodnej w brzmieniu ustawy nr 12/1959 Sb. (tekst jednolity nr 13/1959 Sb.),
2. rozporządzenie rządu nr 14/1959 Sb., które wprowadza ustawę o gospodarce wodnej,
3. obwieszczenie nr 222/1957 U.I, o wydobyciu materiału rzecznoego z koryt cieków wodnych.

Artykuł 50

Niniejsza ustawa wchodzi w życie w poszczególnych republikach z dniem wejścia w życie ustawy właściwej Rady Narodowej, która uregułuje sprawy związane z kompetencjami i organizacją organów gospodarki wodnej zgodnie z niniejszą ustawą.

*Tłumaczyła z języka czeskiego:
Ewa Ćwiękała (BSE)*

USTAWA NR 64-1245 Z 16 GRUDNIA 1964 R.
DOTYCZĄCA GOSPODARKI WODNEJ I ROZDZIAŁU ZASOBÓW
WODNYCH ORAZ WALKI Z ZANIECZYSZCZENIEM WÓD
(Code Dalloz, Code de l'Énvironnement, Éditions Dalloz, Paris, 1990)²

Tytuł I - Walka z zanieczyszczeniem wód i ich odzyskiwanie

Art 1. Przepisy niniejszego tytułu dotyczą walki z zanieczyszczeniem wód i ich odzyskiwania w celu zaspokojenia lub pogodzenia wymogów:

- zaopatrzenia ludności w wodę zdatną do picia i wymogów zdrowia publicznego;
- rolnictwa, przemysłu, transportu i wszelkiej działalności podejmowanej w interesie ogółu;
- życia biologicznego odbiornika, w szczególności fauny hodowlanej,
- wymogów związanych z rekreacją, uprawianiem sportów wodnych i ochroną krajobrazów;
- ochrony i odpływu wód.

Mają one zastosowanie do wypływów, odpływów, ścieków, bezpośredniego lub pośredniego składowania wszelkiego rodzaju substancji, ogólnie rzecz biorąc do wszelkich działań mogących powodować lub zwiększyć degradację wód, tak powierzchniowych, podziemnych jak i morskich w granicach wód terytorialnych, przez zmianę ich cech fizycznych, chemicznych, biologicznych lub bakteriologicznych.

2. Zabrania się wylewania do wody morskiej lub zanurzania w niej wszelkiego rodzaju substancji, w szczególności odpadów przemysłowych i radioaktywnych mogących szkodzić zdrowiu publicznemu oraz podwodnej faunie i florze, a także mogących stanowić przeszkodę w rozwoju gospodar-

² Podajemy oznaczenia wg *Code Dalloz*, tj. z wyjątkiem art. 1 wszystkie pozostałe artykuły oznaczono tylko pogrubioną kolejną liczbą, natomiast miejsca w których znajdowały się artykuły uchylone zaznaczono poziomym rzędem kropek.

czym i turystycznym regionów przybrzeżnych. W odniesieniu do już istniejących ścieków, prefekt określa termin, począwszy od którego niniejszy rozkaz obowiązuje.

Po zbadaniu opinii publicznej, prefekt może jednak zezwolić na wylanie lub zanurzenie, o których mowa w poprzednim ustępie, i regulować je odpowiednimi przepisami w wypadku, gdy mogą one nastąpić w warunkach gwarantujących ich nieszkodliwość.

(Ustawa nr 86-2 z 3 stycznia 1986, art. 11) "Właściwe władze centralne mogą ustalić normy jakości wód w odniesieniu do niektórych stref mórz i oceanów, słonych jezior, estuariów i delt do granicy zasolenia wód, w zależności od ich udziału w wykorzystaniu i zagospodarowaniu żywych zasobów tych stref.

Działalność zmierzająca do wykorzystania i zagospodarowania zasobów może być regulowana przepisami lub zabroniona w zależności od norm jakości. Przepis ten ma również zastosowanie do sprzedaży produktów roślinnych i zwierzęcych pochodzących z tych wód i przeznaczonych do spożycia przez człowieka."

3. W ciągu 2 lat po ogłoszeniu ustawy, wody powierzchniowe, do których należą: ciekły wodne, kanały, jeziora i stawy stanowiące lub nie własność państwową, będą objęte inwentaryzacją określającą stopień ich zanieczyszczenia.

Sporządzone zostaną karty dokumentacyjne dla wód powierzchniowych uwzględniające kryteria fizyczne, chemiczne, biologiczne i bakteriologiczne w celu określenia ich stanu czystości; karty te będą stanowiły podstawę do inwentaryzacji wód powierzchniowych.

Wskazane dokumenty będą okresowo podlegały generalnej weryfikacji i natychmiastowej weryfikacji w wypadku, gdy nastąpi wyjątkowa lub nieprzewidziana zmiana stanu czystości rzeki.

Dekret Rady Stanu ustanawia procedurę sporządzania powyższych dokumentów i generalnej inwentaryzacji; zostanie podjęty po obligatoryjnym zasięgnięciu opinii krajowego komitetu wodnego przewidzianego w art. 15.

Dekrety określają zarówno warunki techniczne, kryteria fizyczne, chemiczne, biologiczne, jakie powinny spełniać ciekły wodne, odcinki cieków wodnych, kanały, jeziora lub stawy, w szczególności w odniesieniu do ujęć wody w celu zaopatrzenia ludności, jak i terminy, w których powinno nastąpić polepszenie jakości wody w każdym odborniku nieczystości, w celu zaspokojenia lub pogodzenia interesów wskazanych w art. 1 niniejszej ustawy.

4. Niezależnie od zobowiązań wynikających z obowiązujących przepisów, właściciele instalacji ściekowych, istniejących przed ogłoszeniem dekretu przewidzianego w art. 3 ustęp 5 nakazującego uzdatnienie wody powierzchniowe, powinni podjąć wszelkie środki, by spełnić, w terminie określonym w dekrete, warunki przewidziane w art. 6 w celu uzyskania w środowisku odbiorczym takiej jakości, jaką powinna mieć woda po upływie wskazanego terminu.

Urządzenia ściekowe powstałe przed ogłoszeniem dekretu nakazującego uzdatnienie wody powinny, z chwilą oddania ich do użytku, dostarczać ścieki zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 6.

5. Pobór wody i odprowadzenie ścieków za pośrednictwem instalacji wybudowanych po opublikowaniu dekretu o inwentaryzacji podporządkowane są:

- wcześniejszemu zatwierdzeniu przez prefekta projektu technicznego urządzeń oczyszczających odpowiadających wskazanym instalacjom;
- zezwoleniu na oddanie do użytku wydanemu przez prefekta po faktycznym zainstalowaniu urządzeń oczyszczających zgodnie z projektem technicznym wcześniej zatwierdzonym.

6. Dekrety Rady Stanu określają:

1) warunki, na jakich mogą być regulowane odpowiednimi przepisami lub zabronione, z uwzględnieniem przepisów art. 2, 3 i 4 niniejszej ustawy,

wpływy, odpływy, strumienie, bezpośrednie lub pośrednie gromadzenie wody lub substancji, ogólnie rzecz ujmując każde działanie, które może pogorszyć jakość wody powierzchniowej lub podziemnej oraz wody morskiej w granicach wód terytorialnych;

2) warunki, na jakich mogą być regulowane przepisami sprzedaż i rozpowszechnianie niektórych produktów, mogących przyczynić się do zabronionego lub regulowanego odpowiednimi przepisami zgodnie z punktem 1 niniejszego artykułu odprowadzania ścieków lub zwiększenia ich szkodliwość;

3) warunki, na jakich wykonywane są badania właściwości fizycznych, chemicznych, biologicznych i bakteriologicznych wód odbierających zanieczyszczenia oraz ścieków, w szczególności warunki, na jakich zostaną pobrane próbki i wykonana ich analiza. (*Ustawa nr 86-2 z 3 stycznia 1986 r., art. 10*) "Koszty kontroli przestrzegania warunków uzyskania zezwolenia ponosi osoba korzystająca z zezwolenia";

4) przypadki i warunki, na jakich administracja może podjąć niezwłocznie środki egzekucyjne w związku z zagrożeniem dla bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego, w celu usunięcia zaistniałego zakłócenia.

Dekrety określają w miarę potrzeby, dla każdego cieków wodnego, odcinka cieków wodnego, kanału, jeziora lub stawu, wody podziemnej, wody morskiej w granicach wód terytorialnych, warunki szczególne, w jakich mają zastosowanie wyżej wskazane przepisy, jak również terminy, w których przepisy te powinny zostać zastosowane do istniejących instalacji.

W każdym przypadku, prawa osób trzecich w stosunku do sprawców zanieczyszczeń są i pozostają zastrzeżone.

7 i 8. *Zob. Kodeks zdrowia publicznego, art. L. 20 (supra) i L. 20-1.*

9. Do kontroli przewidzianej w art. 6 pkt 3) i stwierdzenia przestępstwa przewidzianego w niniejszym tytule i w aktach prawnych przyjętych dla jego stosowania przystępują, poza oficerami i funkcjonariuszami policji śledczej:

- w tym celu upoważnieni i zaprzysiężeni urzędnicy i pracownicy urzędu dróg i mostów, służby inżynierii rolnej, urzędu górniczego i służb wewnętrznych marynarki handlowej oraz instytutu naukowo-technicznego rybołówstwa morskiego;

- urzędnicy zarządu wód i lasów i upoważnieni pracownicy wskazani w art. 452 [art. L. 237-10] Kodeksu rolnego;

- pracownicy służb zdrowia publicznego specjalnie upoważnieni na warunkach określonych w art. L. 48 Kodeksu zdrowia publicznego i w art. 4 ustawy nr 61-842 z 2 sierpnia 1961 r.;

- pracownicy wskazani w art. 21 i 22 zmienionej ustawy z 19 grudnia 1917 r. dotyczącej zakładów stanowiących zagrożenie, szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych [Ustawa nr 76-663 z 19 lipca 1976 r., art. 22];

- pracownicy celni.

Protokoły sporządzone przez wyżej wskazanych pracowników są wiarygodne do chwili przedstawienia dowodu przeciwnego.

10. *(Przepisy z art. L. 21-1, pkt 3) i 4) Kodeksu wywłaszczeniowego).*

11. Departamenty, gminy, a także związki samorządów terytorialnych, syndykaty mieszane i zakłady publiczne utworzone w wykonaniu art. 16 niniejszej ustawy, są upoważnione do podejmowania badań, wykonania i wykorzystania prac użyteczności publicznej niezbędnych do walki z zanieczyszczeniem wód, do zaopatrzenia w wodę, do przeciwdziałania powodziom, do utrzymania i regulacji cieków wodnych, jezior i stawów nie stanowiących majątku państwowego, wód podziemnych, kanałów i rowów melioracyjnych i nawadniających.

Spółki mieszane mogą uzyskać zezwolenie na badania, wykonanie i wykorzystanie wyżej wskazanych prac.

Stały komitet międzyresortowy ds. planowania przestrzennego określa, w razie potrzeby, odpowiednią strefę działania samorządów terytorialnych, ich związków i instytucji, na których działalność komitet wydaje zezwolenie.

12. Samorządy terytorialne i ich związki mogą pobierać opłaty za urządzenia, których wykonanie zapewniają. Jeżeli chodzi o związki, opłaty zostaną podzielone między zainteresowane jednostki terytorialne na warunkach przewidzianych w art. 149 Kodeksu miejskiego [*Kodeks gminny, art. L. 251-2 s.*].

Spółki mieszane są upoważnione do pobierania ceny świadczeń i usług.

Opłaty są obliczane z uwzględnieniem stopnia, w jakim podmiot zobowiązany do zapłaty przyczynia się do konieczności lub potrzeby wykonania urządzenia lub stopnia, w jakim leży to w jego interesie.

Dekret Rady Stanu określa podstawę podziału i podstawę wymiaru opłaty, jak również warunki stosowania określonej stawki.

Stawka ta jest ustalona na podstawie rozporządzenia prefekta lub wspólnych zarządzeń zainteresowanych prefektów.

13. (*L. nr 84-602 z 13 lipca 1984 r.*) "W każdym dorzeczu lub związku dorzeczy zostaje utworzony komitet dorzecza składający się z:

- 1) przedstawicieli regionów i samorządów terytorialnych usytuowanych, w części lub w całości, w dorzeczu;
- 2) przedstawicieli użytkowników i osób kompetentnych;
- 3) przedstawicieli wskazanych przez władze centralne, w szczególności ze środowisk społeczno-zawodowych.

Przedstawiciele dwóch pierwszych kategorii stanowią co najmniej dwie trzecie składu komitetu."

Zasięga się opinii tego organu w sprawie zasadności wykonania prac i urządzeń w interesie ogółu w strefie podlegającej jego właściwości, w sprawie sporów między zainteresowanymi samorządami i związkami oraz w każdej sprawie stanowiącej przedmiot niniejszej ustawy.

Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

14. W każdym dorzeczu lub związku dorzeczy zostaje utworzona agencja finansowa dorzecza, która jest zakładem publicznym o charakterze administracyjnym posiadającym osobowość prawną i niezależność finansową,

mającym na celu ułatwienie działalności podejmowanej w interesie ogółu przez dorzecze lub związek dorzeczy.

(*Ustawa nr 84-602 z 13 lipca 1984*) "Agencją kieruje rada administracyjna, w skład której wchodzi:

- 1) prezes powoływany na mocy dekretu;
- 2) przedstawiciele regionów i samorządów terytorialnych usytuowanych w całości lub w części w dorzeczu;
- 3) przedstawiciele użytkowników;
- 4) przedstawiciele władz centralnych i, w razie potrzeby, osoby kompetentne;
- 5) przedstawiciel personelu agencji.

Przedstawiciele wskazani w punktach 2, 3 i 4 zajmują równą liczbę miejsc."

Agencja przyczynia się, w drodze udziału w budżecie państwa, do realizacji badań, studiów i prac w interesie ogółu dorzeczy i do pokrycia wydatków ponoszonych na jej działalność.

Agencja udziela subwencji i pożyczek osobom prawnym prawa publicznego i prywatnego na wykonanie, bezpośrednio przez te osoby, prac w interesie ogółu dorzecza lub związku dorzeczy, jeśli prace te mogą spowodować zmniejszenie obciążeń finansowych agencji.

Agencja ustala i pobiera opłaty od osób prawnych prawa publicznego i prywatnego, w zakresie w jakim osoby te czynią konieczną lub użyteczną interwencję agencji lub w zakresie, w jakim leży to w ich interesie.

Podstawa wymiaru opłat i ich stawka są ustalane po uzgodnieniu stanowiska przez komitet dorzecza.

Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

14-1. (*Ustawa nr 74-1114 z 27 grudnia 1974, art. 12*) Opłaty z tytułu pogorszenia jakości wody przewidziane w art. 14 niniejszej ustawy są ustalane i pobierane przez agencje finansowe dorzeczy według zanieczyszczenia

spowodowanego przez osoby prawne prawa publicznego i prywatnego w zwykłym dniu miesiąca, w którym nastąpiła największa emisja ścieków.

1) Jeżeli opłaty te odpowiadają zanieczyszczeniom spowodowanym zużyciem wody na cele domowe przez użytkowników korzystających z usług służb publicznych dystrybucji wody oraz zanieczyszczeniom spowodowanym zużyciem wody na inne cele niż domowe, traktowanym jednak jako zużycie domowe, gdyż nie przekraczające w skali roku poziomu określonego dekretem, wówczas opłaty są obliczane na gminę lub związek gmin, jeżeli gminne zgromadzenie o to wnosi, w zależności od liczby stałych i sezonowych mieszkańców. Użytkujący służbę publiczną dystrybucji wody jest upoważniony do pobierania, poza ceną wody, równowartość opłaty należnej agencji, której wysokość określa agencja na podstawie ilości pobranej wody. Użytkujący wpłaca agencji dochód pochodzący z tego poboru. Ewentualne nadpłaty będą wpłacone przez agencję na rzecz gminy lub związku gmin z przeznaczeniem na meliorację.

2) Użytkownicy wskazani w pkt 1, sprawcy szczególnych zanieczyszczeń pod względem jakości jak i ilości, mogą podlegać opłacie obliczonej według podstaw określonych w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

3) Jeżeli istnieje urządzenie pozwalające uniknąć pogorszenia jakości wody, wypłacona zostaje premia inwestorowi państwowemu lub prywatnemu, który wykonał urządzenie lub jego pełnomocnikowi. Zostaje ona obliczona w zależności od rozmiarów zanieczyszczenia, które zostało usunięte lub którego udało się uniknąć.

4) Dekret Rady Stanu określi zanieczyszczenia wpływające na opłaty i premie, sposób ich oceny i pomiaru jak również progi poboru opłat i przyznawania premii.

14-2. (Ustawa nr 74-1114 z 27 grudnia 1974 r., art. 12) 1) Całkowita wysokość opłat wprowadzonych przez każdą agencję jest określona w zależności od wydatków, jakie jej przypadają w ramach wieloletniego programu

interwencji sporządzonego zgodnie z kierunkami planu rozwoju gospodarczego i społecznego, stanowiącego aneks do ustawy zatwierdzającej plan.

2) Sprawozdanie z działalności agencji dorzeczy przedstawiające stan wpływów i wydatków w ramach wyżej wskazanego programu i jego ewentualnych zmian jest corocznie dołączane do projektu ustawy budżetowej.

15. Zostaje utworzony przy premierze krajowy komitet wodny, w skład którego wchodzi w równych częściach: ... - *Przepisy określające ten skład zostały zniesione dekretem nr 76-786 z 16 sierpnia 1976 r.* (J.O. z 21 sierpnia).

Komitet ten ma za zadanie:

1) wydawanie opinii w sprawie stref geograficznych dorzeczy i związków dorzeczy podlegających właściwości komitetów wskazanych w art. 13;

2) wydawanie opinii w sprawie wszelkich projektów urządzeń i rozdziału wód na szczeblu krajowym jak również w sprawie dużych urządzeń w regionach;

3) wydawanie opinii w kwestiach wspólnych dla dwóch lub kilku komitetów lub agencji dorzeczy;

4) ogólnie rzecz biorąc, gromadzenie niezbędnej dokumentacji i opiniowanie wszelkich spraw będących przedmiotem niniejszej ustawy.

16. Na mocy dekretu Rady Stanu mogą być utworzone, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych osób prawnych prawa publicznego i prywatnego, zakłady publiczne o charakterze administracyjnym pozostające pod nadzorem władz centralnych, mające na celu walkę z zanieczyszczeniem wód, zaopatrzenie w wodę, przeciwdziałanie powodziom, utrzymanie i poprawę cieków wodnych, jezior i stawów nie stanowiących własności państwowej oraz kanałów i rowów nawadniających i melioracyjnych, w dorzeczu lub jego części, w odniesieniu do cieków wodnych lub odcinka cieków wodnych, lub do określonej strefy.

Jeżeli rady gminne z co najmniej 2/3 liczby zainteresowanych gmin reprezentujące ponad połowę ogólnej liczby ludności tych gmin, lub rady

gminne z co najmniej połowy liczby zainteresowanych gmin reprezentujące ponad 2/3 ich ludności, wydadzą opinię negatywną, zakład może być utworzony jedynie po zasięgnięciu opinii zainteresowanych rad generalnych.

Dekret Rady Stanu określa warunki, na jakich osoby prawne prawa prywatnego są wezwane do udziału w tworzeniu i zarządzaniu wyżej wskazanymi zakładami publicznymi, jak również procedurę tworzenia i warunki działalności tych zakładów.

17. Organ zarządzający zakładem publicznym powinien składać się z przedstawicieli wszystkich kategorii osób prawnych prawa publicznego i prywatnego zainteresowanych w realizacji jego celów. Powinien składać się w szczególności z przedstawicieli reprezentujących interesy rolników, odpowiednio do ich znaczenia, w zakresie, w jakim będą one objęte celami statutowymi i dziedziną działalności zakładu. Powinien składać się w ponad połowie z przedstawicieli władz centralnych, samorządów terytorialnych i zainteresowanych zakładów publicznych o charakterze administracyjnym.

Aby wywiązać się z zobowiązań, zakład może pobierać opłaty od osób prawnych prawa publicznego i prywatnego, z uwzględnieniem stopnia, w jakim osoby te przyczyniły się do konieczności lub potrzeby wykonania określonego urzędnictwa lub stopnia, w jakim leży to w ich interesie.

Dekrety poprzedzone konsultacją opinii publicznej, przeprowadzoną na warunkach określonych w dekreście Rady Stanu, ustanawiają ogólne zasady rozdziału i podstawę opłat jak również warunki ustalania ich stawek.

Jeżeli zakład publiczny prowadzi działalność na terenie gmin należących do tego samego departamentu, przepisy zawarte w dekretach przewidzianych w poprzednim ustępie są ustalone w zarządzeniu prefekta.

We wszystkich przypadkach, stawka opłat jest określona przez prefekta.

18. Jeżeli uzasadnia to interes ogółu, departamenty, gminy, jak również związki tych jednostek administracyjnych i syndykaty mieszane mogą, na podstawie dekretu Rady Stanu, zostać upoważnione, by nakazać lub zostać zobowiązane, by dopuścić do podłączenia prywatnych ścieków, nie spełnia-

jących warunków odbiorczego ciekę wodnego, do sieci uzdatniającej lub do instalacji oczyszczających, które budują lub użytkują. Dekret określa warunki tego podłączenia.

Jeżeli sieci uzdatniania lub instalacje oczyszczające ścieki są użytkowane na podstawie umowy, nie może ona zawierać klauzul uniemożliwiających podłączenie ścieków.

Dekrety wskazane w ustępie pierwszym mogą zobowiązywać zakład prywatny do udziału, przez uiszczenie opłat, w dodatkowych kosztach budowy i eksploatacji związanych z odprowadzaniem własnych ścieków; opłaty są pobierane tak, jak w wypadku podatków bezpośrednich.

W razie niewykonania w określonym terminie przez zakład prac, które mu przypadają w związku z podłączeniem się do urządzeń publicznych, przystępuje się z urzędu do wykonania niezbędnych prac na koszt zainteresowanego, po wezwaniu zakładu do wypełnienia zobowiązania.

19. *Zob. Kodeks gmin, art. L. 221-2 - Kodeks administracyjny.*

20. W wypadku skazania na karę za wykroczenie w związku z naruszeniem przepisów niniejszego tytułu lub przepisów aktów przyjętych dla jego wykonania, sąd ustala termin, w którym powinny być wykonane prace i urządzenia przewidziane przez ustawodawstwo. Jeżeli okoliczności tego wymagają, w wypadku, gdy nie ma potrzeby przystąpienia do prac lub wykonania urządzeń, sąd może ustalić termin, w którym osoba podlegająca karze może wywiązać się z zobowiązań wynikających z ustawodawstwa.

21. W razie niewykonania prac, urządzeń lub zobowiązań w nakazanym terminie, sprawca wykroczenia podlega karze grzywny w wysokości od 2 000 do 120 000 fr., niezależnie od zastosowania innych przepisów ustawowych lub normatywnych, w szczególności przepisów zmienionej ustawy z 19 grudnia 1917 r. [*Ustawa nr 76-663 z 19 lipca 1976 r.*] i tytułu II księgi III Kodeksu rolnego.

Po przesłuchaniu przedstawiciela administracji, do czasu zakończenia prac i wykonania urządzeń lub zobowiązań, sąd może orzec o przymusie

pieniężnym z tytułu niewykonania zobowiązań, którego wysokość nie może przekraczać, za każdy dzień zwłoki, czterech tysięcznych szacowanych kosztów prac lub urządzeń, bądź o zakazie używania urządzeń powodujących zanieczyszczenie.

Ten, kto uruchomi urządzenie naruszając zakaz wprowadzony w zastosowaniu poprzedniego ustępu podlega karze od dwóch do sześciu miesięcy więzienia i karze grzywny w wysokości od 10 000 do 120 000 fr. lub jednej z tych kar.

Sąd może również upoważnić prefekta, na jego wniosek, do wykonania, z urzędu, prac lub urządzeń niezbędnych dla ustania naruszenia przepisów.

22. Jeżeli wypływ, odpływ, strumień ścieków, gromadzenie bezpośrednio lub pośrednio substancji stanowiących naruszenie przepisów pochodzą z zakładu przemysłowego, handlowego, rzemieślniczego lub rolnego, kierownicy lub zarządcy tych zakładów mogą być uznani za solidarnie odpowiedzialnych za uiszczenie grzywien i pokrycie kosztów postępowania sądowego należnych od sprawców przestępstwa.

Koszt prac nakazanych w zastosowaniu art. 20 lub ustępu czwartego art. 21 ponosi osoba fizyczna lub prawna, której pełnomocnikiem lub przedstawicielem jest osoba skazana.

23. Ten, kto uniemożliwia kontrolę lub wykonanie przez pracowników wskazanych w art. 9 ich funkcji podlega karze od 10 dni do 3 miesięcy więzienia oraz karze grzywny w wysokości od 400 do 30 000 fr. lub jednej z tych kar.

Tytuł II - Gospodarka wodna i rozdział zasobów wodnych

Rozdział I - CIEKI WODNE

Sekcja I - Cieki wodne nie stanowiące własności państwowej

24. *Zob. Kodeks rolny, art. 104.*

25. Poruszanie się łodzi motorowych po cieku wodnym nie stanowiącym własności państwowej, lub na odcinku takiego cieku wodnego, może być zabronione lub uregulowane na podstawie zarządzenia prefekta, po sięgnięciu opinii służby odpowiedzialnej za ochronę tego cieku wodnego, bądź z powodu zachowania bezpieczeństwa lub zdrowotności, bądź na wniosek właściciela nieruchomości przybrzeżnej, jeżeli ruch uniemożliwia mu w znacznym stopniu korzystanie z jego praw.

26. *Zob. wyżej, Kodeks rolny, art. 97-1.*

27. I. Tytuł trzeci księgi I Kodeksu rolnego otrzymuje następujący tytuł:

"Cieki wodne nie stanowiące własności państwowej"

II. W przepisach Kodeksu rolnego i w art. 1 zmienionej ustawy z 21 czerwca 1865, wyrażenia "cieki wodne nieżeglowne i niespławne", "rzeki nieżeglowne i niespławne" zostają zastąpione przez wyrażenie: "cieki wodne nie stanowiące własności państwowej".

Sekcja III - Cieki wodne mieszane

35. Cieki wodne mieszane są to cieki, w odniesieniu do których prawo używania wody należy do państwa, z zastrzeżeniem przepisów art. 38 niniejszej ustawy, natomiast koryto należy do właścicieli nieruchomości przybrzeżnych.

36. W odniesieniu do tych cieków wodnych, prawo używania wody należące do państwa, jest wykonywane na tych samych warunkach jak w odniesieniu do cieków wodnych stanowiących własność państwową.

Właściciele nieruchomości przybrzeżnych nie podlegają żadnej opłacie z tytułu własności państwowej za wodę, do której używania mogą być upoważnieni w stopniu, w jakim przewiduje to art. 644 Kodeksu cywilnego.

Nie podlega opłacie pobór wody na podstawie tytułu prawnego oraz pobór wody przez właścicieli przybrzeżnych nieruchomości jeżeli pobierali wodę nim nastąpiło, na podstawie art. 644 i 145 Kodeksu cywilnego, zaliczenie cieków do cieków mieszanych.

Prawo połowu jest wykonywane przez właścicieli przybrzeżnych nieruchomości na warunkach określonych w art. 407 [art. L. 235-4] i następnych Kodeksu rolnego.

37. Koryto cieków wodnych należy do właścicieli nieruchomości przybrzeżnych, którzy mogą wykonywać prawa z nim związane przyznane na podstawie art. 98, 99, 100, 101 i 102 Kodeksu rolnego.

Przepisy dotyczące odmulniania, poszerzania i prostowania cieków przewidziane w art. 25, 28, 114-122, 175-178 Kodeksu rolnego mają zastosowanie do wszystkich użytkowników lub właścicieli nieruchomości przybrzeżnych, z uwzględnieniem korzyści, jakie odnoszą z tytułu użytkowania wody lub koryta cieków wodnych.

38. Ciek wodny, odcinek cieków wodnych lub jezioro zostają zaliczone do klasy cieków wodnych mieszanych, po zbadaniu opinii publicznej, na mocy dekretu Rady Stanu, podjętego na podstawie raportu ministra odpowiedzialnego za ochronę i zarządzanie ciekami wodnymi, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych ministrów, z zastrzeżeniem wszelkich praw właścicieli nieruchomości przybrzeżnych i osób trzecich.

Zaliczenie do klasy cieków mieszanych powoduje cesję prawa używania wody na rzecz państwa tylko z zastrzeżeniem praw udokumentowanych i praw wykonywanych na wodzie w chwili zaliczenia, w zastosowaniu art. 644 i 645 Kodeksu cywilnego. Prawa te zostają stwierdzone przez administrację, na warunkach określonych dekretem Rady Stanu, chyba że wniesione zostało odwołanie do sądu instancji. Z zastrzeżeniem tytułu II rozdz. III, prawa te

mogą być całkowicie lub częściowo zniesione jedynie w wyniku wywłaszczenia z powodu uznania użyteczności publicznej.

Odszkodowania, które mogą być należne z tytułu szkód spowodowanych wskazanym wyżej zaliczeniem do klasy cieków mieszanych są ustalane jak w wypadku wywłaszczenia z powodu ogłoszenia użyteczności publicznej, z uwzględnieniem korzyści, które zainteresowani mogą osiągnąć z tego tytułu.

39. Zmiana klasy cieków wodnych mieszanych może być podjęta, po zbadaniu opinii publicznej, na mocy dekretu Rady Stanu podjętego na podstawie raportu ministra odpowiedzialnego za ochronę i zarządzanie ciekami wodnymi, po zapoznaniu się z opinią zainteresowanych ministrów.

Rozdział II - WODY PODZIEMNE I SŁUŻEBNOŚĆ ODPROWADZENIA WÓD ŚCIEKOWYCH

40. Każde urządzenie pozwalające na pobór wody podziemnej na cele inne niż domowe zostaje zgłoszone i podlega nadzorowi administracji na warunkach określonych w dekrete Rady Stanu. Dekret określa zużycie wody, począwszy od którego niniejsze przepisy mają zastosowanie. Wszelkie odprowadzanie wód ściekowych lub różnego rodzaju odpadów do studni, otworów wiertniczych lub galerii zbiorczych nieużywanych jest zabronione. Studnie, otwory wiertnicze lub galerie zbiorcze nieużywane podlegają zgłoszeniu i, bez naruszania praw osób trzecich, nadzorowi administracji.

Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania powyższych przepisów.

41. *(Zmienia Ustawę z 21 czerwiec 1865 dotyczącą stowarzyszeń związkowych).*

42-44. *(Zmieniają Kodeks górniczy, art. 84, 101 i 107).*

45. *Zob. Kodeks rolny, art. 123 i 124 - Kodeks rolny i leśny.*

Rozdział III - Specjalne strefy zagospodarowania wód

46. Dekrety Rady Stanu wyznaczają, z uwzględnieniem opinii publicznej, specjalne strefy zagospodarowania wód, zatwierdzają i uznają użyteczność publiczną planów zagospodarowania zasobów wodnych strefy, zgodnie z charakterem i lokalizacją potrzeb, wskazują ciekі wodne, źródła, podziemne warstwy wodonośne, jeziora lub stawy znajdujące się w strefie, do których mają zastosowanie przepisy art. 47-50.

Rozporządzenie administracji publicznej [*dekret Rady Stanu*] określa formy konsultacji społecznej pozwalającej zasięgnąć opinii wszystkich osób fizycznych i prawnych na danym terenie, na którym projekty poddane konsultacji mogą mieć określone konsekwencje.

Dekrety wskazane w ustępie pierwszym lub dekrety podjęte w tej samej formie mogą zatwierdzać plany odprowadzania wód i plany prac mających pozwolić lub zapewnić realizację planów rozdziału zasobów wodnych; mogą ogłaszać użyteczność publiczną całości lub części planów odprowadzania wód lub przewidywanych prac.

Ogłoszenie użyteczności publicznej planu rozdziału zasobów wodnych lub planu odprowadzania wody pociągają za sobą jedynie skutki przewidziane w niniejszej ustawie.

47. Odprowadzenie, ujęcie, pobór ze studni dotyczące wód wskazanych w dekretach przewidzianych w art. 46 i, ogólnie rzecz biorąc, każda praca mogąca powodować zmianę zagospodarowania lub sposobu wypływu wód podlega, z datą wejścia w życie powyższych dekretów, administracyjnemu zezwoleniu.

Rozstrzyga się we wszystkich przypadkach po zbadaniu opinii publicznej.

Zezwolenie określa warunki, jakim podlegają prace i, w razie potrzeby, przeznaczenie wody. Zezwolenia na odprowadzenie wody mogą być wydane na czas określony.

Wnioski o zezwolenie są rozpatrywane z uwzględnieniem planów rozdziału i planów odprowadzania wód przewidzianych w art. 46. Mogą się spotkać z odmową jedynie wówczas, gdy stanowią przeszkodę dla wykonania planów.

Stanowią zezwolenie, w rozumieniu niniejszego artykułu, wszystkie zezwolenia administracyjne wcześniej wydane, w szczególności akty ogłaszające użyteczność publiczną przewidziane w art. 113 Kodeksu rolnego, jak również akty ogłaszające użyteczność publiczną lub dotyczące koncesji lub zezwolenia na zagospodarowanie energii wodnej. Odpowiednie pobory wody podlegają innym przepisom niniejszego rozdziału.

Dekrety wskazane w art. 46 mogą zwalniać z konieczności uzyskania zezwoleń odnoszących się do niektórych kategorii prac, które nie mają większego wpływu na zagospodarowanie wód.

48. W obrębie specjalnej strefy zagospodarowania wód, każdy właściciel lub użytkujący instalacje odprowadzające, zapewniające ujęcie i pobór wody ze studni i, ogólnie rzecz biorąc, budowle mogące spowodować zmianę gospodarki wodnej lub sposobu wypływu wody z jeziora, stawu, źródła lub zasobów wód podziemnych, jest obowiązany je zgłosić.

Niektóre kategorie budowli, które nie mają większego wpływu na zagospodarowanie wód, mogą być zwolnione, na podstawie dekretu ustanawiającego strefę lub dekretu podjętego w późniejszym czasie, w tej samej formie, z konieczności ich zgłaszania przewidzianej w poprzednim ustępie.

We wszystkich przypadkach, niezależnie od sytuacji urzędzeń wskazanych w pierwszym ustępie, właściciel lub użytkujący powinien umożliwić dostęp do nich właściwym pracownikom administracji i udzielić im wszelkich informacji na temat zużycia wody, warunków jej poboru i użytkowania.

49. Po konsultacji opinii publicznej, prefekt nakazuje dokonanie zmian i ograniczeń poborów ze studni, w odprowadzaniu wody i w odniesieniu do wszelkiego rodzaju budowli wskazanych w dekretach przewidzianych w art. 46 i których istnienie lub działanie stanowi przeszkodę w realizacji planów

rozdziału zasobów wodnych i odprowadzenia wody, których użyteczność publiczna została uznana.

Jeżeli z badania opinii publicznej wynika, że zmiany te lub ograniczenia powodują ograniczenie działalności użytkownika wody, wówczas rozstrzyga się na podstawie dekretu, chyba że administracja zaproponuje inne źródło zaopatrzenia w wodę, co przewiduje art. 52.

50. Wraz z przystąpieniem do badania opinii publicznej, o którym postanawia się na podstawie art. 46, środki ochrony przewidziane w art. 48 mogą zostać zastosowane w gminach lub w części gmin znajdujących się w ramach określonej strefy i wskazanych w zarządzeniu prefekta.

Ponadto, w tych gminach lub częściach gmin nie mogą być podjęte bez zezwolenia prefekta, w okresie od dnia przystąpienia do badania opinii publicznej do dnia wejścia w życie dekretu przewidzianego w art. 46, z tym że termin ten nie może przekroczyć jednego roku, żadne prace związane z odprowadzaniem wody, jej ujęciem, żaden pobór ze studni, ogólnie rzecz biorąc, żadne prace mogące wprowadzić zmiany w zagospodarowaniu lub wypływie wód wskazanych w dekreście podlegającym konsultacji opinii publicznej. Wnioski o zezwolenie są rozpatrywane z uwzględnieniem planów rozdziału zasobów wodnych i odprowadzenia wody, w sprawie których przeprowadza się badanie opinii publicznej. Można odmówić zezwolenia jedynie w wypadku, gdy prace podlegające zezwoleniu mogłyby stanowić przeszkodę w realizacji wymienionych planów.

Jednakże, niektóre rodzaje prac, które nie mają znaczącego wpływu na zagospodarowanie wód mogą być zwolnione, na podstawie zarządzenia prefekta, z konieczności ich zgłoszenia lub uzyskania na nie zezwolenia.

51. Zakłady publiczne o charakterze administracyjnym zmierzające do osiągnięcia celów wskazanych w dekreście w ramach specjalnej strefy zagospodarowania wód mogą być utworzone na warunkach przewidzianych w art. 16 i 17 niniejszej ustawy.

52. Jeżeli środki podjęte, w zastosowaniu niniejszego rozdziału lub art. 84, 101 lub 107 Kodeksu górniczego, dla zapewnienia realizacji środków ogólnych ustanowionych dekretem w ramach określonej specjalnej strefy zagospodarowania wód powodują powstanie szkód, odszkodowania należne z ich tytułu są określone, w braku ich polubownego uregulowania, zgodnie z procedurą przewidzianą w rozdziale III ordonansu nr 58-997 z 23 października 1958 r. dotyczącego zmiany zasad wyłączenia z powodu ogłoszenia użyteczności publicznej.

Odszkodowania są wyrażone w formie pieniężnej.

Administracja może jednak uchylić się w części lub w całości od zapłaty odszkodowania proponując w zamian użytkownikowi, którego prawa używania wody uległy zmianie lub zostały zniesione, inne źródło zaopatrzenia w wodę. Sąd właściwy w sprawach wyłączenia z powodu ogłoszenia użyteczności publicznej orzeka w sprawach spornych dotyczących równowartości zaproponowanej wody.

53. Każdy nowy użytkownik wód wskazanych w dekretach przewidzianych w art. 46 może zostać wezwany do uiszczenia opłaty z uwzględnieniem korzyści, jakie osiąga. Podobnie każdy dawny użytkownik, który zamierza zwiększyć objętość pobieranej wody może być również wezwany do uiszczenia opłaty. Warunki tej opłaty są określone zgodnie z art. 17.

54. W wypadku skazania na karę za wykroczenie w związku z naruszeniem przepisów art. 40 i 46-57 lub aktów przyjętych dla ich stosowania, sąd ustala termin, w którym powinny zostać podjęte wszelkie środki, aby naruszenie przepisów ustało i by uniknąć powtórnych ich naruszenia.

55. W wypadku, gdy naruszenie przepisów trwa nadal mimo upływu określonego terminu, osoba winna wykroczenia podlega karze grzywny w wysokości od 2 000 do 120 000 fr. Ponadto, po wysłuchaniu przedstawiciela administracji, sąd może zakazać używania urządzeń, na które nie zostało wydane zezwolenie lub które nie zostały zgłoszone.

Ten, kto używa urządzenia w naruszeniu zakazu używania ustanowionego w zastosowaniu poprzedniego ustępu, podlega karze od 2 do 6 miesięcy więzienia i karze grzywny w wysokości od 10 000 do 120 000 fr. lub jednej z tych kar.

Sąd może również upoważnić prefekta, w przypadkach przewidzianych w niniejszym artykule, do wykonania z urzędu i na koszt osoby skazanej niezbędnych prac dla spowodowania ustania naruszania przepisów.

56. Ten, kto uniemożliwia pracownikom przewidzianym w art. 57 niniejszej ustawy wykonywanie kontroli lub funkcji, podlega karze od 10 dni do 3 miesięcy więzienia i karze grzywny od 400 do 30 000 fr. lub jednej z tych kar.

57. Kontrola przewidziana w art. 40 i 48 niniejszej ustawy i stwierdzenie naruszenia przepisów art. 40 i art. 46-57 jak również przepisów przewidzianych w aktach przyjętych dla ich stosowania są wykonywane przez urzędników i pracowników, w tym celu zaprzysiężonych i upoważnionych, urzędu dróg i mostów, służby inżynierii rolnej i urzędu górniczego.

Protokoły sporządzone przez tych pracowników są wiarygodne do chwili przedstawienia dowodu przeciwnego.

Tytuł III - Przepisy końcowe

58. Dekret Rady Stanu określa warunki, na jakich mogą zostać podjęte środki dla budowy i utrzymania sieci i urządzeń publicznych i prywatnych w celu zapobiegania marnotrawstwu wody.

59. Prace badawcze i eksploatacyjne dotyczące kopalń, kopalń odkrywkowych i kamieniołomów podlegające przepisom Kodeksu górniczego, prace badawcze i eksploatacyjne odnośnie magazynowania pod ziemią gazu podlegające przepisom ordonansu nr 58-1132 z 25 listopada 1958 r., prace badawcze i eksploatacyjne odnośnie magazynowania pod ziemią węglowodorów płynnych lub skroplonych podlegające przepisom ordonansu nr 58-1332 z 23

grudnia 1958 r., nie podlegają obowiązkowi ich zgłaszania, uzyskania zezwolenia, nie podlegają zmianom i ograniczeniom przewidzianym w art. 40, 47 i 49 niniejszej ustawy, ale podlegają przepisom niniejszej ustawy nie pozostającym w sprzeczności z aktami, które je regulują.

60. Niezależnie od przepisów art. 134 Kodeksu górniczego, próbki, dokumenty i informacje ważne dla badań, produkcji lub zagospodarowania wód podziemnych podlegają bezpośrednio sektorowi publicznemu.

61. Przepisy niniejszej ustawy nie mają zastosowania do wód mineralnych określonych w dekreście z 12 stycznia 1922 r.

*Tłumaczyła z jęz. francuskiego:
Helena Klugiel-Królikowska (BSE)*

**DEKRET NR 66-700 Z 14 WRZEŚNIA 1966 R.
DOTYCZĄCY AGENCJI FINANSOWYCH DORZECZY
UTWORZONYCH NA PODSTAWIE ART. 14
USTAWY NR 64-1245 Z 16 GRUDNIA 1964 R.**

(Code Dalloz, Code de l'Énvironnement, Éditions Dalloz, Paris, 1990)

Tytuł I - Charakter i cel agencji

Art. 1. Rozporządzenie premiera określa dorzecze lub związek dorzeczy stanowiących okręg każdej z agencji finansowych dorzeczy przewidzianych w ustawie z 16 grudnia 1964 r. Określa nazwę i siedzibę agencji.

2. Każda agencja stanowi państwowy zakład publiczny o charakterze administracyjnym posiadający osobowość prawną i niezależność finansową.

(Dekret nr 86-1059 z 19 września 1986 r.) "Minister odpowiedzialny za środowisko sprawuje zwierzchni nadzór nad agencją wyznaczając w tym celu komisarza rządu. W razie potrzeby, minister zasięga opinii międzyresortowej misji wodnej".

3. Agencja ma na celu ułatwienie różnych działań podejmowanych we wspólnym interesie wszystkich dorzeczy lub związków dorzeczy, z uwzględnieniem wymogów wymienionych w art. 1 ustawy z 16 grudnia 1964 r., w celu zapewnienia równowagi między zasobami wodnymi i potrzebami, osiągnięcia jakości określonej w rozporządzeniach i przewidzianej w ostatnim ustępie art. 3 ustawy z 16 grudnia 1964 r., polepszenia i powiększenia zasobów okręgu i zapewnienia ochrony przed powodzią. W tym celu:

1) jest obowiązkowo informowana przez wszystkie służby publiczne państwa o podejmowanych studiach i badaniach w dziedzinie zasobów wodnych, ich jakości i ilości. Nakłania wszelkimi właściwymi sposobami samorządy lokalne i osoby prywatne do informowania o projektach o podobnym charakterze jak wyżej wskazane, za które osoby te są odpowiedzialne. Prefekci przekazują agencji zgłoszenia podpisane przez zainteresowanych w

wykonaniu obowiązujących aktów ustawodawczych i wykonawczych, w szczególności art. 5 ustawy z 16 grudnia 1964 r.;

2) wykonuje lub przyczynia się do wykonania wszelkich potrzebnych studiów i badań i na bieżąco informuje zainteresowane administracje o swoich projektach i o wynikach badań;

3) przyczynia się do wykonania wszystkich prac, do budowy lub eksploatacji budowli mających wyżej wskazany cel.

4. W celu podejmowania tak określonej działalności:

1) agencja może nabywać niezbędne ruchomości i nieruchomości;

2) agencja może wpłacać środki wspomagające państwo; może przyznawać subwencje i pożyczki osobom prawnym prawa publicznego lub prawa prywatnego w zakresie, w jakim studia, badania, prace lub budowle wykonane przez te osoby odpowiadają celom agencji i zwalniają ją od innych wydatków;

3) agencja zawiera ewentualne porozumienia z władzami centralnymi, samorządami lokalnymi lub ich związkami, syndykatami mieszanymi, zakładami publicznymi i osobami prawa prywatnego;

4) agencja może zaciągać pożyczki;

5) agencja ustala i pobiera opłaty obciążające osoby prawne prawa publicznego lub prywatnego, w warunkach przewidzianych w tytule III niniejszego dekretu.

Tytuł II - Administracja generalna

Sekcja I - Rada administracyjna

5. (*Dekret nr 86-1059 z 19 września 1986*) Rada administracyjna agencji składa się, poza przewodniczącym, z 25 członków mianowanych lub wybieranych na okres 6 lat:

1) 8 przedstawicieli samorządów terytorialnych wybranych spośród własnego grona przez przedstawicieli samorządów terytorialnych zasiadających w komitecie dorzecza, z tym że ich mandat nie może trwać dłużej niż mandat w komitecie dorzecza;

2) 8 przedstawicieli różnych kategorii użytkowników wybranych spośród własnego grona przez przedstawicieli tych kategorii użytkowników zasiadających w komitecie dorzecza, w tym przynajmniej jeden przedstawiciel związku rybackiego i hodowli ryb lub innego zarejestrowanego związku ochrony przyrody i środowiska lub stowarzyszenia konsumentów;

3) 8 przedstawicieli władz centralnych, w tym:

- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za budżet;
- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za przemysł;
- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za wyposażenie;
- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za sprawy wewnętrzne;
- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za rolnictwo;
- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za środowisko;
- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za sprawy zdrowotne;
- 1 przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za morze, na miejsce którego wchodzi, w wypadku agencji dorzecza Rhin-Meuse, przedstawiciel ministra odpowiedzialnego za sprawy zagraniczne;

4) 1 przedstawiciela personelu agencji finansowej dorzecza i zastępcy, wybieranych przez personel agencji na wniosek organizacji związkowych uprawnionych do desygnowania przedstawicieli do parytetowego komitetu technicznego agencji;

- zarządzenie ministra odpowiedzialnego za środowisko publikowane w *Journal officiel* zawiera listę członków rad administracyjnych;

- przewodniczący jest mianowany, na mocy dekretu, na okres 3 lat;
- rada wybiera na okres 3 lat 2 wiceprzewodniczących spośród przedstawicieli samorządów terytorialnych lub użytkowników zasiadających w radzie administracyjnej.

.....

9. Rada administracyjna rozstrzyga sprawy agencji podejmując uchwały. Obraduje w sprawach, w których jej udział jest wyraźnie przewidziany w dekretach z 10 grudnia 1953 i 29 grudnia 1962 r., w szczególności w sprawie budżetu i rozliczenia finansowego.

Przedmiotem obrad rady administracyjnej są między innymi:

1) ogólne programy działalności, w szczególności wieloletnie programy interwencyjne;

2) (*Dekret nr 75-998 z 28 października 1975*) "Podstawa wymiaru i wysokość opłat, na warunkach przewidzianych w art. 18-III, 5) niniejszej ustawy".

3) doroczne sprawozdanie z działalności;

4) środki podejmowane w celu organizacji działalności agencji;

5) zawarcie porozumień wskazanych w art. 4 pkt 3 niniejszej ustawy;

6) wkład agencji w prowadzeniu studiów, badań lub prac w interesie ogółu wskazanych w art. 3 pkt 2 i art. 4 pkt 2 niniejszej ustawy;

7) ogólne warunki przyznania subwencji i pożyczek osobom prawnym prawa publicznego i prywatnego wskazanym w art. 4 pkt 2 niniejszej ustawy;

8) przyjęcie darów i zapisów;

9) pożyczki;

10) sprawy sądowe;

11) przyznanie, na warunkach uprzednio przez radę określonych, subwencji i pożyczek;

12) każda inna sprawa, zgłoszona przez premiera lub dyrektora agencji.

10. Rada administracyjna może przekazać dyrektorowi agencji uprawnienia w sprawach przewidzianych w pkt. 4), 8), 10) i 11) art. 9 niniejszej ustawy.

11. Uchwały posiadają moc wykonawczą, chyba że premier złoży sprzeciw w terminie do 30 dni od daty otrzymania przekazanej uchwały.

Uchwały dotyczące budżetu, rozliczenia finansowego, zaciągniętych pożyczek i ogólnych warunków przyznania subwencji i pożyczek zostają przedłożone premierowi i ministrowi gospodarki i finansów do zatwierdzenia, po zasięgnięciu opinii, jeśli zachodzi potrzeba, międzyresortowej misji utworzonej w zastosowaniu art. 2 dekretu z 21 października 1965.

Sekcja II - Dyrektor

12. Dyrektor agencji jest mianowany na mocy rozporządzenia premiera.

Zapewnia funkcjonowanie wszystkich służb i zarządzanie sprawami osobowymi.

Zapewnia przygotowanie posiedzeń rady administracyjnej, powoduje wykonanie uchwał i informuje na bieżąco radę o ich wykonaniu.

Jest odpowiedzialny za przygotowanie budżetu i poprawek do niego.

Reprezentuje agencję w sądzie i we wszystkich czynnościach cywilnoprawnych.

Sprawuje nadzór nad wpływami i wydatkami agencji i z tego tytułu spona należności.

Podpisuje kontrakty, umowy i porozumienia zawierane w imieniu agencji.

Tytuł III - Przepisy finansowe i dotyczące rachunkowości

Sekcja I - Organizacja finansów

15. Na zasoby agencji składają się w szczególności:

1) Ceny świadczonych usług i dochód z opłat wskazanych w sekcji II niniejszego tytułu

Sekcja II - Opłaty i premie

17. Całkowita wysokość opłat, które mogą być pobrane przez agencję zgodnie z art. 14 ustawy z 16 grudnia 1964 r. jest ustalana w zależności od wysokości wszelkiego rodzaju wydatków, jakie agencja musi ponieść, w ramach wieloletniego programu interwencyjnego zatwierdzonego przez premiera po zapoznaniu się z opinią misji międzyresortowej.

18. I. Opłaty mogą być pobierane od osób prawnych prawa publicznego i prywatnego, które spowodowały konieczność lub potrzebę interwencji agencji, gdyż:

- bądź przyczyniają się do pogorszenia jakości wody;
- bądź dokonują poboru wody z zasobów;
- bądź wprowadzają zmiany w gospodarce wodnej w całym dorzeczu lub w jego części.

Opłaty mogą być również pobierane od osób prawnych prawa publicznego lub prywatnego, które korzystają z pomocy agencji przy realizacji prac lub budowli.

18. II. - Premie są przyznawane inwestorom prywatnym lub publicznym, gdy określone urządzenie pozwala uniknąć pogorszenia jakości wód.

18. III. - 1) Podstawa wymiaru opłaty z tytułu pogorszenia jakości wody i podstawa wymiaru premii są ustalane przez radę administracyjną zgodnie z przepisami art. 14-1 zmienionej ustawy z 16 grudnia 1964 r. i aktów prawnych podjętych w celu jej wykonania.

2) W celu określenia podstawy wymiaru opłat z tytułu poboru wody, rada administracyjna ustala tabele poboru wody według ilości i jakości wody, oraz z uwzględnieniem czasu i miejsca poboru, mogących wpłynąć na jakość zasobów. Rada administracyjna może ustalić specjalne tabele dla niektórych kategorii podmiotów podlegających opłatom, zawierające uproszczone zasady wymiaru.

3) W celu określenia podstawy wymiaru opłat pobieranych od podmiotów korzystających z pomocy agencji przy realizacji prac i budowlu, rada administracyjna ustala również tabele z uwzględnieniem wydatków, z jakich zainteresowani są zwolnieni w związku z pomocą.

4) Rada administracyjna ustala progi, poniżej których nie można pobierać opłat, z wyjątkiem opłat z tytułu zanieczyszczenia wody.

5) Każda uchwała dotycząca stawek opłat i premii podlega zatwierdzeniu przez komitet dorzecza. Podobnie każda uchwała dotycząca podstawy wymiaru opłat, z wyjątkiem opłat z tytułu pogorszenia jakości wody.

19. Każdy podlegający opłatom powinien dostarczyć agencji informacji niezbędnych dla ich ustalenia. Agencja jest uprawniona do kontroli prawdziwości tych informacji.

Po pobraniu odpowiednich próbek lub po dokonaniu oceny niektórych charakterystycznych elementów instalacji lub działalności, można przystąpić do obliczenia, dla każdego podmiotu podlegającego opłacie, podstawy opodatkowania. Podlegający opłacie mogą jednak zażądać zainstalowania na ich koszt liczników lub innych urządzeń pomiarowych.

20. Opłaty są pobierane przez księgowego agencji.

21. Od decyzji dotyczących opłat można się odwołać do sądu administracyjnego. Jednakże zaskarżenia dotyczące czynności dochodzeniowych wnoszą się do sądów powszechnego wymiaru sprawiedliwości.

Zażalenia dotyczące rozliczania opłat powinny być wnoszone do dyrektora agencji przed ich ewentualnym wniesieniem do właściwego sądu administracyjnego.

W przypadku braku decyzji dyrektora w ciągu 4 miesięcy, zażalenie uważa się za odrzucone.

**Zarządzenie z 14 września 1966 r.
dotyczące okręgów agencji finansowych dorzeczy**

Art. 1. Okręg agencji dorzeczy składa się z departamentów, dzielnic i kantonów według listy stanowiącej załącznik do zarządzenia z 14 września 1966 r. dotyczącego okręgów komitetów dorzeczy.

2. Istnieją następujące agencje dorzeczy ze wskazanymi siedzibami:

Agencja dorzecza Artois-Picardie. Siedziba: Douai.

Agencja dorzecza Rhin-Meuse. Siedziba: Metz.

Agencja dorzecza Seine-Normandie. Siedziba: (*Arr. 8.10.1984*) "Nanterre".

Agencja dorzecza Loire-Bretagne. Siedziba: Orléans.

Agencja dorzecza Adour-Garonne. Siedziba: Toulouse.

Agencja dorzecza Rhône-Méditerranée-Corse. Siedziba: Lyon.

Tłumaczyła z jęz. francuskiego:

Helena Klugiel-Królikowska (BSE)

**DEKRET NR 66-699 Z 14 WRZEŚNIA 1966 R. DOTYCZĄCY
KOMITETÓW DORZECZY UTWORZONYCH ZGODNIE
Z ART. 13 USTAWY NR 64-1245 Z 16 GRUDNIA 1964 R.**

(Code Dalloz, Code de l'Environnement, Éditions Dalloz, Paris, 1990)

Art. 1. - *(Dekret nr 86-1059 z 19 września 1986 r.)* Premier wyznacza na mocy zarządzenia, po zapoznaniu się z opinią Krajowego Komitetu Wodnego, dorzecze lub związek dorzeczy stanowiących okrąg każdego z komitetów dorzeczy przewidzianych w zmienionej ustawie z 16 grudnia 1964 r.

Dla każdego dorzecza lub związku dorzeczy ustala siedzibę komitetu.

Liczba członków komitetów dorzeczy kształtuje się w następujący sposób:

Przedstawiciele Dorzecza	Re-gio-ny	Depar-ta-men-ty	Gmi-ny	Użyt-kow-nicy	Wła-dze cen-tral-ne	Środo-wiska społ. zawod.	Ogó-łem
Adour-Garonne	6	18	6	30	18	6	84
Artois-Picar-die	3	17	5	25	14	2	66
Loire-Breta-gne	8	28	6	42	22	8	114
Rhin-Meuse	3	14	5	22	14	3	61
Rhône-Méditer-ranée Corse	6	28	6	40	21	6	107
Seine-Normandie	7	25	6	38	20	7	103

Zarządzenia ministra odpowiedzialnego za środowisko określają, z uwzględnieniem cech charakterystycznych dla każdego okręgu:

- a) reprezentowane regiony i departamenty oraz liczbę ich przedstawicieli;
- b) kategorie reprezentowanych użytkowników i liczbę przedstawicieli z każdej kategorii oraz liczbę osób kompetentnych, która nie może przekraczać jednej trzeciej liczby przedstawicieli użytkowników;
- c) listę ministrów i komisarzy Republiki reprezentujących władze centralne w Komitecie dorzeczy.

5. Premier zwraca się do komitetu dorzecza o wydanie opinii w sprawie ogólnego planu zagospodarowania dorzecza.

Również premier, bądź zainteresowany minister, bądź prefekt będący członkiem komitetu, zwraca się do komitetu dorzecza o wydanie opinii w sprawie:

- celowości prac i zagospodarowania przewidzianych w interesie ogółu w danym okręgu;
- sporów, które mogą wyniknąć między departamentami, gminami lub ich związkami, syndykatami mieszanymi i zakładami publicznymi, utworzonymi w szczególności w zastosowaniu art. 16 i 51 ustawy z 16 grudnia 1964, i wszelkimi innymi związkami prawa publicznego i prywatnego;
- ogólnie rzecz biorąc, wszelkich spraw będących przedmiotem niniejszej ustawy.

6. (*Dekret nr 75-998 z 28 października 1975 r.*) "Przewodniczący rady administracyjnej agencji finansowej dorzecza zwraca się do komitetu dorzecza o wydanie opinii w sprawie wysokości opłat, które agencja może pobierać. Zwraca się również do komitetu o opinię na temat podstawy wymiaru opłat, z wyjątkiem opłat nałożonych z tytułu zanieczyszczenia wód. Komitet może być również wezwany do wydania opinii w każdej sprawie dotyczącej agencji".

Komitet wezwany do wydania opinii w sprawie podstawy wymiaru i stawek opłat, które mogą być pobierane w zastosowaniu wyżej wskazanego art. 14 ustęp 5, powinien się wypowiedzieć w ciągu 3 miesięcy.

Jeżeli komitet wyda negatywną opinię w sprawie przedłożonych mu propozycji, opinia ta powinna być umotywowana. Jeżeli w ciągu 2 miesięcy, rada administracyjna agencji przedłoży komitetowi nowe propozycje, wówczas komitet powinien wypowiedzieć się w ciągu jednego miesiąca.

Tłumaczyła z jęz. francuskiego:

Helena Klugiel-Królikowska (BSE)

USTAWA O GOSPODARCE WODNEJ

W wersji obwieszczenia z 23 września 1986 r.

(ustawa o gospodarce wodnej - Wasserhaushaltsgesetz - WGH)

*(Źródło: Sartorius I, Verfassungs- und Verwaltungsgesetze
der Bundesrepublik, Verlag C.H. Beck, Monachum 1991)*

Spis treści

(nieurzędowy)

POSTANOWIENIA WPROWADZAJĄCE	\$\$
Rzeczowy zakres obowiązywania	1
CZĘŚĆ PIERWSZA. WSPÓLNE POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WÓD	
Zasada	1a
Wymóg posiadania zezwolenia lub zgody	2
Korzystanie	3
Warunki korzystania, zobowiązania	4
Zastrzeżenia	5
Odmowa	6
Zezwolenie	7
Wymagania dotyczące odprowadzania ścieków	7a
Zgoda	8
Postępowanie przy udzielaniu zgody	9
Dopuszczenie wcześniejszego korzystania	9a
Decyzje dodatkowe	10
Wyłączenie roszczeń	11
Odwołanie zgody	12
Korzystanie przez spółki	13
Ustalenie planu, plany eksploatacji zgodne z prawem górniczym	14

Stare prawa i stare uprawnienia	15
Zgłaszanie starych praw i starych uprawnień	16
Inne stare [formy] korzystania	17
Korzystanie w trakcie ćwiczeń i prób nie wymagające zezwolenia ani zgody	17a
Kompensata praw i uprawnień	18
Obowiązek i plany usuwania ścieków	18a
Budowa i eksploatacja oczyszczalni ścieków	18b
Dopuszczenie do budowy i eksploatacji oczyszczalni ścieków	18c
Obszary wód chronionych	19
Zezwolenie na prowadzenie rurociągów do transportu substancji niebezpiecznych	
Zobowiązania i warunki, odmowa wydania zatwierdzenia	19b
Odwołanie zatwierdzenia	19c
Rozporządzenia	19d
Urządzenia już istniejące	19e
Połączenie zatwierdzenia z postanowieniami prawa przemysłowego i górniczego	19f
Urządzenia do substancji niebezpiecznych dla wody	
Stwierdzenie przydatności, dopuszczalność konstrukcji	19h
Obowiązki osoby eksploatującej	19i
Szczególne obowiązki przy napełnianiu i opróżnianiu	19k
Zakłady specjalistyczne	19l
Odszkodowanie	20
Kontrola	21
Ustanowienie zakładowego pełnomocnika ds. ochrony wód	21a
Zadania	21b
Obowiązki użytkownika	21c
Stanowisko wobec decyzji o inwestycjach	21d
Prawo do wygłoszenia opinii	21e

Zakaz dyskryminowania	21f
Regulacje specjalne	21g
Odpowiedzialność za zmiany właściwości wody	22
CZĘŚĆ DRUGA. POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WÓD POWIERZCHNIOWYCH	
Rozdział pierwszy. Użytkowanie nie wymagające zezwolenia	
Użytkowanie ogólne	23
Użytkowanie przez właściciela [wód] i przez właściciela działki przyległej	24
Korzystanie [z wód] do celów rybackich	25
Rozdział drugi. Utrzymanie czystości [wód]	
Doprowadzanie, składowanie i transport substancji	26
Zasady utrzymania czystości [wód]	27
Rozdział trzeci. Utrzymanie i rozbudowa	
Zakres utrzymania	28
Obowiązek utrzymania	29
Szczególne obowiązki związane z utrzymanie	30
Rozbudowa	31
Rozdział czwarty. Tereny zagrożone powodzią	
Tereny zagrożone powodzią	32
CZĘŚĆ TRZECIA. POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE TERENÓW PRZYBRZEŻNYCH	
Korzystanie nie wymagające zezwolenia	32a
Utrzymanie czystości wód	32b
CZĘŚĆ CZWARTA. POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WÓD GRUNTOWYCH	
Korzystanie nie wymagające zezwolenia	33
Utrzymanie czystości wód	34
Odkrytki ziemne	35

**CZEŚĆ PIĄTA. PLANOWANIE GOSPODARKI WODNEJ;
KSIĘGI WODNE**

Ramowe plany gospodarki wodnej	36
Zakaz wprowadzania zmian w celu zagwarantowania planów	36a
Plany zagospodarowania	36b
Księgi wodne	3

**CZEŚĆ SZÓSTA. POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE GRZYWIEN
I POSTANOWIENIA KOŃCOWE**

(anulowane)	38-40
Wykroczenia porządkowe	41
(anulowane)	42, 43
Klauzula berlińska	44
(Wejście w życie)	45

POSTANOWIENIA WPROWADZAJĄCE

§ 1

Rzeczowy zakres obowiązywania

1) Niniejsza ustawa dotyczy następujących wód:

1. wód stałych lub okresowo płynących, stojących w łożyskach lub wód wpływających ze źródeł (wody powierzchniowe),

1a. morza pomiędzy linią wybrzeża przy średnim stanie wód wysokich lub granicą wód powierzchniowych i granicą morza przybrzeżnego (wody przybrzeżne),

2. wód podziemnych.

2) Kraje federalne mogą wyłączyć z postanowień niniejszej ustawy małe zasoby wodne o podrzędnym znaczeniu gospodarczym oraz źródła uznane za źródła lecznicze. Nie dotyczy to § 22.

3) Kraje federalne określają ograniczenie w stronę morza tych wód powierzchniowych, które nie są wewnętrznymi drogami wodnymi Federacji.

CZĘŚĆ PIERWSZA

WSPÓLNE POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WÓD

§ 1a

Zasada

1) Wodami jako częścią składową gospodarki naturalnej należy tak gospodarować, aby służyły one dobru ogółu oraz dobru jednostki i aby następstwem nie były jakiegokolwiek niekorzystne działania, których można uniknąć. W przypadku działań, które mogą mieć wpływ na wody, każdy stosownie do okoliczności jest zobowiązany wykazać troskę, aby zapobiec zanieczyszczeniu wody lub innej niekorzystnej zmianie jej właściwości i aby osiągnąć oszczędne zużycie wody zalecane z uwagi na gospodarkę wodną.

3) Własność gruntu nie upoważnia:

1. do korzystania z wód, które zgodnie z niniejszą ustawą lub z krajowymi ustawami dotyczącymi wód wymaga zezwolenia lub zgody,
2. do rozbudowy powierzchniowego cieków wodnych.

§ 2

Wymóg posiadania zezwolenia lub zgody

1) Korzystanie z wód wymaga urzędowego zezwolenia (§ 7) lub zgody (§ 8), o ile nie wynika inaczej z postanowień niniejszej ustawy lub z postanowień prawa kraju federalnego wydanych w ramach niniejszej ustawy.

2) Zezwolenie i zgoda nie dają prawa do doprowadzania wody w określonej ilości lub o określonych właściwościach. Niezależnie od § 11 nie naruszają one roszczeń prywatno-prawnych dotyczących dopływu określonej ilości wody mającej określone właściwości.

§ 3

Korzystanie

1) Korzystaniem w rozumieniu niniejszej ustawy jest:

1. pobór i odprowadzanie wody z wód powierzchniowych,
2. spiętrzanie poziomu wód powierzchniowych lub obniżanie go,
3. pobór substancji stałych z wód powierzchniowych, jeśli ma to wpływ na stan lub odpływ wód,
4. doprowadzanie i wpuszczanie substancji do wód powierzchniowych,
- 4a. doprowadzanie i wpuszczanie substancji do wód przybrzeżnych, jeżeli substancje te:
 - a) są doprowadzane lub wpuszczane z [głębi] kraju lub z urządzeń, które w wodach przybrzeżnych są zainstalowane lub umocowane nie tylko przejściowo,
 - b) zostały doprowadzone do wód przybrzeżnych w celu pozbycia się ich tam,
5. wprowadzanie substancji do wód podziemnych,
6. pobór, pobieranie odkrywkowe, przekazywanie odkrywkowe i odprowadzanie wód podziemnych,

2) Za korzystanie uważane jest także następujące oddziaływanie:

1. spiętrzanie wód, obniżanie poziomu wód, zmiana biegu wód za pomocą urządzeń do tego przeznaczonych lub nadających się do tego,
2. działania mogące w sposób trwały lub w stopniu znacznym doprowadzić do szkodliwych zmian fizycznych, chemicznych i biologicznych właściwości wód.

3) Działania mające na celu rozbudowę cieków wodnych nie są uważane za korzystanie. Dotyczy to także przedsięwzięć mających na celu utrzymywanie (konserwację) wód powierzchniowych, o ile nie zostaną przy tym zastosowane środki chemiczne.

§ 4

Warunki korzystania, zobowiązania

1) Zezwolenia i zgody można udzielić jedynie wtedy, gdy ustalone zostaną warunki korzystania i zobowiązań. Zobowiązania są dopuszczalne także celem zapobiegania lub zrekompensowania innym szkodliwego działania.

2) W drodze zobowiązań można ponadto:

1. zarządzić działania w celu obserwacji lub ustalenia stanu przed korzystaniem oraz strat i szkodliwego oddziaływania w trakcie ~~Korzystania~~ **Korzystania**, ustanowienie odpowiedzialnych pełnomocników ds. eksploatacji, jeżeli ustanowienie pełnomocnika ds. ochrony wód nie jest zalecane lub zarządzane zgodnie z § 21a,

2a. zarządzić działania, niezbędne do wyrównania szkody powstałej w wyniku korzystania, mającej wpływ na fizyczne, chemiczne lub biologiczne właściwości wody,

3. nałożyć na przedsiębiorcę stosowne składki na koszty działań, które są lub będą podejmowane przez instytucje prawa publicznego celem uniknięcia lub wyrównania uszczerbku dóbr publicznych związanych z korzystaniem.

§ 5

Zastrzeżenia

1) Zezwolenie i zgoda są udzielane z zastrzeżeniem, że dodatkowo można zarządzić:

1. ustalenie dodatkowych wymagań co do właściwości substancji, które będą odprowadzane i wpuszczane,

1a. działania w rodzaju tych, jakie wymieniono w § 4 ust. 2, 2a i 3 oraz § 21a ust. 2,

2. działania mające na celu obserwację korzystania z wód i jego skutków,

3. działania na rzecz oszczędnego używania wody zalecane ze względu na gospodarkę wodną.

Jeżeli wody są użytkowane na podstawie zgody, działania wymienione w punktach 2 i 3 muszą być uzasadnione względami gospodarczymi i być zgodne z [zasadami] korzystania.

2) W przypadku starych praw i starych uprawnień (§ 15) obowiązuje odpowiednio ust. 1, o ile § 15 nie nakłada większych ograniczeń.

§ 6

Odmowa

Należy odmówić wydania zezwolenia lub zgody, jeżeli przewiduje się, że planowane korzystanie przyniesie straty dla dobra ogółu, a zwłaszcza zagrożenie dla publicznego zaopatrzenia w wodę, czemu nie można będzie zapobiec w drodze zobowiązań lub działań instytucji prawa publicznego (§ 4 ust. 2 pkt 3) i czego nie można będzie zrekompensować.

§ 7

Zezwolenie

1) Zezwolenie gwarantuje odwołalne uprawnienie do korzystania z wód w określonym celu i w ustalony sposób; może być wydane na czas określony. Zezwolenie na realizację przedsięwzięcia, podlegającego kontroli określającej uciążliwość dla środowiska zgodnie z § 3 ustawy o kontroli uciążliwości dla środowiska, może być wydane jedynie w drodze postępowania odpowiadającego wymaganiom wymienionej ustawy.

2) Zezwolenie wraz z urządzeniem do korzystania z wody lub - jeżeli zostało wydane dla gruntu - wraz z gruntem przechodzi na następcę prawnego, jeżeli przy jego wydawaniu nie postanowiono inaczej.

§ 7a

Wymagania dotyczące odprowadzania ścieków

1) Zezwolenia na odprowadzanie ścieków można wydać jedynie wtedy, kiedy zawartość substancji szkodliwych w ściekach jest utrzymana na tak niskim poziomie, jak jest to możliwe przy dotrzymaniu wymagań wchodzących w rachubę zgodnie ze zdaniem 3, przynajmniej zaś zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami techniki. Nie narusza to przepisów § 6. Rząd Federalny za zgodą Bundesratu wydaje ogólne przepisy administracyjne dotyczące minimalnych wymagań odpowiadających ogólnie uznanym zasadom techniki; jeżeli ścieki określonego pochodzenia zawierają substancje lub grupy substancji, które z powodu domniemania ich toksyczności, długiego okresu rozkładu, zdolności do wzbogacania się lub działania powodującego raka, uszkadzającego płód, czy też zmieniającego materiał genetyczny należy uznać za niebezpieczne (substancje szkodliwe), to w tym zakresie wymagania zawarte w ogólnych przepisach administracyjnych muszą odpowiadać poziomowi techniki. Rząd Federalny w rozporządzeniu wydanym za zgodą

Bundesratu określa pochodzenie ścieków, w rozumieniu zdania 3, które zawierają substancje szkodliwe. Wymagania zgodnie ze zdaniami 1 i 3 mogą zostać ustalone także dla miejsca gromadzenia się ścieków lub dla ścieków przed ich wymieszaniem.

2) Jeżeli istniejące urządzenia doprowadzające ścieki nie odpowiadają wymaganiom zgodnie z ust. 1, kraje federalne zapewniają realizację niezbędnych działań. Kraje federalne mogą ustalić terminy, w których działania te muszą zostać zakończone.

3) Kraje federalne zapewniają również realizację działań niezbędnych zgodnie z ust. 1 zdanie 3, które należy podjąć przed odprowadzeniem ścieków zawierających substancje szkodliwe do publicznych oczyszczalni ścieków.

§ 8

Zgoda

1) Zgoda zapewnia prawo do korzystania z wód w sposób określony co do rodzaju i zakresu. Nie gwarantuje ona prawa do korzystania z przedmiotów należących do osoby trzeciej lub gruntów będących własnością osoby trzeciej.

2) Zgoda może zostać wydana jedynie wtedy, gdy:

1. nie można wymagać od przedsiębiorcy realizacji zamierzenia bez zapewnionego statusu prawnego i
2. korzystanie służy określonej celowi, który będzie realizowany według określonego planu.

Nie może ona być wydawana na doprowadzanie i wpuszczanie substancji do wód oraz na korzystanie w rozumieniu § 3 ust. 2 pkt 2. Zdanie 2 nie dotyczy ponownego doprowadzania wody roboczej, która nie uległa niekorzystnym zmianom, w przypadku elektrowni przepływowych.

3) Jeżeli można się spodziewać, że korzystanie będzie miało niekorzystny wpływ na prawa osób trzecich, a osoba dotknięta takim stanem rzeczy wnie- sie zastrzeżenie, zgodę można wydać jedynie wtedy, gdy niekorzystnemu działaniu można zapobiec lub je wyrównać w drodze zobowiązań. Jeżeli nie jest to możliwe, zgodę można wydać ze względu na dobro ogółu; osoba do- tknięta uciążliwością winna otrzymać odszkodowanie.

4) Kraje federalne mogą określić dalsze przypadki, w których szkodliwe działanie upoważnia osobę trzecią do stawiania zarzutów. W tych przypad- kach odpowiednio obowiązuje ust. 3; jednakże kraje federalne mogą posta- nowić, że wydanie zgody jest możliwe także wtedy, gdy korzyść z planowa- nego korzystania poważnie przewyższa szkodę, jaką może ponieść osoba zainteresowana.

5) Zgoda wydawana jest na czas określony, który w szczególnych przy- padkach może przekroczyć trzydzieści lat.

6) Zgoda wraz urządzeniem do korzystania wody lub wraz z działką, jeśli została wydana dla działki, przechodzi na następcę prawnego, o ile przy jej wydawaniu nie zdecydowano inaczej.

§ 9

Postępowanie przy wydawaniu zgody

Zgoda może być wydana jedynie w trakcie postępowania, które gwarantuje, że zainteresowane osoby oraz urzędy mogą wnieść zastrzeżenia. Przy zamierzeniach, które zgodnie z § 3 ustawy o kontroli uciążliwości dla śro- dowiska podlegają kontroli określającej uciążliwość dla środowiska, postę- powanie musi odpowiadać wymaganiom wymienionej ustawy.

§ 9a

Dopuszczenie wcześniejszego korzystania

1) W trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia lub zgody, właściwy urząd do wydawania zezwolenia lub zgody może, w sposób dający się odwołać w każdej chwili, postanowić, że można rozpocząć korzystanie przed wydaniem zezwolenia lub zgody, jeżeli:

1. można się spodziewać decyzji korzystnej dla przedsiębiorcy,
2. z wcześniejszym rozpoczęciem korzystania związana jest publiczna potrzeba lub uzasadniony interes przedsiębiorcy,
3. przedsiębiorca zobowiąże się do pokrycia wszelkich szkód powstałych w wyniku przedsięwzięcia, w przypadku nieuzyskania zezwolenia lub zgody na korzystanie - do przywrócenia stanu pierwotnego.

2) Dopuszczenie może być udzielone na czas określony na pewnych warunkach korzystania i związane ze zobowiązaniami.

§ 10

Decyzje dodatkowe

1) Jeżeli osoba zainteresowana (§ 8 ust. 3 i 4) wnosi zastrzeżenia wobec wydania zgody, a w okresie rozstrzygania nie można stwierdzić, czy niekorzystny wpływ wystąpi i w jakim zakresie, decyzję odnośnie do zobowiązań i odszkodowań, które należy ustalić, zastrzega się do późniejszego postępowania.

2) Jeżeli osoba zainteresowana w trakcie postępowania zgodnie z § 9 nie mogła przewidzieć niekorzystnego wpływu, może ona żądać, aby na przedsiębiorstwo dodatkowo nałożyć zobowiązania. Jeżeli niekorzystnemu wpływowi nie można zapobiec ani nie można go zrekompensować w drodze dodatkowych zobowiązań, osobie zainteresowanej należy wypłacić odszkodowanie. Złożenie wniosku jest dopuszczalne jedynie w ciągu trzech lat od

momentu, kiedy osoba zainteresowana dowiedziała się o szkodliwości wynikającej z korzystania [z wód]; wyklucza się możliwość złożenia wniosku, jeżeli od przywrócenia stanu wymagającego uzyskania zgody minęło trzydzieści lat.

§ 11

Wyłączenie roszczeń

1) Z powodu niekorzystnego wpływu korzystania [z wód], na które wydano zezwolenie, osoba zainteresowana (§ 8 ust. 3 i 4) nie może wobec posiadacza zgody wysuwać roszczeń dotyczących usunięcia przeszkody, zaniechania korzystania, zastosowania urządzeń ochronnych lub odszkodowania. Nie wyklucza się tym samym prawa do odszkodowania z powodu niekorzystnego oddziaływania polegającego na tym, że posiadacz zgody nie wypełnił zobowiązań nałożonych na niego przy wydawaniu zgody.

2) Ust. 1 zdanie 1 nie dotyczy roszczeń umownych.

§ 12

Odwołanie zgody

1) Zgoda, o ile nie jest to dopuszczalne zgodnie z § 5 bez wypłacania odszkodowania, może za odszkodowaniem zostać odwołana całkowicie lub częściowo, jeżeli nieograniczone kontynuowanie korzystania może przynieść poważne naruszenie dobra ogółu, zwłaszcza w zakresie publicznego zaopatrzenia w wodę.

2) Bez wypłacania odszkodowania można odwołać zgodę częściowo lub całkowicie, o ile nie jest to dopuszczalne już zgodnie z § 5, jeżeli przedsiębiorca:

1. nie rozpoczął korzystania w ciągu wyznaczonego mu terminu lub nie korzystał [z wód] przez trzy lata bez przerwy lub w poważnym stopniu nie wykorzystywał pełnego jego zakresu,
2. tak zmienił cel korzystania, że nie jest on już zgodny z planem (§ 8 ust. 2 zdanie 1 pkt 2),
3. pomimo udzielenia mu ostrzeżenia zagrożonego odwołaniem poważnie rozszerzył zakres korzystania poza ramy dopuszczone zezwoleniem lub nie zrealizował warunków korzystania bądź zobowiązań.

§ 13

Korzystanie przez spółki

Spółki wodne i ziemne oraz komunalne związki celowe potrzebują zgody lub zezwolenia nawet wtedy, kiedy w ramach zadań statutowych chcą wykorzystać wody poza korzystaniem nie wymagającym zezwolenia zgodnie z niniejszą ustawą. Przepis ten nie obowiązuje, jeżeli istnieje stare prawo lub stare uprawnienie lub jeżeli 1 marca 1960 r. osobnymi przepisami ustawowymi przyjęto inne decyzje dla przedsięwzięć indywidualnych.

§ 14

Ustalenie planu i przy eksploatacji zgodnie z prawem górniczym

- 1) Jeżeli dla przedsięwzięcia, z którym związane jest wykorzystanie wód, przeprowadzane jest postępowanie ustalenia planu, urząd ds. ustaleń planowych decyduje o wydaniu zgody lub zezwolenia.
- 2) Jeżeli w planie eksploatacji zgodnie z prawem górniczym przewidziane jest wykorzystanie wód, o wydaniu zezwolenia decyduje urząd górniczy.
- 3) Decyzję należy podjąć w porozumieniu z urzędem właściwym w sprawach wód; w przypadku ustaleń planowych ze strony urzędów federalnych należy wysłuchać urzędu właściwego w sprawach wód.

4) W sprawie ograniczenia lub cofnięcia wydanego zezwolenia lub zgody decyduje urząd ds. ustaleń planu na wniosek urzędu właściwego w sprawach wód; podejmuje on również decyzje dodatkowe (§ 10). Ust. 3 należy stosować odpowiednio.

5) W przypadku ograniczenia lub cofnięcia zgody wydanej zgodnie z ust. 2 odpowiednio obowiązuje ust. 4.

§ 15

Stare prawa i stare uprawnienia

1) O ile kraje federalne nie postanowią inaczej, zgoda lub zezwolenie nie jest wymagane dla korzystania [z wód]:

1. na podstawie praw przyznanych lub zachowanych zgodnie z ustawami krajów federalnych,

2. na podstawie zezwoleń zgodnie z § 1 ust. 1 zdanie 1 rozporządzenia z dnia 10 lutego 1945 r. o uproszczeniu prawa wodnego i prawa o spółkach wodnych (RGBl. I, s. 29),

3. na podstawie przyzwolenia na korzystanie z urządzenia, wydanego zgodnie z ustawą przemysłową,

do realizacji których założenia, zgodne z prawem, istniały w dniu 12 sierpnia 1957 lub w innym dniu określonym przez kraje federalne.

2) Zgoda lub zezwolenie nie są ponadto potrzebne w przypadku korzystania na podstawie ustawowo regulowanego postępowania w zakresie ustalania planów lub na podstawie suwerennego aktu udostępnienia urządzeń użytku publicznego, dla których w dniu 12 września 1957 r. istniały ustalenia zgodne z prawem.

3) Kraje federalne w drodze formalnego postępowania mogą rodzaje korzystania dopuszczone krajową ustawą o prawie wodnym zrównać w prawach z korzystaniem wymienionym w ust. 1

4) Prawa i uprawnienia wymienione w ust. 1-3 (stare prawa i stare uprawnienia) mogą za odszkodowaniem zostać odwołane, jeśli kontynuowanie korzystania może doprowadzić do poważnego naruszenia dobra ogółu. Mogą one zostać odwołane bez odszkodowania, o ile nie jest to już dopuszczalne zgodnie z prawem obowiązującym przed 1 października 1976:

1. jeżeli przedsiębiorca nie korzystał nieprzerwanie przez trzy lata,
2. jeżeli korzystanie w dotychczas dopuszczalnym zakresie nie jest już potrzebne przedsiębiorcy; obowiązuje to zwłaszcza wtedy, gdy dopuszczony zakres w ciągu trzech lat był w znacznym stopniu niewykorzystany,
3. jeżeli przedsiębiorca tak zmienił cel korzystania, że nie jest on już zgodny z ustalonym przeznaczeniem,
4. jeżeli przedsiębiorca, pomimo ostrzeżenia zagrożonego odwołaniem, poważnie rozszerzył zakres korzystania poza ramy dopuszczone zezwoleniem lub nie zrealizował warunków korzystania bądź zobowiązań.

Nienaruszona pozostaje dopuszczalność dodatkowych żądań i działań bez odszkodowania zgodnie z § 5.

§ 16

Zgłaszanie starych praw i starych uprawnień

1) Stare prawa i stare uprawnienia należy wpisać do ksiąg wodnych, o ile są znane.

2) Posiadacze starych praw i starych uprawnień mogą zostać publicznie wezwani, aby w ciągu trzech lat od publicznego wezwania zgłosili je do wpisania do ksiąg wodnych. Stare prawa i stare uprawnienia, które do upływu tego terminu nie zostaną ogłoszone lub zgłoszone, wygasają dziesięć lat po publicznym wezwaniu, jeżeli nie wygasną one przed upływem tego terminu z innych przyczyn prawnych; w publicznym wezwaniu należy zwrócić uwagę

na to następstwo określone prawem. Zdanie 2 nie znajduje zastosowania w przypadku praw zapisanych w księdze wieczystej.

3) Poprzedniemu posiadaczowi starego prawa, które wygasło zgodnie z ust. 2 zdanie 2 należy na jego wniosek wydać zezwolenie mające zakres tamtego prawa, jeżeli istnieją ustawowe przesłanki do wydania takiego zezwolenia.

4) Ten, komu zjawiska naturalne lub nieodwracalne przypadki przeszkodziły w dotrzymaniu terminu wymienionego w ust. 2 zdanie 1 może dopełnić zgłoszenia w ciągu trzech miesięcy od usunięcia przeszkody.

§ 17

Inne stare [formy] korzystania

1) Zgoda lub zezwolenie jest niezbędne dopiero po upływie pięciu lat od dnia 1 marca 1960 r. w przypadku korzystania wychodzącego poza korzystanie nie wymagające zgody w świetle niniejszej ustawy, jeżeli w dniu 1 marca 1960 r.:

1. można było czynić z niego użytek na podstawie prawa lub uprawnienia w rodzaju wymienionym w § 15 ust. 1 i 2, nawet jeśli w wymienionym czasie nie istniały legalne inwestycje, lub

2. można było czynić z niego użytek na podstawie innego prawa lub w inny dopuszczalny sposób; w przypadku użytkowania, które można realizować jedynie przy pomocy urządzeń, obowiązuje to jedynie wtedy, kiedy w okresie wymienionym w § 15 ust. 1 istniały legalne urządzenia.

Jeżeli wniosek o wydanie zgody lub zezwolenia złożono przed upływem pięciu lat, korzystanie można przedłużyć aż do chwili, gdy rozstrzygnięcie dotyczące wniosku nabierze mocy prawnej.

2) W przypadkach wymienionych w ust. 1 posiadaczowi prawa na jego wniosek złożony we właściwym terminie należy udzielić zezwolenia mającego zakres jego [dotychczasowego] prawa; § 6 pozostaje niezmienny.

Prawo do uzyskania zezwolenia zgodnie ze zdaniem 1 nie istnieje, jeżeli zgodnie z prawem obowiązującym w dniu 1 marca 1960 r. dopuszczalne było anulowanie lub ograniczenie praw bez wypłacania odszkodowania.

3) Jeżeli w przypadkach wymienionych w ust. 2 na podstawie § 6 odmówiono wydania zezwolenia lub wydano jedynie w ograniczonym zakresie, osobie uprawnionej przysługuje prawo do odszkodowania. Przepis ten nie obowiązuje, o ile zgodnie z prawem obowiązującym 1 marca 1960 r. dopuszczalne było anulowanie lub ograniczenie praw bez wypłacania odszkodowania.

§ 17a

Korzystanie w trakcie ćwiczeń i prób nie wymagające zezwolenia ani zgody

Uzyskanie zgody lub zezwolenia nie jest wymagane w przypadku ćwiczeń i prób dla celów:

1. obrony łącznie z obroną cywilną lub
2. obrony przed zagrożeniem bezpieczeństwa lub porządku publicznego w zakresie:
 - a) tymczasowego poboru wody z ciekłu i ponownego doprowadzenia wody do ciekłu za pomocą urządzeń przenośnych oraz
 - b) tymczasowego odprowadzania substancji do wód jeżeli osoby trzecie nie poniosą przez to szkody lub będzie ona nieznaczna i nie należy się spodziewać szkodliwej zmiany właściwości wody oraz nie nastąpią inne szkodliwe oddziaływania na gospodarkę wodną. Zamiar należy uprzednio zgłosić we właściwym urzędzie wodnym.

§ 18

Kompensacja praw i uprawnień

Rodzaj, miara i okres realizacji zgód, zezwoleń, starych praw i starych uprawnień na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu mogą zostać uregulowane lub ograniczone w postępowaniu ugodowym, jeżeli wód pod względem jakości i ilości nie wystarczy dla wszystkich [rodzajów] korzystania lub jeżeli owe rodzaje korzystania niekorzystnie wpływają na siebie wzajemnie i kiedy wymaga tego dobro ogółu, a zwłaszcza publiczne zaopatrzenie w wodę. W postępowaniu tym można ustalić opłaty wyrównawcze.

§ 18a

Obowiązek i plany usuwania ścieków

1) Ścieki należy tak usuwać, aby nie szkodziło to dobru ogółu. Usuwanie ścieków w rozumieniu niniejszej ustawy obejmuje zbieranie, przesyłanie, oczyszczanie, doprowadzanie, przesączanie, deszczowanie, rozkraplanie ścieków oraz odwadnianie szlamów mułowych w związku z usuwaniem ścieków.

2) Kraje federalne ustalają, jakie organizacje prawa publicznego są zobowiązane do usuwania ścieków oraz warunki na jakich do usuwania ścieków są zobowiązani inni. Jeżeli w planie zgodnie z ust. 3 uznanym za wiążący wymienia się inne podmioty, są one zobowiązane do usuwania ścieków.

3) Kraje federalne sporządzają plany usuwania ścieków uwzględniające aspekty ponadregionalne. W planach tych należy określić zwłaszcza miejsce lokalizacji znaczących urządzeń do oczyszczania ścieków, ich zlewnię, podstawy oczyszczania ścieków oraz podmioty podejmujące działania. Ustalenia zawarte w planach mogą zostać uznane za wiążące.

§ 18b

Budowa i eksploatacja oczyszczalni ścieków

1) Oczyszczalnie ścieków należy budować i eksploatować z uwzględnieniem warunków korzystania i zobowiązań dotyczących odprowadzania ścieków (§§ 4, 5 i 7a) zgodnie z zasadami techniki, które w tym przypadku należy uwzględnić.

2) Jeżeli istniejące urządzenia nie odpowiadają przepisom ust. 1, odpowiednio obowiązuje § 7a ust. 2.

§ 18c

Dopuszczenie [do budowy i eksploatacji] oczyszczalni ścieków

Budowa i eksploatacja oraz istotne modernizacje oczyszczalni ścieków, projektowanych na więcej niż 3000 kg/d BZT₅ (ścieków nieprzetworzonych) lub na więcej niż 1500 metrów sześciennych ścieków na dwie godziny (wyjąwszy wodę chłodzącą), wymagają urzędowego dopuszczenia. Dopuszczenie może zostać wydane w postępowaniu odpowiadającym wymaganiom ustawy o kontroli uciążliwości dla środowiska.

§ 19

Obszary wód chronionych

1) Jeżeli dobro ogółu wymaga:

1. ochrony wód przed szkodliwym oddziaływaniem w interesie publicznego zaopatrzenia w wodę w chwili obecnej lub w przyszłości lub
2. wzbogacenia wody gruntowej lub
3. zapobiegania szkodliwemu odpływowi wód opadowych oraz wypłukiwaniu i wprowadzaniu do wód składników gleby, nawozów lub środków ochrony roślin,

można utworzyć obszary wód chronionych.

2) Na obszarach wód chronionych:

1. można zabronić pewnej działalności lub dopuścić ją jedynie w ograniczonym zakresie i

2. można zobowiązać właścicieli i osoby uprawnione do korzystania, aby tolerowały pewne działania. Należą tu także działania polegające na obserwacji wód i gleby.

3) Jeżeli zarządzenie wydane zgodnie z ust. 2 zawiera postanowienie o wywłaszczeniu, należy wypłacić odszkodowanie; w przypadku ograniczenia wydanej zgody obowiązuje § 12, w przypadku ograniczenia starego prawa - § 15 ust. 4.

4) Jeżeli zarządzenie ustanawia zgodnie z ust. 2 zwiększone wymagania, ograniczające prawidłowe korzystanie z gruntu pod względem rolniczym lub leśniczym, należy zapewnić stosowne wyrównanie szkód powstałych w ten sposób, zgodnie z prawem kraju federalnego, o ile zgodnie z ust. 3 nie istnieje obowiązek [wypłacenia] odszkodowania. Dotyczy to także zarządzeń wydanych przed 1 stycznia 1987 r. W przypadku spraw spornych przysługuje droga prawna przed sądami powszechnymi.

§ 19a

Pozwolenie na prowadzenie rurowodów do transportu substancji szkodliwych dla wody

1) Budowa i eksploatacja urządzeń rurowodowych do transportu substancji szkodliwych dla wody wymaga pozwolenia [wydawanego] przez urząd właściwy w sprawach związanych z wodą. Nie dotyczy to rurowodów, które nie wychodzą poza teren zakładu lub stanowią wyposażenie dodatkowe urządzenia do gromadzenia takich substancji.

2) Substancjami niebezpiecznymi dla wody w rozumieniu ust. 1 są:

1. oleje nieoczyszczone, paliwo do silników wysokoprężnych i oleje opałowe;

2. inne substancje płynne lub lotne mogące spowodować zanieczyszczenie wody lub niekorzystną zmianę jej właściwości; ustala je rząd federalny w drodze rozporządzenia wydanego za zgodą Bundesratu.

3) Pozwolenia wymagają ponadto istotne zmiany rurociągu, o którym mowa w ust. 1 oraz istotne zmiany w eksploatacji takiego urządzenia.

4) Pozwolenie wraz z urządzeniem przechodzi na następcę prawnego. Dotychczasowy posiadacz pozwolenia winien zgłosić przeniesienie własności w urzędzie właściwym zgodnie z ust. 1.

§ 19b

Zobowiązania i warunki, odmowa wydania pozwolenia

1) Pozwolenie można wydać w celu ochrony wód, a zwłaszcza w celu ochrony wód podziemnych, wydać przy jednoczesnym ustaleniu warunków i zobowiązań; odpowiednio obowiązuje § 4 ust. 1 zdanie 2 i ust. 2. Pozwolenie można wydać na czas określony. Zobowiązania dotyczące wymagań co do właściwości wody i jej eksploatacji są dopuszczalne także po wydaniu pozwolenia, jeżeli zachodzi obawa zanieczyszczenia wody lub innej niekorzystnej zmiany jej właściwości.

2) Należy odmówić wydania pozwolenia, jeżeli zachodzi obawa, że wybudowanie lub eksploatacja rurociągu spowoduje zanieczyszczenie wód lub inną niekorzystną zmianę ich właściwości, a nie można temu zapobiec ani zrekompensować tego w drodze zobowiązań. W przypadku rurociągów, przechodzących przez granicę Republiki Federalnej Niemiec, wydania pozwolenia można odmówić, jeżeli istnieje uzasadniona obawa co do części urządzenia budowanych lub eksploatowanych poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy.

3) W przypadku rurociągu, który zgodnie z § 3 ustawy o kontroli uciążliwości dla środowiska podlega kontroli określającej uciążliwość dla środowiska

ska, pozwolenie może zostać wydane jedynie w postępowaniu odpowiadającym wymogom wymienionej ustawy.

§ 19c

Odwołanie pozwolenia

1) Pozwolenie wydane zgodnie z § 19a może zostać odwołane całkowicie lub częściowo, pod warunkiem wypłaceniem odszkodowania, jeżeli zachodzi obawa zanieczyszczenia wód lub innej niekorzystnej zmiany ich właściwości. Przepis ten obowiązuje również wtedy, gdy uzasadniona jest obawa co do części rurociągu budowanych lub eksploatowanych poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy.

2) Pozwolenie może zostać odwołane całkowicie lub częściowo bez wypłacania odszkodowania, jeżeli pomimo ostrzeżenia związanego z groźbą odwołania posiadacz nie dotrzyma warunków lub nie wywiąże się ze zobowiązań.

3) Niezmienione pozostaje ustalenie dotyczące dodatkowych zobowiązań bez odszkodowania zgodnie z § 19 ust. 1 zdanie 3.

§ 19d

Rozporządzenia

Rząd federalny, w drodze rozporządzeń wydanych za zgodą Bundesratu, mających na celu ochronę wód, zwłaszcza zaś w interesie publicznego zaopatrzenia w wodę, jest upoważniony do wydawania przepisów dotyczących rurociągów zgodnie z § 19a wymagających uzyskania pozwolenia. Przepisy te obejmują:

1. techniczne wymagania w zakresie budowy i eksploatacji urządzeń,
 - 1a. obowiązek zgłaszania zmian nie wymagających pozwolenia dotyczących urządzeń lub ich eksploatacji,

2. kontrole urządzeń przed uruchomieniem, kontrole regularnie powtarzane oraz kontrole na podstawie urzędowego zarządzenia dokonywane przez rzeczoznawcę urzędowego lub uznanego przez urząd dla tego celu,

3. opłaty i wydatki, jakie musi ponieść właściciel i osoby produkujące, budujące lub eksploatujące ww. urządzenia, w związku z zaleconymi lub nakazanymi przez urząd kontrolami urządzeń. Opłaty są nakładane jedynie w celu pokrycia wydatków osobowych i rzeczowych, w tym zwłaszcza kosztów na opłacenie rzeczoznawcy, materiałów i urządzeń kontrolnych oraz opracowania stosownego procesu kontrolnego i wymiany doświadczeń. Można postanowić, że opłata zostanie pobrana także za kontrolę, która się nie rozpoczęła lub która nie została doprowadzona do końca, jeżeli za taki stan rzeczy są odpowiedzialne osoby wymienione w zdaniu 1. Wysokość opłat zależna jest od ilości godzin, jakiej rzeczoznawca potrzebuje przeciętnie na różne kontrole. W rozporządzeniu zwolnienie z kosztów, wierzytelność kosztów, dłużność kosztów, zakres wydatków, które winny być zwrócone oraz ściąganie wydatków można uregulować odmiennie, niż stanowią to przepisy ustawy z 23 czerwca 1970 o kosztach administracyjnych (BGBl. I s. 821).

§ 19e

Urządzenia już istniejące

1) Rurociągi, których budowę rozpoczęto jeszcze przed wejściem w życie obowiązku uzyskania pozwolenia zgodnie z § 19a ust. 1 lub które już wtedy były eksploatowane, wymagają uzyskania pozwolenia jedynie wtedy, gdy do ich budowy lub eksploatacji potrzebne było zezwolenie zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie § 24 ustawy przemysłowej lub pozwolenie zgodne z prawem wodnym i jeżeli zgoda taka lub pozwolenie nie zostały wydane przed wejściem w życie obowiązku uzyskania pozwolenia zgodnie z § 19a.

2) Wodociągi, w przypadku których zgodnie z § 19a ust. 1 nie wymaga się pozwolenia, należy zgłosić w urzędzie właściwym zgodnie z § 19a ust. 1 w ciągu sześciu miesięcy po wejściu w życie obowiązku uzyskania pozwolenia na urządzenia tego typu. Nie dotyczy to urządzeń rurociągowych, dla których przed wejściem w życie obowiązku uzyskania pozwolenia wydano urzędowe pozwolenie na podstawie krajowych ustaw wodnych lub które zostały zgłoszone na podstawie tych ustaw. W przypadku urządzeń wymienionych w zdaniu 1 należy odpowiednio zastosować § 19a, ust. 3 i 4, § 21 oraz przepisy § 19d pkt 3. Odpowiednio obowiązuje § 19b ust. 1 zdanie 3 i przepisy § 19d pkt 2. Zakaz eksploatacji takich urządzeń jest dopuszczalny w przypadku spełnienia warunków § 19c; nie ma obowiązku wypłaty odszkodowania zgodnie z § 19c ust. 1, o ile eksploatacja rurociągu zostałaby zakazana bez wypłacania odszkodowania także na podstawie innych przepisów.

§ 19f

Połączenie pozwolenia z postanowieniami prawa przemysłowego i górniczego

1) Jeżeli na rurociąg potrzebna jest zgoda w oparciu o przepisy wydane na podstawie § 24 ustawy przemysłowej, urząd właściwy do wydania zgody decyduje także w sprawie wydania pozwolenia, jego odwołania, ustalenia dodatkowych zobowiązań i zakazu eksploatacji. Jeżeli plan eksploatacji zgodnej z prawem górniczym przewiduje budowę lub eksploatację rurociągu, urząd górniczny decyduje także o wydaniu pozwolenia, jego odwołaniu, ustaleniu dodatkowych zobowiązań oraz o zakazie eksploatacji.

2) Decyzje wymienione w ust. 1 podejmuje się w porozumieniu z urzędem właściwym zgodnie z § 19a ust. 1.

§ 19g

Urządzenia przeznaczone do substancji niebezpiecznych dla wody

1) Urządzenia do składowania, opróżniania, produkowania i przetwarzania substancji niebezpiecznych dla wody oraz urządzenia do użytkowania substancji niebezpiecznych dla wody w przypadku rzemiosła i w przypadku instytucji publicznych muszą być tak skonstruowane i tak ustawione, wbudowane, utrzymywane i eksploatowane, aby nie powstała obawa zanieczyszczenia wód lub innej zmiany ich właściwości. Dotyczy to również rurociągów, które nie wychodzą poza teren zakładu.

2) Urządzenia do załadunku substancji niebezpiecznych i urządzenia do przechowywania i zlewania gnojówki, gnojowicy i płynów kiszonkowych muszą być tak skonstruowane i tak wbudowane, ustawione, utrzymywane i eksploatowane, aby osiągnąć możliwie najlepszą ochronę wód przed zanieczyszczeniem lub jakąkolwiek inną niekorzystną zmianą ich właściwości.

3) Urządzenia w rozumieniu ust. 1 i 2 muszą odpowiadać przynajmniej ogólnie przyjętym zasadom techniki i w zgodzie z nimi być wbudowane, ustawione, utrzymywane i eksploatowane.

4) Krajowe przepisy wodne dotyczące przechowywania substancji niebezpiecznych dla wody pozostają niezmienione w dziedzinie ochrony wód i źródeł oraz na terenach zagrożonych powodzią i objętych planowaniem.

5) Substancjami niebezpiecznymi dla wody w rozumieniu §§ 19g do 19l są substancje stałe, płynne i lotne, zwłaszcza:

- kwasy i ługi,
- metale alkaliczne, stopy krzemowe zawierające więcej niż 30% krzemu, związki metalo-organiczne, halogeny, halogenki kwasów, karbonylki metali i sole do wytrawiania,
- oleje mineralne i smołowe oraz ich pochodne,

- węglowodory płynne i rozpuszczalne w wodzie, alkohole, aldehydy, ketony, estry, związki organiczne zawierające halogen, azot, siarkę,
- trucizny

mogące w sposób trwały niekorzystnie zmienić fizyczne, chemiczne lub biologiczne właściwości wody. Federalny Minister ds. Środowiska, Ochrony Przyrody i Bezpieczeństwa Atomowego za zgodą Bundesratu wydaje ogólne przepisy administracyjne, w których substancje niebezpieczne dla wody są dokładniej określone i sklasyfikowane stosownie do zagrożenia.

6) Przepisy z §§ 19g-19l nie dotyczą urządzeń przeznaczonych do składowania, zlewania i załadowywania:

1. ścieków,
2. substancji, które pod względem radioaktywności przekraczają dozwolone granice ochrony przed promieniowaniem.

Ust. 1 i §§ 19h-19l nie mają zastosowania w przypadku urządzeń do składowania i zlewania gnojówki, gnojowicy i płynów kiszonkowych.

§ 19h

Stwierdzenie przydatności, dopuszczalność konstrukcji

1) Urządzenia zgodnie z § 19g ust. 1 i 2 lub ich części oraz środki techniczne różniące się swoim rodzajem od dotychczas stosowanych można stosować jedynie wtedy, gdy ich przydatność zostanie stwierdzona przez właściwy urząd. Jeżeli takie urządzenia, ich części lub środki techniczne są wytwarzane seryjnie, mogą zostać dopuszczone ze względu na rodzaj swojej konstrukcji. Dopuszczenie konstrukcji może w treści zostać ograniczone, wydane na czas określony lub objęte zobowiązaniami. Jest ono wydawane przez urząd właściwy dla miejsca produkcji lub siedziby przedsiębiorstwa importującego i jest ważne na terenie obowiązywania niniejszej ustawy. Jeżeli urządzenia, ich części lub środki techniczne wymagają przemysłowego

dopuszczenia konstrukcji lub znaku kontrolnego zgodnego z prawem budowlanym, należy uwzględnić przepisy prawa wodnego.

2) Ust. 1 zdanie 1 nie obowiązuje w przypadku:

1. przejściowego składowania w pojemnikach transportowych oraz przygotowania i krótkotrwałego przechowywania materiałów niebezpiecznych dla wody w związku z transportem, jeżeli pojemniki lub opakowania odpowiadają przepisom i wymogom transportu w przewozach publicznych,
2. substancji niebezpiecznych dla wody, które:
 - a) znajdują się w cyklu roboczym,
 - b) są przechowywane w laboratoriach w ilościach niezbędnych do użytku podręcznego.

§ 19i

Obowiązki osoby eksploatującej

1) Osoba eksploatująca winna zlecić wbudowanie, ustawienie, utrzymanie lub czyszczenie urządzeń wymienionych w § 19g ust. 1 i 2 zakładom specjalistycznym, jeżeli sama nie spełnia warunków wymienionych w § 19 ust. 2 lub nie jest instytucją publiczną, która może sprawować kontrolę równoznaczną z wymienioną w § 19i ust. 2 pkt 2.

2) Osoba eksploatująca urządzenia wymienione w § 19g ust. 1 i 2 winna stale kontrolować ich szczelność oraz sprawność urządzeń alarmowych. Właściwy urząd może w indywidualnych przypadkach nakazać, aby osoba eksploatująca zawarła umowę o kontrolę z zakładem specjalistycznym spełniającym warunki § 19i, jeżeli sama nie posiada stosownej wiedzy lub nie dysponuje personelem posiadającym taką wiedzę. Zgodnie z prawem krajowym winna ona ponadto polecić uznanemu rzeczoznawcy kontrolę urządzenia pod kątem prawidłowego stanu, to jest:

1. przed rozpoczęciem eksploatacji lub po istotnej zmianie,

2. przed ponownym uruchomieniem urządzenia wyłączonego z eksploatacji dłużej niż rok,
3. jeżeli kontrolę zalecono z powodu obawy zagrożenia dla wody,
4. jeżeli urządzenie zostanie wyłączone z eksploatacji.

3) Właściwy urząd może zalecić osobie eksploatującej podjęcie działań w celu obserwacji wód i gleby, o ile jest to konieczne do wczesnego wykrywania zanieczyszczeń mogących pochodzić z urządzeń wymienionych w § 19g ust. 1 i 2. Urząd może ponadto zalecić, aby osoba eksploatująca powołała pełnomocnika ds. ochrony wód; odpowiednio obowiązują §§ 21b - 21g.

§ 19k

Szczególne obowiązki przy napełnianiu i opróżnianiu

Ten, kto napełnia lub opróżnia urządzenie do składowania substancji niebezpiecznych dla wody, winien nadzorować ten proces i przed przystąpieniem do prac upewnić się co do prawidłowego stanu wymaganych urządzeń alarmowych. Należy przestrzegać granic dopuszczalnego obciążenia urządzenia zawierającego substancje niebezpieczne dla wody i urządzeń alarmowych w trakcie napełniania i opróżniania.

§ 19l

Zakłady specjalistyczne

1) Urządzenia wymienione w § 19g ust. 1 i 2 mogą być wbudowane, ustawiane, utrzymywane i czyszczone jedynie przez zakłady specjalistyczne; § 19i pozostaje bez zmian. Kraje federalne mogą określić czynności, których nie muszą wykonywać zakłady specjalistyczne.

2) Zakład specjalistyczny w rozumieniu ust. 1 to taki, który:

1. posiada sprzęt i części wyposażenia oraz wyszkolony personel, a także gwarantuje dotrzymanie wymagań zgodnie z § 19g ust. 3 i

2. jest uprawniony do posługiwania się znakiem jakości kontroli spółki jakościowej lub kontrolnej uznanej w świetle prawa budowlanego lub zawarł umowę o kontrolę z Techniczną Organizacją Nadzoru, obejmującą kontrolę przez okres przynajmniej dwóch lat.

Zakład specjalistyczny może ograniczyć swoją działalność do określonych dziedzin.

§ 20

Odszkodowanie

1) Odszkodowanie, które zgodnie z niniejszą ustawą należy wypłacić, ma na celu odpowiednie wyrównanie straty majątkowej, która może zaistnieć. Jeżeli pobiera się korzyści w okresie [obowiązkiwania] urzędowego zarządzenia, w wyniku którego powstaje obowiązek wypłacenia odszkodowania, podstawą winna być wielkość utraconych korzyści; jeżeli osoba uprawniona do otrzymania odszkodowania podjęła działania w celu zwiększenia korzyści, a dowiedziono, że owe działania trwale zwiększyły korzyści, należy to uwzględnić. Ponadto należy uwzględnić zmniejszenie wartości normalnej (rynkowej) gruntu, które nastąpiło wskutek urzędowego zarządzenia, jeżeli nie zostało ono już uwzględnione zgodnie ze zdaniem 2.

2) Jeżeli jako odszkodowanie nie zostaną dopuszczone ustawowe środki gospodarki wodnej lub inne działania, wymiar odszkodowanie należy ustalić w pieniądzu.

§ 21

Kontrola

1) Ten, kto korzysta z wód lub złożył wniosek o wydanie zezwolenia lub zgody, jest zobowiązany do tolerowania urzędowej kontroli obiektu, urzą-

dzeń, lub procesów mających znaczenie przy korzystaniu z wód. Ponadto osoba taka musi w każdej sytuacji zezwolić na:

1. wchodzenie na teren obiektu i do pomieszczeń eksploatacyjnych w trakcie eksploatacji,
2. wchodzenie do pomieszczeń mieszkalnych oraz na teren obiektu i pomieszczeń eksploatacyjnych poza czasem eksploatacji, jeżeli kontrola jest niezbędna, aby zapobiec zagrożeniu bezpieczeństwa publicznego i porządku oraz
3. wchodzenie na teren działki i obiektu, które nie należą do bezpośrednio graniczącej ogrodzonej posiadłości obejmującej pomieszczenia wymienione w punktach 1 i 2;

zwłaszcza przy sprawdzaniu, czy można zezwolić na korzystanie, o które złożono wniosek, jakie warunki korzystania i jakie zobowiązania należy przy tym ustalić, czy korzystanie mieści się w dopuszczalnych ramach i czy nie należy wydać dodatkowych zarządzeń na podstawie § 5 lub uzupełniających przepisów prawa krajowego; podstawowe prawo nienaruszalności mieszkania (art. 13 Ustawy Zasadniczej) ograniczone zostaje przez pkt 2. Osoba korzystająca z wód musi ponadto w tym samym celu udostępnić obiekty i urządzenia, udzielać informacji, umożliwiać kontakt z pracownikami, udostępniać dokumenty i narzędzia, umożliwiać dochodzenie techniczne i kontrole. Użytkownicy wód, dla których ustanowiono pełnomocnika ds. ochrony wód (§ 21a), winni przywołać go na żądanie właściwego urzędu w celu działań kontrolnych zgodnie ze zdaniem 2 i 3.

2) Ust. 1 obowiązuje odpowiednio tego, kto:

1. buduje lub eksploatuje urządzenia rurociąagowe wymienione w § 19a,
2. wytwarza, wbudowuje, ustawia, utrzymuje lub eksploatuje urządzenia wymienione w § 19g ust. 1 i 2,
3. jest właścicielem zakładu przemysłowego wymienionego w § 19.

Właściciele i posiadacze gruntów, na których obiekty/urządzenia są wytwarzane, wbudowane, ustawione, utrzymywane lub eksploatowane,

winni zezwolić na wejście na teren posiadłości, udzielać informacji oraz umożliwić przeprowadzenie dochodzenia technicznego i badań.

2a) Osoba upoważniona do udzielania informacji może odmówić udzielenia odpowiedzi na takie pytania, na które odpowiedź naraziłaby jego samego lub pracownika wymienionego w § 383 ust. 1 pkt 1-3 kpc na niebezpieczeństwo dochodzenia sądowego lub postępowania zgodnie z ustawą o wykroczeniach.

3) W stosunku do urzędów właściwych do kontrolowania zgodnie z ust. 1 i 2 i ich pracowników nie obowiązują §§ 93, 97, 105 ust. 1 § 111 ust. 5 w powiązaniu z § 105 ust. 1 oraz § 116 ust. 1 ordynacji podatkowej. Przepis ten nie obowiązuje, jeżeli urzędy skarbowe potrzebują informacji w celu przeprowadzenia postępowania w związku z przestępstwem podatkowym oraz związanego z tym postępowaniem w celu opodatkowania, w ściganiu którego istnieje pilny publiczny interes lub jeżeli chodzi o zasadniczo fałszywe informacje ze strony osoby upoważnionej do udzielania informacji lub osoby działającej w jej imieniu.

4) Rząd federalny jest upoważniony do decydowania w drodze rozporządzeń wydawanych za zgodą Bundesratu, że urzędowa kontrola w rozumieniu niniejszego przepisu w przypadku obiektów i urzędzeń służących obronie kraju zostanie przekazana do kompetencji Federalnego Ministra Obrony.

5) Ust. 4 nie obowiązuje w Berlinie.

§ 21a

Ustanowienie zakładowego pełnomocnika ds. ochrony wód

1) Użytkownicy wód, które w ciągu jednego dnia mogą wprowadzić więcej niż 750 m sześciennych ścieków, winni ustanowić zakładowego pełnomocnika ds. ochrony wód.

2) Właściwy urząd może zarządzić, że zakłady wpuszczające ścieki do wód, w przypadku których zgodnie z ust. 1 nie przewidziano pełnomocnika

ds. ochrony wód, oraz zakłady wpuszczające ścieki do oczyszczalni ścieków winny ustanowić jednego pełnomocnika ds. ochrony wód lub więcej niż jednego.

3) Ten, kto przed dniem 1 października 1976 r. zgodnie z § 4 ust. 2 pkt 2 został ustanowiony jako odpowiedzialny pełnomocnik zakładowy ds. odprowadzania ścieków uważany jest za pełnomocnika ds. ochrony wód.

§ 21b

Zadania

1) Pełnomocnik ds. ochrony wód jest uprawniony i zobowiązany:

1. nadzorować przestrzeganie przepisów, warunki i zobowiązania w interesie ochrony wód, zwłaszcza poprzez regularne kontrolowanie urządzeń ściekowych pod kątem sprawności, prawidłowej eksploatacji oraz dozór, poprzez pomiary ścieków pod względem ich ilości i właściwości, zapisywanie wyników kontroli i pomiarów; winien on informować właściciela o stwierdzonych uchybieniach i zaproponować działania mające na celu ich usunięcie,

2. dążyć do zastosowania odpowiednich procesów oczyszczania ścieków oraz procesu zgodnego z prawem wykorzystania lub usuwania odpadów powstających w trakcie oczyszczania ścieków,

3. dążyć do opracowania i wprowadzenia:

a) wewnątrzzakładowej metody unikania lub zmniejszania powstawania ścieków pod względem ilości i rodzaju,

b) produkcji przyjaznej dla środowiska,

4. uświadomić pracownikom zakładu obciążenia dla wody spowodowane przez zakład oraz o poinformować o urządzeniach i działaniach mających na celu zapobieganie takiej sytuacji przy uwzględnieniu przepisów prawa wodnego.

2) Pełnomocnik ds. ochrony wód składa użytkownikowi co roku raport na temat działań podjętych i planowanych zgodnie z ust. 1.

3) Właściwy urząd w indywidualnych przypadkach może zadania pełnomocnika ds. ochrony wód wymienione w ust. 1 i 2:

1. uregulować w sposób bardziej szczegółowy,
2. rozszerzyć, jeżeli wymagają tego względy ochrony wód,
3. ograniczyć, jeżeli tym samym zgodna z prawem kontrola własna nie zostanie zmniejszona.

§ 21c

Obowiązki użytkownika

1) Użytkownik ustanawia pisemnie pełnomocnika ds. ochrony wód; jeżeli ustanawia się więcej niż jednego pełnomocnika, należy dokładnie określić zadania postawione przed każdym z nich. Użytkownik winien fakt ustanowienia [pełnomocnika] zgłosić we właściwym urzędzie.

2) Użytkownik może ustanowić pełnomocnikiem ds. ochrony wód jedynie taką osobę, która posiada wiedzę i niezawodność niezbędną do wykonywania swoich obowiązków. Jeżeli urząd dowie się o faktach, z których wynika, że pełnomocnik ds. ochrony wód nie posiada wiedzy ani wiarygodności wymaganych do wypełniania zadań, może zażądać, aby użytkownik ustanowił innego pełnomocnika.

3) Jeżeli ustanawia się kilku pełnomocników, użytkownik winien postarać się o niezbędną koordynację w realizacji zadań, szczególnie w drodze utworzenia komisji. Odpowiednie przepisy obowiązują, jeżeli obok jednego lub kilku pełnomocników ds. ochrony wód zostaną powołani pełnomocnicy ds. eksploatacji na podstawie przepisów innych ustaw.

4) Użytkownik winien wspierać pełnomocnika ds. ochrony wód w jego działaniach, a zwłaszcza - jeżeli jest to niezbędne do realizacji jego zadań -

powinien mu udostępnić mu personel pomocniczy oraz pomieszczenia, urządzenia, sprzęt i środki.

§ 21d

Stanowisko wobec decyzji o inwestycjach

1) Przed podjęciem decyzji o inwestycjach mających istotne znaczenie z punktu widzenia ochrony wód, użytkownik winien zapoznać się ze stanowiskiem pełnomocnika ds. ochrony wód.

2) Ze stanowiskiem należy się zapoznać na tyle wcześniej, aby mogło ono zostać odpowiednio uwzględnione przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych; należy je przedłożyć tej instancji, która decyduje w przypadku inwestycji.

§ 21e

Prawo do ogłoszenia opinii

Użytkownik winien starać się, aby pełnomocnik ds. ochrony wód mógł przedstawić swoje propozycje lub wątpliwości bezpośrednio instancji rozstrzygającej, jeżeli nie może się zgodzić z kompetentnym kierownikiem zakładu i jeżeli uważa on decyzję tej instancji za niezbędną ze względu na szczególne znaczenie sprawy.

§ 21f

Zakaz dyskryminowania

Pełnomocnik ds. ochrony wód nie może być dyskryminowany z powodu realizacji powierzonych mu zadań.

§ 21g

Regulacje specjalne

Kraje federalne mogą przyjąć inne regulacje w przypadku instalacji odprowadzających ścieki należących do terenowych osób prawnych, związków terenowych osób prawnych oraz spółek wodnych prawa publicznego. Regulacja taka musi zapewnić przynajmniej równorzędną kontrolę własną i wzmocnienie dążeń w interesie ochrony wód.

§ 22

Odpowiedzialność za zmiany właściwości wody

1) Ten, kto odprowadza lub wpuszcza do wody substancje lub kto oddziałuje na wody w ten sposób, że zmienia ich fizyczne, chemiczne lub biologiczne właściwości, jest zobowiązany do zrekompensowania osobie trzeciej szkody powstałej w ten sposób. Jeżeli działania takie podjęło kilka osób, odpowiadają one jako współsprawcy.

2) Jeżeli z obiektu przeznaczonego do produkcji, przetwarzania, przechowywania, składania, transportu lub wyprowadzania substancji przedostaną się do wód takie substancje, mimo że nie zostaną do wód wpuszczone lub odprowadzone, właściciel obiektu jest zobowiązany do wypłacenia odszkodowania osobie trzeciej za powstałą w ten sposób szkodę; odpowiednio obowiązuje ust. 1 zdanie 2. Obowiązek wypłacenia odszkodowania nie powstaje, jeżeli szkodę spowodowała siła wyższa.

3) Jeżeli prawo do odszkodowania za powstałą szkodę nie może być zrealizowane na podstawie § 11, należy poszkodowanemu wypłacić odszkodowanie zgodnie z § 10 ust. 2. Składanie wniosku jest dopuszczalne także po upływie trzydziestu lat.

CZĘŚĆ DRUGA

POSTANOWIENIA ODNOŚNIE DO WÓD POWIERZCHNIOWYCH

Rozdział pierwszy. Korzystanie nie wymagające zezwolenia

§ 23

Korzystanie powszechne

1) Każdy ma prawo do korzystania z wód powierzchniowych w takim zakresie, jak jest to dozwolone w prawie krajowym w ramach korzystania powszechnego, jeżeli na przeszkodzie nie stoją prawa osób trzecich i jeżeli nie zakłóca to korzystania przez właściciela [wód] lub posiadacza działki przyległej.

2) Kraje federalne mogą dopuścić wprowadzanie ścieków do wód jedynie w takim zakresie, jak było to dopuszczone prawem obowiązującym po 1 marca 1960 jako korzystanie powszechne.

§ 24

Korzystanie przez właściciela [wód] i przez właściciela działki przyległej

1) Zezwolenie lub zgoda nie jest konieczna w przypadku korzystania z wód powierzchniowych przez właściciela lub osobę przez niego uprawnioną na potrzeby własne, jeżeli z tego powodu nie poniosą uszczerbku osoby trzeciej i nie należy oczekiwać niekorzystnych zmian właściwości wody, istotnego zmniejszenia przepływu wody ani żadnego innego niekorzystnego wpływu na gospodarkę wodną. Kraje federalne mogą wyłączyć korzystanie przez właściciela, jeżeli do tej pory nie było ono dozwolone.

2) Kraje federalne mogą postanowić, że właściciele działek graniczących z wodami powierzchniowymi oraz osoby uprawnione do korzystania z tych gruntów (sąsiedzi) oraz właściciele działek graniczących z działkami sąsia-

dów i osoby uprawnione do korzystania z tych gruntów (sąsiedzi sąsiadów) mogą korzystać z wód powierzchniowych bez zgody lub zezwolenia zgodnie z postanowieniami ust. 1.

3) W przypadku federalnych dróg wodnych i pozostałych wód służących żegludze lub zbudowanych sztucznie nie ma zastosowania korzystanie przez sąsiadów i przez sąsiadów zgodnie z ust. 2.

§ 25

Korzystanie z [wód] do celów rybackich

Kraje federalne mogą postanowić, że wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji w celach rybackich nie wymaga zezwolenia ani zgody.

Rozdział drugi. Utrzymywanie czystości [wód]

§ 26

Wprowadzanie, składowanie i transport substancji

1) Nie wolno wprowadzać do wód substancji stałych w celu pozbycia się ich. Substancje muliste nie są uważane za substancje stałe.

2) W pobliżu wód substancje mogą być składane lub przechowywane jedynie w taki sposób, aby nie było obawy zanieczyszczenia wody lub innej niekorzystnej zmiany. To samo dotyczy transportu cieczy i gazów rurociągami. Inne zakazy pozostają bez zmian.

§ 27

Przepisy dotyczące utrzymania czystości [wód]

1) Rządy krajów federalnych lub instytucje przez nie określone mogą dla dobra ogółu wydawać w drodze rozporządzeń przepisy dotyczące utrzymania

czystości odnoszące się do wód powierzchniowych lub części tych wód. Przepisy te mogą zalecać w szczególności:

1. że nie można wprowadzać określonych substancji,
2. że określone substancje, które są wprowadzane, muszą spełniać minimalne wymagania,
3. przed jakimi pozostałymi oddziaływaniami mogącymi mieć niekorzystny wpływ na właściwości wody należy je chronić.

2) Rozporządzenie zgodnie z ust. 1 obowiązuje wobec posiadacza zezwolenia, zgody, starego prawa lub starego uprawnienia, jeżeli owe prawa i uprawnienia zostały dostosowane do przepisów dotyczących utrzymania czystości [wód]; nie narusza to § 12 ust. 1 i § 15 ust. 4. W przypadku zezwoleń i zgód udzielanych w postępowaniu ustalenia planu zgodnie z § 14 ust. 1 ma zastosowania § 14 ust. 4.

Rozdział trzeci. Utrzymywanie i rozbudowa

§ 28

Zakres utrzymywania

1) Utrzymywanie wód obejmuje zachowanie stanu zgodnego z przepisami dla odpływu wody, a w przypadku wód żeglownych także zachowanie żeglowności. Utrzymywanie winno uwzględniać gospodarkę naturalną. Kraje federalne mogą postanowić, że utrzymywanie wód obejmuje utrzymanie wód i ich brzegów w stanie zgodnym z przepisami także w innych aspektach gospodarki wodnej. Dotyczy to także działań w celu poprawy i zachowania zdolności do samooczyszczania się, o ile nie są do tego zobowiązane inne osoby; nie narusza to § 4 ust. 2 pkt 3.

2) Odnośnie do utrzymania rozbudowanych cieków wodnych przepisy dotyczące zakresu utrzymania obowiązują wtedy, gdy w postępowaniu zgodnie

z § 31 nie postanowiono inaczej lub jeśli prawo federalne lub krajowe nie stanowi odmiennie.

§ 29

Obowiązek utrzymywania

1) Utrzymywanie zbiorników wodnych, jeżeli nie jest to zadaniem terenowych osób prawnych, spółek wodnych i ziemnych lub gminnych związków celowych, należy do właściciela wód, właścicieli działki przyległej (sąsiedzi) i tych właścicieli gruntów i obiektów, którzy czerpią korzyści z utrzymywania lub którzy utrzymywanie utrudniają. Kraje federalne mogą postanowić, że utrzymywanie należy także do innych właścicieli gruntów na terenie dorzecza. Regulacja wypływająca ze zdania 2 nie narusza istniejących zobowiązań osób trzecich odnośnie do utrzymywania odcinków wód lub budowli znajdujących się w wodzie lub nad wodą. Kraje federalne określają, w jaki sposób należy wywiązać się z obowiązku utrzymania; mogą one odmiennie regulować obowiązek utrzymywania w okresie do 1 stycznia 1965 r.

2) Jeżeli obowiązek utrzymania zgodnie z ust. 1 nie jest realizowany wcale lub jedynie częściowo, należy zapewnić wykonanie niezbędnych w owym czasie prac związanych z utrzymaniem poprzez zlecenie ich terenowym osobom prawnym, spółce wodnej lub gruntowej albo gminnemu związkowi celowemu.

§ 30

Szczególne obowiązki związane z utrzymywaniem

1) Jeżeli jest to niezbędne w celu zgodnego z przepisami utrzymywania wód, sąsiedzi i sąsiedzi sąsiadów muszą tolerować - po wcześniejszym ich uprzedzeniu - wchodzenie osób zobowiązanych do utrzymywania lub ich pełnomocników na teren nieruchomości, czasowe korzystanie i zabieranie

części składowych dla celów utrzymania, jeżeli w inny sposób można by je pozyskać jedynie ponosząc nieproporcjonalnie duże koszty.

2) Posiadacze działek przyległych (sąsiedzi) muszą tolerować, że osoba zobowiązana do utrzymywania obsadzi brzeg, jeżeli jest to konieczne dla celów utrzymania. Mogą oni zostać zobowiązani, aby grunt przybrzeżny o niezbędnej szerokości tak zagospodarować, żeby nie miało to ujemnego wpływu na utrzymywanie; przy korzystaniu winni oni uwzględniać wymagania ochrony nabrzeży.

3) Jeżeli w wyniku działań zgodnie z ust. 1 lub 2 powstaną szkody, osoba poszkodowana ma prawo do dochodzenia odszkodowania.

§ 31

Rozbudowa

1) Odnawianie, usuwanie lub istotne przekształcanie cieków wodnych lub ich brzegów (rozbudowa) wymaga uprzedniego przeprowadzenia postępowania dotyczącego ustalenia planu odpowiadającego wymaganiom ustawy o kontroli uciążliwości dla środowiska. Budowy grobli i tam mogących mieć wpływ na odpływ wód powodziowych są równoznaczne z rozbudową. Na rozbudowę można zezwolić także bez uprzedniego przeprowadzania postępowania ustalenia planu, jeżeli nie zakłada się sprzeciwów.

1a) W przypadku rozbudowy zarówno przy prowadzeniu linii [wybrzeża], jak też w sposobie budowy należy wziąć pod uwagę zarówno względy krajozrazowe, jak i przydatność wypoczynkową terenu nadwodnego oraz zachowanie i poprawę zdolności wód do samooczyszczania.

2) W postępowaniu należy ustalić rodzaj i zakres działalności związanej z rozbudową oraz urządzenia niezbędne w interesie dobra publicznego lub w celu uniknięcia niekorzystnego oddziaływania na prawa osób trzecich, oraz zarządzić spłatę szkód.

2a) W postępowaniu ustalania planów lub w postępowaniu wydawania pozwolenia zgodnie z ust. 1 zdanie 3 odpowiednio obowiązuje § 9.

3) Jeżeli planowana rozbudowa obejmuje także wody podlegające administracji kilku krajów federalnych, które nie mogą osiągnąć porozumienia dotyczącego planu rozbudowy, pośredniczyć powinna Federacja na wniosek jednego z krajów zainteresowanych.

Rozdział czwarty. Tereny zagrożone powodzią

§ 32

Tereny zagrożone powodzią

Jeżeli wymaga tego regulacja odpływu wody, tereny, które przy wysokim stanie wód są zalewane, należy zaliczyć do terenów zagrożonych powodzią. Dla takich terenów należy wydać przepisy, które zapewnią całkowity odpływ wód.

CZĘŚĆ TRZECIA

POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WÓD PRZYBRZEŻNYCH

§ 32a

Korzystanie nie wymagające zezwolenia

Kraje federalne mogą postanowić, że zezwolenie lub zgoda nie są wymagane w przypadku:

1. wprowadzania substancji dla celów rybackich,
2. doprowadzania wód podziemnych, źródłanych i opadowych,
3. wprowadzania i doprowadzania innych substancji, jeżeli nie zmienia to właściwości wody lub zmienia w stopniu nieznacznym.

§ 32b

Utrzymanie czystości [wód]

Substancje mogą u wód przybrzeżnych być składane lub przechowywane jedynie w taki sposób, aby nie powstała obawa zanieczyszczenia wody lub innej niekorzystnej zmiany jej właściwości. Dotyczy to również transportu cieczy i gazów rurociągami.

CZĘŚĆ CZWARTA**POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WÓD PODZIEMNYCH**

§ 33

Korzystanie nie wymagające zezwolenia

1) Zezwolenie lub zgoda nie są wymagane do poboru, wydobywania metodą odkrywkową, przesyłania metodą odkrywkową lub odprowadzania wód podziemnych:

1. na potrzeby gospodarstwa domowego, gospodarstwa rolnego, pojenia bydła poza zagrodą oraz w niewielkich ilościach na cele doraźne,
2. w celu zwykłego odwadniania gruntu w przypadku terenów wykorzystywanych na cele rolne, leśne lub sadownicze.

2) Kraje federalne mogą ogólnie lub dla wybranych terenów postanowić, że:

1. w przypadkach wymienionych w ust. 1 wymagane jest zezwolenie lub zgoda,
2. na pobór wód podziemnych, wydobywanie i przesyłanie ich metodą odkrywkową lub odprowadzanie ich w niewielkich ilościach na potrzeby zakładów produkcyjnych oraz dla celów rolnictwa, leśnictwa lub sadownictwa poza celami wymienionymi w ust. 1 nie jest wymagane uzyskanie zezwolenia lub zgody.

§ 34

Utrzymanie czystości [wód]

1) Zezwolenie na wprowadzanie substancji do wód podziemnych może zostać udzielone jedynie wtedy, gdy nie powstaje obawa szkodliwego zanieczyszczenia wód podziemnych lub innej niekorzystnej zmiany ich właściwości.

2) Substancje mogą być składane lub przechowywane jedynie w taki sposób, aby nie powstawała obawa szkodliwego zanieczyszczenia wód podziemnych lub innej niekorzystnej zmiany ich właściwości. Dotyczy to także przesyłania cieczy i gazów rurociągami.

§ 35

Odkrytki ziemne

1) Jeżeli wymaga tego system gospodarki wodnej, kraje federalne winny postanowić, aby prace, w czasie których drąży się ziemię poza określoną głębokość, były nadzorowane.

2) Jeżeli dostęp do wód podziemnych zostanie otworzony przez osobę nieuprawnioną lub w sposób przypadkowy, można zarządzić likwidację odkrywki, o ile wymagają tego względy gospodarki wodnej.

CZĘŚĆ PIĄTA**PLANOWANIE Z UWZGLĘDNIENIEM GOSPODARKI WODNEJ -
KSIĘGI WODNE**

§ 36

Ramowe plany gospodarki wodnej

1) Aby zapewnić warunki z punktu widzenia gospodarki wodnej niezbędne dla rozwoju warunków życia i gospodarowania, dla dorzeczy lub terenów

gospodarczych bądź dla ich części, należy opracować ramowe plany gospodarki wodnej. Należy je stale dostosowywać do rozwoju sytuacji.

2) Ramowy plan gospodarki wodnej musi uwzględniać zasoby wód, które można wykorzystać, wymagania ochrony przed powodzią oraz utrzymanie czystości wód. Należy zharmonizować ramowe planowanie gospodarki wodnej i wymagania gospodarki przestrzennej.

3) Kraje federalne winny ustalać ramowe plany gospodarki wodnej na podstawie wytycznych wydawanych przez rząd federalny za zgodą Bundsratu.

§ 36a

Zakaz wprowadzania zmian w celu zagwarantowania planów

1) W celu zapewnienia realizacji planów przedsięwzięć mających na celu wydobywanie wody lub jej gromadzenie, usuwanie ścieków, wzbogacanie wody, energetyczne wykorzystanie wód, nawadnianie, ochronę przed powodzią lub rozbudowę powierzchniowego cieków wodnych, a które służą dobru ogółu, rządy krajów federalnych lub instytucje przez nie wskazane mogą w drodze rozporządzenia ustalić tereny objęte planowaniem, na terenie których nie można będzie przeprowadzać zmian istotnie podnoszących wartość lub poważnie utrudniających realizację zamierzonego przedsięwzięcia (zakaz wprowadzania zmian). Nie narusza to § 4 ust. 5 ustawy z dnia 8 kwietnia 1965 o gospodarce przestrzennej (BGBl. I s. 306).

2) Zmiany rozpoczęte uprzednio w sposób prawnie dozwolony, prace mające na celu utrzymywanie oraz kontynuację dotychczasowego korzystania nie są objęte zakazem wprowadzania zmian.

3) Zakaz prowadzenia zmian traci moc po upływie trzech lat, jeżeli w rozporządzeniu nie ustalono daty wcześniejszej. Okres trzech lat może w drodze rozporządzenia zostać przedłużony maksymalnie o jeden rok, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności.

4) Od zakazu wprowadzania zmian można dopuścić wyjątki, jeżeli nie sprzeciwiają się temu istotne względy publiczne.

§ 36b

Plany zagospodarowania

1) Jeżeli ordynacja o gospodarce wodnej tego wymaga, kraje federalne w celu zagospodarowania wód (§ 1a) ustalają plany, które mają na względzie ochronę wód jako części składowej gospodarki naturalnej, oszczędzanie zapasów wody i wymagania związane z korzystaniem (plany zagospodarowania). Należy przy tym uwzględnić cele gospodarki przestrzennej i planowania lokalnego.

2) Plany zagospodarowania należy ustalać dla wód powierzchniowych lub ich części:

1. przeznaczonych do korzystania, które może mieć niekorzystny wpływ na zaopatrzenie w wodę pochodzącą z tych wód lub części wód, które należy konserwować lub które mogą służyć w przyszłości publicznemu zaopatrzeniu,

2. w przypadkach w których jest to niezbędne w celu realizacji ustaleń międzypaństwowych lub wiążących decyzji Wspólnot Europejskich.

3) W planach zagospodarowania wód powierzchniowych lub ich części przy uwzględnieniu naturalnych warunków ustali się:

1. korzystanie, jakiemu mają służyć wody,

2. cechy, jakie winny wykazywać wody w swoim biegu,

3. działania niezbędne dla osiągnięcia lub utrzymania ustalonych cech oraz terminy, których należy dotrzymać,

4. pozostałe działania w zakresie gospodarki wodnej.

4) Plany zagospodarowania należy stale dostosowywać do zaistniałej sytuacji.

5) Plany zagospodarowania należy realizować w drodze decyzji podejmowanych na podstawie niniejszej ustawy, zwłaszcza poprzez dodatkowe wymagania (§ 5), odwołanie zezwolenia (§ 7 ust. 1), odwołanie zgody (§ 12), odwołanie starych praw i uprawnień (§ 15), postępowanie pojednawcze (§ 18), wydawanie przepisów o utrzymaniu czystości [wód] (§ 27) lub innych działań ustalonych w planie zagospodarowania. Zgodnie z prawem krajowym mogą one zostać uznane za wiążące także dla innych instytucji.

6) Jeżeli nie sporządzono planu zagospodarowania dla wód powierzchniowych lub ich części, wpuszczanie substancji, które ze względu na wymagania związane z korzystaniem rodzą obawę znacznej niekorzystnej zmiany właściwości owych wód lub ich części, można dopuścić jedynie wtedy, gdy wymagają tego ważne aspekty dobra ogółu. Zdanie 1 obowiązuje odpowiednio w przypadku innych urzędowych decyzji dotyczących zamierzeń prowadzących do wprowadzania substancji do wód powierzchniowych. Nie narusza to § 6.

7) Rząd federalny może za zgodą Bundesratu wydać w formie ogólnych przepisów administracyjnych zasady oznakowania cech dla właściwości wody i określić, które cechy należy obowiązkowo uwzględnić w planach zagospodarowania oraz jak owe cechy należy ustalić.

§ 37

Księgi wodne

- 1) Wody powinny mieć swoje księgi wodne.
- 2) Do ksiąg wodnych wpisuje się przede wszystkim:
 1. zezwolenia (§ 7) służące celom nie tylko przejściowym, zgody (§ 8), stare prawa i stare uprawnienia (§ 16),
 2. obszary wód chronionych (§ 19),
 3. tereny zagrożone powodzią (§ 32).

CZĘŚĆ SZÓSTA
POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE GRZYWIEN,
POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§ 38-40
(anulowane)

§ 41

Wykroczenia porządkowe

1) Wykroczenie porządkowe popełnia ten, kto umyślnie lub z powodu zaniedbania:

1. wbrew § 2 korzysta z wód bez zezwolenia albo zgody lub działa wbrew egzekwowalnym zobowiązaniom zgodnie z § 4 ust. 1 lub ust. 2 pkt 1, 2 lub 2a, lub egzekwowalnemu zarządzeniu zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 1 lub 1a, lub egzekwowalnemu zarządzeniu zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 2 lub 3, także w powiązaniu z § 5 ust. 2,
2. postępuje wbrew przepisom rozporządzenia wydanego zgodnie z § 19 ust. 2 pkt 1, jeżeli rozporządzenie w kwestii określonego stanu faktycznego odsyła do niniejszego przepisu,
3. wbrew § 19 a ust. 1 lub bez zezwolenia buduje lub eksploatuje rurociąg, bądź sam obiekt lub sposób eksploatacji zmienia w sposób istotny lub postępuje wbrew przepisom egzekwowalnego zobowiązania z § 19b ust. 1,
4. postępuje wbrew przepisom rozporządzenia z § 19d ust. 1, 1a lub 2 lub § 36a ust. 1, jeżeli w kwestii określonego stanu faktycznego rozporządzenie odsyła do niniejszego przepisu,
5. wbrew § 19e ust. 2 zdanie 1 nie zgłasza obiektu lub nie zgłasza go we właściwym terminie lub postępuje wbrew przepisom egzekwowalnego

zobowiązania z § 19e ust. 2 zdanie 4 w powiązaniu z § 19b ust. 1 zdania 3,

6. a) wbrew § 19g ust. 3 nie przestrzega ogólnie uznanych zasad techniki w przypadku budowy, ustawiania, utrzymywania lub eksploatacji urządzeń w rozumieniu § 19g ust. 1 lub 2,

b) wbrew § 19h ust. 1 zdanie 1 używa obiektu, części obiektu lub środków ochronnych, których przydatność nie została stwierdzona,

c) jako eksploatator urządzenia zgodnie z § 19g ust. 1 lub 2 wbrew § 19i ust. 1 nie zleca fachowemu przedsiębiorstwu z § 19l budowania, ustawiania, konserwacji, uruchomienia lub czyszczenia urządzenia, wbrew § 19i ust. 2 zdanie 1 nie kontroluje stale urządzenia, wbrew egzekwowalnym zobowiązaniom z § 19i ust. 1 zdanie 2 nie zawiera umowy o kontrolę lub wbrew § egzekwowalnemu zobowiązaniu z § 19i ust. 3 zdanie 2 nie ustanawia pełnomocnika ds. ochrony wód,

d) wbrew § 19k nie nadzoruje procesu, nie upewnia się co do stanu urządzeń kontrolnych lub obciążenia granicznego obiektu lub urządzeń kontrolnych,

e) wbrew § 19i ust. 1 buduje, ustawia, konserwuje, uruchamia lub czyści urządzenia z § 19g ust. 1 i 2, nie będąc uprawnionym do używania znaków jakości spółki kontrolnej lub jakościowej uznanej w świetle prawa budowlanego lub bez zawarcia umowy o kontrolę z Techniczną Organizacją Nadzoru,

7. wbrew § 21:

a) nie zezwala na wstęp na teren działki, urządzeń lub pomieszczeń, nie udostępnia obiektów lub urządzeń lub uniemożliwia prowadzenie dochodzenia technicznego i kontroli,

b) nie daje do dyspozycji niezbędnego personelu, dokumentów lub narzędzi albo

c) nie udziela informacji, udziela niepełnych lub po terminie,

- d) nie wzywa pełnomocnika ds. ochrony wód do działań związanych z nadzorem,
8. wbrew § 21a ust. 1 lub wbrew egzekwowalnemu zobowiązaniu z § 21a ust. 2 nie ustanawia pełnomocnika ds. ochrony wód,
9. postępuje wbrew przepisom § 26 lub § 32b lub § 34 ust. 2 dotyczącym wprowadzenia, składowania, składania, transportu substancji,
10. działa wbrew przepisom rozporządzenia z § 27 ust. 10. o ile odsyła ono co do określonego stanu faktycznego do niniejszego przepisu,
11. zaczyna rozbudowę nie mając planu ustalonego lub zatwierzonego zgodnie z § 31 ust. lub w trakcie rozbudowy odstępuje od planu.
- 2) Wykroczenia porządkowe mogą być ukarane jedynie karą grzywny o wysokości do dziesięciu tysięcy DM.

§§ 42 i 43

(anulowane)

§ 44

Klauzula berlińska

Niniejsza ustawa zgodnie z § 13 ust. 1 trzeciej ustawy wdrożeniowej obowiązuje także w Berlinie. Rozporządzenia wydane na podstawie niniejszej ustawy obowiązują w Berlinie zgodnie z § 14 trzeciej ustawy wdrożeniowej.

§ 45

(wejście w życie)

Z języka niemieckiego tłumaczyła:

Ewa Misior (BSE)

USTAWA
NR LVII Z 1995 ROKU O GOSPODARCE WODNEJ

(Data ogłoszenia: dn. 23 czerwca 1995 r.)³

W celu określenia podstawowych praw i obowiązków związanych z wykorzystaniem i zachowaniem możliwości wykorzystania wód oraz z zabezpieczeniem się przed szkodami powodowanymi przez wody Parlament mając na uwadze wymagania wynikające z ochrony środowiska i przyrody uchwała następującą ustawę:

ROZDZIAŁ I
Postanowienia ogólne

§ 1 ust. 1. Moc obowiązująca ustawy obejmuje:

a) wody podskórne i powierzchniowe (nazywane dalej wodami), naturalne zbiorniki wody podskórnej, następnie koryta i brzegi wód powierzchniowych,

b) urządzenia wywierające wpływ lub mogące zmienić warunki odpływu i przepływu, ilość, jakość, koryto i brzegi wód lub stan zbiorników wód podskórnych,

c) działalności wywierające wpływ lub mogące zmienić warunki odpływu i przepływu, ilość, jakość, koryto i brzegi wód lub stan zbiorników wód podskórnych,

d) wykorzystanie i zachowanie możliwości wykorzystania wód oraz gospodarkę zasobami wodnymi,

e) przeprowadzenie pomiarów oraz zbieranie, opracowanie, dostarczenie i wykorzystanie danych koniecznych dla poznania i rozpoznania stanu wód (działania nazywane dalej działalnością hydrograficzną), następnie ocenę i badania naukowe stanu wód,

³ Magyar Közlöny 53 szám, 1995. június 23.

f) działania ochronne przed szkodami wyrządzanymi przez wodę oraz osoby fizyczne i prawne, następnie ich spółki gospodarcze nie posiadające osobowości prawnej, prowadzące działalności wyszczególnione w pkt. c)-f).

Ust. 2. Moc obowiązująca niniejszej Ustawy w zakresie wykonywania zadań gospodarki wodnej wynikających ze współpracy międzynarodowej obejmuje te zadania odnośnie do których umowa międzynarodowa inaczej nie postanawia.

Ust. 3. O warunkach i zadaniach związanych z ochroną wód, a w niniejszej Ustawie nie uregulowanych, postanawia oddzielna ustawa.

Ust. 4. Spis pojęć wymagających osobnej definicji zawarty jest w załączniku nr 1.

ROZDZIAŁ II

Zdania związane z wodami i urządzeniami wodnymi

§ 2. Ust. 1. Zadania państwowe:

- a) opracowanie i zatwierdzenie ogólnokrajowej koncepcji gospodarki wodnej,
- b) pod względem zadań publicznych państwowej gospodarki wodnej zorganizowanie wykonania koncepcji podanej w pkt. a),
- c) wykonywanie zadań związanych z wodami, wynikających ze współpracy międzynarodowej,
- d) ogłoszenie jako perspektywicznych baz wody pitnej obszarów mogących dostarczyć wodę i utrzymywanie w stanie używalności zasobów wodnych tych baz,
- e) wykonywanie zadań regulacyjnych związanych z projektowaniem technicznym, realizacją oraz eksploatacją prac i urządzeń wodnych,
- f) regulacja zadań administracji wód i w ramach tego zadań władzy państwowej,
- g) wykonywanie zadań władzy państwowej,

h) eksploatacja urządzeń wodnych stanowiących własność państwa i służących celom publicznym, rozpisanie przetargów na koncesję, ocena wyników przetargów oraz zawieranie umów koncesyjnych,

i) zarządzanie zbierania danych potrzebnych do prowadzenia gospodarki wodnej,

j) wykonywanie i regulowanie działalności hydrograficznej oraz ilościowe i jakościowe ewidencjonowanie zasobów wodnych,

k) w interesie ochrony przed szkodliwym działaniem wód regulacja, zorganizowanie, kierowanie i kontrola działań na rzecz ochrony przed szkodami wodnymi oraz wykonywanie działań ochronnych przekraczających możliwości lokalnych prac publicznych.

Ust. 2. Z zadań wymienionych w ust. 1 zadania wymienione w pkt a), f) i k) wykonują wspólnie minister odpowiedzialny za gospodarkę wodną (nazywany dalej ministrem) i zainteresowani ministrowie w kolejności ustalonej przez Radę Ministrów, a zadania wymienione w pkt b), e), g), h) i j) wykonuje minister.

§ 3. Ust. 1. W zakresie zadań państwowych związanych z wodami i urządzeniami wodnymi działania administracyjne (nazywane dalej administracją wodną) wykonuje minister z uwzględnieniem podziału pracy podanego w § 2 ust. 2 poprzez organizację państwowej administracji wodnej (nazywaną dalej organizacją administracji wodnej).

Ust. 2. Częścią organizacji administracji wodnej jest ministerstwo branżowe kierowane przez ministra oraz w tym celu powołane organa centralne i terenowe.

Ust. 3. Organizacja administracji wodnej zarządza tymi wodami i urządzeniami wodnymi, które nie kwalifikują się jako majątek przedsiębiorczości państwowej i nie mogą być przekazane w użytkowanie innej organizacji gospodarczej.

Ust. 4. Zadania i uprawnienia organizacji administracji wodnej określi w rozporządzeniu Rada Ministrów.

§ 4 ust. 1. Zadania samorządu lokalnego:

- a) opracowanie i zorganizowanie realizacji, skoordynowanej z koncepcją ogólnokrajową, koncepcji dotyczącej rozwoju działalności lokalnych zakładów wodnych,
- b) wykonywanie samorządowych zadań władz związanych z gospodarką wodną,
- c) wyznaczenie odcinków brzegowych i przylegających do nich obszarów wodnych nadających się do kąpielii w wodach naturalnych,
- d) eksploatacja lokalnych zakładów wodnych, rozpisanie przetargów koncesyjnych, ocena wyników przetargów oraz zawieranie umów koncesyjnych,
- e) w zakresie eksploatacji lokalnych zakładów wodnych zaopatrzenie osiedli w wodę pitną, odprowadzenie ścieków, oczyszczenie zebranych wód ściekowych i odprowadzenie deszczówki,
- f) lokalna regulacja wód i ochrona przed szkodami wyrządzanymi przez wody, odprowadzenie wód powodziowych i gruntowych,
- g) w ramach zapewniania dostaw wody przez zakłady wodne: zatwierdzanie planu dotyczącego ograniczenia dostawy wody wodociągowej dla osiedli oraz ustalanie porządku zużywania wody.

Ust. 2. Z wyjątkiem zadań przekazanych przez osobne przepisy prawne burmistrzowi, względnie sekretarzowi gminy, zadania wymienione w ust. 1 wchodzi w zakres uprawnień rady samorządowej, a w przypadku stolicy - stołecznej rady samorządowej.

§ 5. Ust. 1. Do koordynowania i opiniowania zadań i koncepcji gospodarki wodnej o zasięgu miejscowym lokalny organ organizacji administracji wodnej powołuje Terenową Radę Gospodarki Wodnej.

Ust. 2. W pracy Terenowej Rady Gospodarki Wodnej uczestniczą przedstawiciele organów i organizacji określonych w osobnym przepisie prawnym oraz przedstawiciele stron zainteresowanych danym tematem.

ROZDZIAŁ III

Postanowienia dotyczące własności i eksploatacji własności

§ 6. Ust. 1. Wyłączną własność państwa stanowią:

- a) wody podskórne i ich naturalne zbiorniki,
- b) z jezior naturalnych jezioro Balaton (razem z Systemem Ochrony Wód Małego Balatonu), jezioro Velence, jezioro Ferto (węgierska część jeziora Nezyderskiego na granicy austriackiej) i jezioro Hevizskie oraz ich koryta,
- c) rzeki i potoki stanowiące granicę państwa lub przecinające tę granicę, następnie wymienione w załączniku nr 2 niniejszej ustawy inne rzeki, potoki, starorzecza i odnogi oraz ich koryta,
- d) nowe wyspy powstałe w nurtach wód,
- e) kanały stanowiące granicę państwową lub przecinające tę granicę, następnie wymienione w załączniku nr 3 niniejszej ustawy kanały, zbiorniki wodne, główne groble i wały przeciwpowodziowe i inne urządzenia wodne.

Ust. 2. Spis akwenów i urządzeń wodnych według załączników nr 2 i 3 ogłasza minister w zarządzeniu.

Ust. 3. Jako majątek podstawowy własność samorządu lokalnego stanowią na podstawie postanowień zawartych w osobnej ustawie wody i urządzenia wodne przekazane samorządom lokalnym (między nimi zakłady wodne).

Ust. 4. Własność właściciela nieruchomości stanowią:

- a) wody powstające i wpływające do ujęcia wewnątrz granic nieruchomości,
- b) naturalne wody znajdujące się wewnątrz granic nieruchomości (stawy, starorzecza), które nie posiadają bezpośredniego połączenia z wodami znajdującymi się na terenie innych nieruchomości,
- c) spadająca na nieruchomość i pozostająca na terenie nieruchomości deszczówka,

d) w przypadku braku innej regulacji zawartej w przepisach prawnych urządzenia wodne znajdujące się wewnątrz granic nieruchomości i służące własnym celom.

Ust. 5. Nie mogą być przedmiotem obrotu wody stanowiące własność państwa, które z uwagi na ochronę przyrody są objęte ochroną, zwiększoną ochroną, względnie według planów znajdują się na terenach, które zostaną objęte ochroną.

Ust. 6. Wody i urządzenia wodne nie wymienione w ust. 1, 3, 4 i 5 pozostają własnością państwa lecz mogą stanowić przedmiot obrotu. W przypadku zbycia prawo do pierwszeństwa nabycia posiada samorząd lokalny (spółka samorządowa), względnie samorzady lokalne proporcjonalnie do zainteresowania. Pod względem prawa pierwokupu zainteresowanym jest ten samorząd lokalny, na którego obszarze administracyjnym lub na którego granicy administracyjnej znajduje się woda, względnie urządzenie wodne.

Ust. 7. Tereny w sposób naturalny zamulone (przyrosty brzegowe) nie stanowiące części koryta mogą być nabyte na własność tylko przez właściciela nieruchomości brzegowej.

§ 7. Ust. 1. Uwzględniając również treść §§ 9-10 i 13 należy zapewnić środki na utrzymanie wód i urządzeń wodnych w stopniu określonym interesem publicznym, wykorzystując środki pieniężne dostarczone z państwowego funduszu finansowego określonego i wyodrębnionego w centralnym budżecie lub poprzez spółkę wodną (Rozdział IV).

Ust. 2. Zadania wynikające z ust. 1:

a) wykonywanie ochrony baz wody, budowa, utrzymywanie i eksploatacja systemów rozdzielczych wody służących do przegrupowywania zasobów wodnych (w tym również kanałów), następnie utrzymywanie i eksploatacja systemów wielozadaniowych,

b) w korytach prądów wodnych (tak na przykład w korytach małych, średnich i dużych wód oraz w odnogach) zapewnienie możliwości bezpiecznego przepływu wody, namulów i kry, wykonanie prac regulacyjnych rzek i za-

bezpieczenia koryt oraz na żeglownych odcinkach rzek, jezior naturalnych i kanałów wyznaczenie, oznakowanie i utrzymywanie toru wodnego dla żeglugi,

c) regulacja, utrzymywanie, ochrona brzegów i eksploatacja naturalnych wód stojących, starorzeczy, potoków lub odcinków potoków oraz zapobieganie i ograniczanie szkód wyrządzanych przez wody,

d) utrzymywanie i rozbudowa urządzeń przeciwpowodziowych pierwszej rangi (tak na przykład grobli i wałów przeciwpowodziowych, obiektów budownictwa lądowo-wodnego), wykonywanie na nich działań przeciwpowodziowych, prowadzenie pogotowia przeciwpowodziowego, jeżeli zainteresowanych jest więcej niż dwa osiedla oraz konserwacja, remont i rozwijanie specjalistycznych urządzeń ochrony przeciwpowodziowej,

e) zgodne z przepisami prawnymi i instrukcjami ruchu utrzymywanie i eksploatacja obiektów budownictwa lądowo-wodnego (stopni wodnych),

f) budowa, utrzymywanie, rozbudowa urządzeń odprowadzających wody gruntowe (tak na przykład kanałów wód gruntowych, stacji pompowych, zbiorników wody gruntowej), kierowanie i realizacja ochrony przed szkodliwym działaniem wód gruntowych,

g) rozbudowa i eksploatacja kanałów przepływowych wykonywujących zadania służące systemowi wodociągów publicznych i gospodarce zasobami wodnymi.

Ust. 3. Uwzględniając również treść §§ 9-10 i 13 należy zapewnić środki na utrzymanie wód i urządzeń wodnych stanowiących własność samorządów lokalnych w stopniu określonym interesem publicznym wykorzystując środki pieniężne określone w budżecie centralnym i w budżecie samorządowym, następnie dostarczone z wyodrębnionego funduszu państwowego lub poprzez spółkę wodną (Rozdział IX).

Ust. 4. Zadania wynikające z ust. 3:

a) utrzymywanie, rozbudowa, eksploatacja publicznych zakładów wodociągowych, wykonywanie zadań związanych z ochroną bazy wód,

b) regulacja, utrzymywanie, ochrona brzegów i eksploatacja naturalnych wód stojących, starorzeczy, potoków lub odcinków potoków oraz zapobieganie i ograniczanie szkód wyrządzanych przez wody,

c) budowa, utrzymywanie, rozbudowa urządzeń odprowadzających wody gruntowe (tak na przykład kanałów wód gruntowych, stacji pompowych, zbiorników wody gruntowej), kierowanie i realizacja ochrony przed szkodliwym działaniem wód gruntowych,

d) zapewnienie warunków dla niezakłóconego przepływu wody, namulów i kry, wykonanie prac regulacyjnych i prac związanych z zabezpieczeniem koryta,

e) na terenach wewnątrz osiedli zapobieganie wylewom potoków i kanałów, następnie szkodom powodowanym przez wodę deszczową i inne wody, następnie na terenach zewnętrznych i wewnętrznych regulacja potoków, budowa, utrzymywanie i rozbudowa obiektów przeciwpowodziowych, następnie zorganizowanie i realizacja zadań pogotowia i ochrony przeciwpowodziowej oraz konserwacja, remont i rozwijanie specjalistycznych urządzeń ochrony przeciwpowodziowej.

Ust. 5. Realizację zadań wymienionych w ust. 2 i 4 wspomaga z wyodrębnionych funduszy państwowych zwłaszcza Fundusz Wodny.

Ust. 6. Status, obsługę i wykorzystanie Funduszu Wodnego szczegółowo określa osobna ustawa.

§ 8. Ust. 1. Przekraczające stopień określony interesem publicznym koszty dodatkowe, względnie koszty dodatkowe działań wymienionych w § 7 (prac wodnych, budowy urządzeń wodnych) zobowiązani są pokryć użytkownicy.

Ust. 2. Koszty związane z lokalnymi urządzeniami wodnymi, względnie pracami wodnymi służącymi celom publicznym zobowiązani są ponosić członkowie spółki wodnej zgodnie z przepisami dotyczącymi stopnia udziału w spółce, natomiast w przypadku braku spółki wodnej zobowiązani są uczynić to strony zainteresowane proporcjonalnie do stopnia zainteresowania (udział w służbie celom publicznym).

Ust. 3. W przypadku braku spółki wodnej opłaty związane z pokryciem kosztów podanych w ust. 2 ustala proporcjonalnie do stopnia zainteresowania sekretarz gminy w postanowieniu wydanym w ramach postępowania przeprowadzonego zgodnie z postanowieniami zawartymi w ustawie o przepisach ogólnych postępowania administracyjnego.

§ 9. Ust. 1. Państwo w zakresie urządzeń wodnych o charakterze publicznym i kanałów o znaczeniu regionalnym stanowiących jego wyłączną własność lub samorząd, względnie spółka samorządowa (nazywane dalej razem samorządem) w zakresie należących do ich majątku urządzeń wodnych o charakterze publicznym mogą do realizacji ich budowy, remontu i konserwacji oraz eksploatacji (nazywanych dalej eksploatacją):

a) powołać organizację gospodarczą działającą z większością własnych udziałów lub założyć instytucję budżetową, względnie samorządową,

b) w ramach umowy koncesyjnej tymczasowe prawo eksploatacji przekazać stronie, która wygrała przetarg na koncesję.

Ust. 2. Nie kwalifikuje się jako działalność objęta obowiązkiem koncesyjnym:

a) eksploatacja tych kanałów z wymienionych w załączniku nr 3, które nie nadają się równocześnie do zaopatrzenia w wodę rolnictwa i przemysłu, do dostarczania wody pitnej, następnie do celów żeglugowych,

b) tworzenie lub rozwijanie zakładów wodnych o charakterze publicznym przez spółki zakładów wodnych,

c) eksploatacja zakładowych urządzeń wodnych, jeżeli na podstawie zezwolenia władz prowadzona jest również dostawa wody do celów publicznych,

d) eksploatacja zakładów wodnych o charakterze publicznym z tych urządzeń wodnych stanowiących wyłączną własność państwa lub podstawowy majątek samorządu lokalnego, które do prowadzenia odpowiedniej działalności przekazane zostały w tym celu utworzonej organizacji gospodarczej, w której na podstawie odpowiednich przepisów zawartych w umowie państwo

lub samorząd lokalny posiada większość udziałów, względnie takiej organizacji gospodarczej, która założona została przez wyżej opisane organizacje gospodarcze z zachowaniem dla siebie większości udziałów.

§ 10. Ust. 1. Organizacji gospodarczej prowadzącej eksploatację urządzeń wodnych o charakterze publicznym, stanowiących wyłączną własność państwa lub podstawowy majątek samorządu lokalnego, mienie urządzenia w imieniu państwa przekazuje do eksploatacji minister, a w imieniu samorządu lokalnego przekazuje rada samorządowa.

Ust. 2. Umowa zawierać musi:

- a) warunki prawne i finansowe eksploatacji majątku zakładu o charakterze publicznym,
- b) zadania, które muszą być wykonywane w trybie obowiązkowym,
- c) pełną gwarancję prawną wykonania umowy.

Ust. 3. Zakres majątku o charakterze publicznym, mogącego być przedmiotem przekazania w użytkowanie, następnie zadania związane z opracowaniem i zawarciem umowy określa rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 11. Ust. 1. Przetarg koncesyjny rozpisuje:

- a) minister w odniesieniu do eksploatacji własności państwowej,
- b) rada samorządowa w odniesieniu do eksploatacji własności samorządowej.

Ust. 2. Akt rozpisania przetargu zawierać musi stwierdzenie, czy do działalności w zakresie poszczególnych działów eksploatacji zakładów wodnych o charakterze publicznym (§ 13 ust. 1) odnosi się razem, czy do poszczególnych działów odnosi się osobno do każdego.

Ust. 3. Przetarg koncesyjny może być rozpisany wtedy, kiedy działalność wykonywana na podstawie umowy koncesyjnej jest zgodna z zatwierdzonymi planami rozwoju i uporządkowania przestrzeni i osiedli, z ochroną środowiska i przyrody oraz z przepisami dotyczącymi ochrony bazy wodnej.

Ust. 4. Poza warunkami ustalonymi w ustawie o koncesjach akt rozpisania przetargu zawierać musi:

- a) w związku z usługami świadczonymi przez spółkę koncesjonowaną warunki określone w przepisach prawnych, względnie w normach,
- b) tryb i warunki ustalenia, względnie zmiany opłat za usługi, w tym również informację dotyczącą cen urzędowych,
- c) wyszczególnienia środków i innych warunków koniecznych do zapewnienia bieżącej dostawy wody,
- d) wyszczególnienia nieruchomości objętych koncesją, służebności gruntowych obciążających spółkę koncesjonowaną, względnie praw użytkowania oraz innych praw zapewnianych przez spółkę,
- e) obowiązek dostarczenia danych przez spółkę koncesjonowaną,
- f) obowiązek świadczenia zadośćuczynień i odszkodowań oraz inne zobowiązania wobec osób trzecich, związane z wykonywaniem działalności objętej koncesją, przez spółkę koncesjonowaną,
- h) warunki przystąpienia do przetargu (np. wysokość opłat za uczestnictwo, sumę wadium, informację o sytuacji ekonomicznej i finansowej strony przystępującej do przetargu),
- i) główne aspekty rozpatrzenia oferty przetargowej (np. zatrudnienie miejscowej siły roboczej, wykorzystanie krajowych zasobów przedsiębiorczości, następnie okoliczności przeprowadzenia wstępnego postępowania kwalifikacyjnego podczas rozpatrzenia wniosku przetargowego),
- j) określenia wymaganej wysokości majątku początkowego spółki koncesjonowanej.

Ust. 5. Wygrywający przetarg koncesyjny nie musi założyć spółki koncesjonowanej, jeżeli jest on organizacją gospodarczą powołaną przez państwo lub przez lokalny samorząd z przewagą udziałów posiadanych przez państwo lub samorząd do eksploatacji urządzenia wodnego o charakterze publicznym.

§ 12. Podczas trwania koncesji spółka koncesjonowana posiada prawo do prowadzenia na terenie obiektów wodnych przekazanych w ramach koncesji działalności usługowej w zakresie wędkarstwa, wypoczynku, sportu, turystyki, plażowania i handlu, do wybudowania i eksploatacji urządzeń służącym

powyższym celom oraz do eksploatacji infrastruktury służącej żegludze prowadzonej na kanale.

ROZDZIAŁ IV

Działalność eksploatacyjna prowadzona w zakresie zakładów wodnych o charakterze publicznym

§ 13. Ust. 1. Podczas eksploatacji zakładów wodnych o charakterze publicznym działalnością zakładową o charakterze publicznym jest dostarczanie wody, następnie odprowadzanie, przechowywanie i oczyszczenie wód ściekowych oraz w przypadku systemu zbiorczego odprowadzenie wody deszczowej. Na osobach prowadzących eksploatację zakładów wodnych o charakterze publicznym ciąży obowiązek zawierania umów na świadczenie usług w zakresie dostarczania wody pitnej i odprowadzania wód ściekowych.

Ust. 2. Do działalności o charakterze publicznym, wymienionej w ust. 1 stosować należy przepisy ogólne dotyczące umów oraz postanowienia dotyczące umów o świadczeniach zakładów o charakterze publicznym, zawarte w Kodeksie Cywilnym.

Ust. 3. Usługi świadczone przez zakład o charakterze publicznym są odpłatne. W przypadku przerwania zapłaty zakład może ograniczyć dostawy wody, a w przypadku dostawy wody na cele produkcyjne może nawet wstrzymać dalsze dostawy wody, jednak nawet w wymienionym przypadku należy dalej dostarczać wodę na cele pitne i sanitarne oraz na zaspokojenie potrzeb związanych z klęskami żywiołowymi i z katastrofami.

Ust. 4. Wymagania jakościowe stawiane usługom zakładów o charakterze publicznym oraz podstawowe prawa i obowiązki stron na podstawie umowy - w tym również warunki ograniczenia obowiązku zawierania umów - określa rozporządzenie Rady Ministrów.

ROZDZIAŁ V

Gospodarowanie zasobami wodnymi

§ 14. Ust. 1. Do zachowania możliwości wykorzystania wody należy dążyć poprzez:

- a) systematyczną kontrolę warunków określających możliwość wykorzystania wód naturalnych,
- b) zapobieganiu zanieczyszczeniu wód,
- c) tworzenie i eksploatację urządzeń wodnych służących ochronie, względnie regulacji wód,
- d) zapobieganie, zmniejszenie, względnie wyeliminowanie szkód w jakości wody, uniemożliwiających wykorzystanie jej,
- e) odnawianie koryt wód, następnie konserwacje i remonty ochronne urządzeń wodnych.

Ust. 2. Wody służące lub wyznaczone do zaopatrzenia w wodę pitną oraz przeznaczone do wykorzystania jako wody mineralne i lecznicze należy otoczyć zwiększoną ochroną i zabezpieczeniem (ochrona bazy wodnej) poprzez wyznaczenie elementów i obszarów ochronnych poboru wody w stopniu określonym w osobnym przepisie prawnym.

Ust. 3. W interesie ochrony perspektywicznej bazy wodnej oraz zasobu wodnego zabezpieczonego zezwoleniem wydanym na podstawie prawa wodnego władze od spraw wód mogą na podstawie niniejszej ustawy zgodnie z osobnym przepisem prawnym zarządzić ograniczenie możliwości korzystania z prawa własności i użytkowania.

Ust. 4. Kto nabywa prawo do wykorzystania zasobów wodnych zobowiązany jest zapewnić proporcjonalnie do stopnia wykorzystywania bezpieczeństwo zasobów wodnych, następnie zapewnić zebranie, odprowadzenie, zabezpieczenie i umieszczenie wód ściekowych w sposób zgodny z przepisami o ochronie środowiska.

Ust. 5. Kto do instalacji wodnej o charakterze publicznym, służącej do odprowadzenia i oczyszczenia wód ściekowych wprowadza substancje szkodliwe w ilości przekraczającej określoną miarę, ten podlega karze grzywny.

Ust. 6. Na podstawie ilości zanieczyszczonej wody wpuszczonej do instalacji odprowadzającej i oczyszczającej wody ściekowe, ilości materiału zanieczyszczającego w ilościach powyżej dopuszczalnych granic oraz stawek grzywny przypadających za poszczególne materiały zanieczyszczające wymienione w ust. 5, ich ilości graniczne oraz przepisy związane z wymierzeniem grzywny oraz wysokość grzywny określa rozporządzenie Rady Ministrów.

Ust. 7. Zarządzający korytem zobowiązany jest zapewnić gospodarce szuwarami chroniącą jakość wody w korycie wód naturalnych stanowiących wyłączną własność państwa.

§ 15. Ust. 1. Uwzględniając treść ustawy wody podziemne wolno wykorzystywać tylko w stopniu zachowującym bez uszczerbku jakościowego równowagę między poborem a uzupełnieniem wody.

Ust. 2. Z uwagi na ochronę ilościową i jakościową pozostających do wykorzystania zasobów wody zapotrzebowanie na wodę należy zaspokoić w pierwszym rzędzie z zasobów wodnych jeszcze nie wykorzystywanych do pobierania wody.

Ust. 3. Podczas eksploatacji zasobów wody mineralnej, termalnej i leczniczej pierwszeństwo należy zapewnić dla poboru w celach leczniczych, względnie uzdrowiskowych.

Ust. 4. Z uwzględnieniem treści ust. 1-3 kolejność zaspokojenia zapotrzebowania na wodę jest następująca:

- a) woda pitna na utrzymanie życia, woda na cele sanitarne oraz woda na cele związane ze zwalczaniem skutków klęsk żywiołowych i katastrof,
- b) woda na cele lecznicze oraz woda dla działalności produkcyjnej i usługowej służącej bezpośrednio zaopatrzeniu ludności,
- c) woda do pojenia zwierząt oraz woda dla hodowli ryb,

- d) woda na cele ochrony przyrody,
- e) woda gospodarcza,
- f) woda na inne cele (np. na cele sportowe, rekreacyjne, wczasowe, kąpielowe, turystyczne).

Ust. 5. W przypadku zaistnienia konieczności zastosowania ograniczeń w korzystaniu z wody stosować należy kolejność odwrotną niż podano w ust. 4.

Ust. 6. Jeżeli z przyczyn naturalnych lub z innych przyczyn nieodwracalnych zmniejszy się ilość wody przeznaczonej do wykorzystania, to wtedy dostawy wody na cele wymienione w ust. 5 - z wyjątkiem wody pitnej na utrzymanie życia - można bez odszkodowania ograniczyć, wstrzymać czasowo lub z zachowaniem warunków bezpieczeństwa wstrzymać na stałe.

Ust. 7. Użytkownik wody za ilość wody dostarczonej na podstawie zezwolenia wydanego na mocy prawa wodnego lub wykorzystanej bez zezwolenia zobowiązany jest wnieść opłatę na rzecz zasobów wodnych na konto Funduszu Wodnego.

ROZDZIAŁ VI

Ochrona przed szkodami wyrządzanymi przez wodę

§ 16. Ust. 1. Realizacja zadań koniecznych w celu ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę - budowa urządzeń zabezpieczających, ich utrzymywanie i eksploatacja oraz działania ochronne - są obowiązkiem państwa, samorządu lokalnego, względnie stron, które są zainteresowane w zapobieżeniu i w oddaleniu szkód.

Ust. 2. Zadaniem organizacji administracji wodnej jest regulacja rzek dla oddalenia groźby wyrządzenia szkód, budowa urządzeń zabezpieczających przed szkodami, służących więcej niż dwóm osiedlom (głównych grobli i wałów przeciwpowodziowych, zbiorników przeciwpowodziowych, urządzeń zabezpieczających przed wodami gruntowymi nazywanych dalej obiektami ochronnymi), następnie utrzymywanie i rozbudowanie wymienionych oraz

obiektów ochronnych stanowiących wyłączną własność państwa a także zapewnienie ochrony na wymienionych obiektach.

Ust. 3. Zadania organu terenowego organizacji administracji wodnej w zakresie ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę:

a) kierowanie realizacją, względnie realizacja zadań technicznych i administracyjnych związanych z ochroną przed szkodami wyrządzanymi przez wodę,

b) budowa, rozwijanie, względnie koordynacja budowy i rozwijania obiektów ochronnych,

c) terenowe planowanie, zorganizowanie i nadzorowanie działań ochronnych,

d) nadzór fachowy nad działalnością samorządów lokalnych w zakresie ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę,

e) dostarczenie samorządom lokalnym danych potrzebnych do sporządzenia planów zadań administracyjnych związanych z ochroną przed szkodami wyrządzanymi przez wodę,

f) nadzór fachowy nad działalnością spółek wodnych w zakresie ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę,

g) działalność informacyjna związana z ochroną przed szkodami wyrządzanymi przez wodę.

Ust. 4. Zadania samorządów lokalnych:

a) budowa obiektów ochronnych służących najwyżej dwom osiedlom, utrzymywanie i rozbudowa obiektów ochronnych stanowiących własność samorządu lokalnego oraz zapewnienie ochrony na nich,

b) wewnątrz granic osiedli działania zapobiegawcze przeciwko szkodliwemu działaniu wylewu potoków i kanałów, następnie wody deszczowej i innych wód poprzez budowę obiektów ochronnych na terenie i poza granicami osiedli oraz utrzymywanie i rozbudowa obiektów ochronnych a także prowadzenie na nich działań ochronnych,

c) wykonywania zadań związanych z ochroną przed szkodami wyrządzanymi przez wody, określonych przez inne przepisy prawne.

Ust. 5. Wykonywanie działań koniecznych w celu ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę, nie wchodzących w zakres zadań państwa lub samorządu lokalnego, jest obowiązkiem zainteresowanych właścicieli, względnie stron użytkujących nieruchomości pod innym tytułem prawnym.

§ 17. Ust. 1. Kierowanie ochroną przeciwpowodziową i przed wodami gruntowymi jest zadaniem:

- a) ministra aż do chwili zarządzenia nadzwyczajnego stanu pogotowia,
- b) komisarza rządowego podczas trwania nadzwyczajnego stanu pogotowia (stanu groźby),
- c) komisji rządowej powołanej zgodnie z osobnym przepisem prawnym w przypadku szczególnie dużego zagrożenia (stanu wyjątkowego).

Ust. 2. Czynności komisarza rządowego wykonuje minister, a w przypadku zaistnienia w tym przeszkód zadania jego wykonuje sekretarz stanu do spraw administracji.

Ust. 3. Wewnątrz granic administracyjnych osiedla zadania techniczne ochrony przed powodzią i wodami gruntowymi na obiektach utrzymywanych przez osiedla prowadzących ochronę przy pomocy własnej organizacji wykonuje burmistrz (prezydent na terenie Budapesztu) poprzez urząd burmistrza (prezydenta) pod nadzorem fachowym organu terenowego organizacji administracji wodnej.

Ust. 4. Zadania i obowiązki administracji państwowej w zakresie lokalnej ochrony przed powodzią i wodami gruntowymi oraz szkodami wyrządzanymi przez wodę wykonuje na podstawie postanowień zawartych w osobnym przepisie prawnym przewodniczący rady wojewódzkiej, względnie burmistrz, a w mieście stołecznym prezydent.

Ust. 5. Szczegółowe zadania i metody ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę oraz uprawnienia komisarza rządowego określa rozporządzenie Rady Ministrów.

Ust. 6. W ramach zadań administracyjnych określonych w osobnym przepisie prawnym prezydent, przewodniczący rady wojewódzkiej, względnie burmistrz zarządza ewakuację i reewakuację w ramach ochrony przed powodzią i wodami gruntowymi i w związku z lokalną ochroną przed szkodami wyrządzanymi przez wodę, następnie współdziała w realizacji innych zadań związanych z powyższym.

Ust. 7. W ramach zadań i uprawnień administracyjnych związanych z ochroną przed powodzią i wodami gruntowymi burmistrz (prezydent):

a) współdziała z lokalną komisją do spraw ochrony przed powodzią i wodami gruntowymi w realizacji zadań określonych w przepisach prawnych,

b) zapewnia sporządzenie spisu i ewidencji sił publicznych, następnie materiałów, środków i wyposażenia potrzebnych do ochrony, w przypadku potrzeby zarządza mobilizację powyższych oraz zapewnia ogólne zaopatrzenie dla sił publicznych,

c) planuje ewakuację, ratowanie i reewakuację, względnie w przypadku zarządzenia powyższych zapewnia ich wykonanie,

d) zapewnia przeprowadzenie innych działań koniecznych dla zabezpieczenia życia i majątku oraz przeprowadzenia ratownictwa,

e) współpracując z lokalną służbą sanitarno-epidemiologiczną i medyczną zapewnia opiekę lekarską dla uczestników działań ochronnych, następnie zapewnia wykonanie zadań związanych z zapobieganiem epidemiom podczas ewakuacji, prac ratowniczych i reewakuacji,

f) przeprowadza czynności konieczne w związku z pracami rekonstrukcyjnymi wynikłymi na skutek szkód spowodowanych przez powódź i wody gruntowe oraz w związku z działaniami ochronnymi.

Ust. 8. Zgodnie z planem zatwierdzonym przez radę samorządową, działając w zakresie obowiązków i uprawnień administracyjnych związanych z zaopatrzeniem w wodę przez zakłady o charakterze publicznym burmistrz (prezydent) zarządza ograniczenie zużywania wody.

§ 18. Ust. 1. Jeżeli na skutek nieprzewidywalnych zdarzeń (na przykład wypadku, klęski żywiołowej, czynu karalnego, promieniowania radioaktywnego) lub nieznanymi przyczynami następuje lub nastąpić może nadzwyczaj duże zanieczyszczenie wód, na skutek czego powstaje ciężkie i bezpośrednie zagrożenie dla dostaw wody dla ludności, do celów leczniczych, wypoczynkowych, sportowych i innych, powodujące groźbę dla zdrowia i życia ludności, gospodarki i środowiska, to wtedy oddalenie, względnie zmniejszenie niebezpieczeństwa powstania szkód (działania nazywane dalej ochroną przed szkodliwym naruszeniem jakości wody) jest obowiązkiem wszystkich zainteresowanych.

Ust. 2. Zadania związane z ochroną przed szkodliwym naruszeniem jakości wód określa rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 19. Ust. 1. Operacyjne kierowanie i realizacja ochrony przed szkodliwym naruszeniem jakości wody jest zadaniem terenowej organizacji administracji wodnej.

Ust. 2. Kto spowodował pogorszenie jakości wody i związaną z tym bezpośrednią groźbę, względnie stan zagrożenia, zobowiązany jest zgodnie z treścią osobnego przepisu prawnego uczestniczyć w ochronie przed szkodliwym naruszeniem jakości wody i w likwidacji stanu zagrożenia.

Ust. 3. Z punktu widzenia zastosowania ust. 2 jako powodujący szkody kwalifikuje się wykonujący prawo łowienia ryb, jeżeli pomór ryb i spowodowane tym szkody w jakości wody nastąpiły na skutek przepisów o rybołówstwie, a nie na skutek zanieczyszczenia, względnie pogorszenia jakości wody.

Ust. 4. Koszty związane z ochroną przed szkodliwym naruszeniem jakości wody (sprawowaniem ochrony, ochroną przed innymi szkodami dla środowiska, zastępczym zaopatrzeniem w wodę) obciążają stronę, która spowodowała szkodę.

Ust. 5. Jeżeli sprawca szkód jest nieznany, to wtedy koszty ochrony przed skutkami szkód ponosi właściciel zanieczyszczonej wody lub urządzenia wodnego.

ROZDZIAŁ VII

Postanowienia dotyczące nieruchomości związanych z wodami i z urządzeniami wodnymi

§ 20. Ust. 1. Właściciel (użytkownik) nieruchomości zobowiązany jest wyrazić zgodę na to, aby na podstawie postanowienia terenowego organu organizacji administracji wodnej na jego nieruchomości umieszczono i eksploatowano urządzenia wodne służące celom publicznym, względnie w tym celu przeprowadzono konieczne roboty wodne, jeżeli to nie wykluczy użytkownika nieruchomości zgodnie z przeznaczeniem (prawo służebności w zakresie prowadzenia wód).

Ust. 2. Na podstawie złożonego wniosku terenowy organ organizacji administracji wodnej wydaje zezwolenia na podłączenie się do istniejących i na podstawie zezwolenia tytułem prawa wodnego pracujących urządzeń wodnych, jeżeli urządzenie wodne odpowiada pierwotnemu przeznaczeniu oraz celom podłączającego się razem, względnie może być przystosowane do tego celu (prawo służebności w zakresie prowadzenia wód).

Ust. 3. Właściciele (użytkownicy) nieruchomości przybrzeżnych zobowiązani są wyrazić zgodę na to, aby właściciel koryta, względnie jego przedstawiciele w stopniu wymaganym przez ich zadania merytoryczne lecz z uwzględnieniem interesów związanych z nieruchomością:

- a) przechodzili przez nieruchomości na brzeg wody,
- b) przemieszczali przez nieruchomość materiały wydobyte podczas wykonywania zadań swoich w zakresie gospodarki wodnej, następnie materiałów koniecznych do wykonania zadań w zakresie gospodarki wodnej, względnie

umieszczali na terenie nieruchomości środki i urządzenia o charakterze tymczasowym potrzebne do wykonania robót,

c) umieszczali i utrzymywali na nieruchomości znaki locji i urządzenia potrzebne do obserwacji hydrograficznej, wytyczenia toru wodnego dla żeglugi i wykonywania innych zadań merytorycznych.

§ 21. Właścicielowi (użytkownikowi) nieruchomości przysługuje odszkodowanie zgodnie ze stopniem ograniczeń wynikających z treścią § 20 ust. 1 i 3. Właściciel może złożyć wniosek o wywłaszczenie, jeżeli na skutek powyższych ograniczeń użytkowanie nieruchomości, względnie wykonywanie praw i działalności związanych z nieruchomością stało się niemożliwe lub zbyt kosztowne.

§ 22. Ust. 1. Właściciel (użytkownik) nieruchomości może:

a) użytkować lub uprawiać nieruchomość tylko bez tworzenia przeszkód dla naturalnego odpływu wód, bez powodowania zagrożenia stanu, eksploatacji i utrzymywania urządzeń brzegowych i przybrzeżnych oraz innych urządzeń wodnych o przeznaczeniu publicznym, następnie bez pogarszania jakości wody,

b) użytkować i czerpać korzyści z koryta przestrzegając warunków określonych w przepisach prawnych, a w przypadkach wymagających zezwolenia wykonywać dane działalności zgodnie z treścią zezwolenia wydanego na podstawie prawa wodnego.

Ust. 2. Właścicielowi nieruchomości przysługuje prawo do chronienia swojej nieruchomości przed burzeniem się wody, względnie na podstawie prawa wodnego do odtworzenia swojej części terenów uszkodzonych na podstawie burzenia się wód.

§ 23. Ust. 1. Po wejściu w życie niniejszej ustawy właściciel państwowy, względnie właściciel samorządowy utrzymuje do celów publicznych brzegi naturalnych wód i dlatego od państwa, względnie od samorządu nie można nabyć prawa własności niezabudowanych nieruchomości na brzegu wód naturalnych.

Ust. 2. Rada Ministrów otrzymuje upoważnienie do udzielenia rozporządzeniem zwolnienia od ograniczeń zawartych w ust. 1 w odniesieniu do określonych nieruchomości, względnie odcinków brzegu.

Ust. 3. Lokalny samorząd mając na uwadze interesy osiedla może udzielić w zarządzeniu zwolnienia od ograniczeń zawartych w ust. 1 w odniesieniu do niezabudowanych nieruchomości na brzegach wód naturalnych, które otrzymał jako własność podstawową nie mogącą być przedmiotem obrotu.

§ 24. Ust. 1. Tereny między brzegami rzeki a wałem (groblą) przeciwpowodziowym, następnie tereny po stronie zabezpieczonej przed powodzią przez wał (groblą), na których wystąpić mogą źródła lub przecieki wody wolno wykorzystywać i użytkować tylko w sposób zgodny z przepisami przeciwpowodziowymi.

Ust. 2. Pasma brzegowe rzek, potoków, kanałów wód gruntowych, kanałów nawadniających, stawów i jezior, zbiorników wodnych oraz starorzeczyc mogą być użytkowane tylko w sposób umożliwiający właścicielowi (użytkownikowi) koryta korzystania z nich w stopniu wymaganym przez okresowe roboty konserwacyjne i pomiary związane z korytem.

Ust. 3. Na terenach wymienionych w ust. 1 i 2 oraz na terenach regularnie zalewanych przez wodę budynki lub inne obiekty wznosić wolno tylko na podstawie osobnego przepisu prawnego i po uzyskaniu zgody organu terenowego organizacji administracji wodnej. Jeżeli ustawa inaczej nie postanawia nie przysługuje odszkodowanie za szkody powstałe na skutek wniesienia budynku lub obiektu bez zezwolenia.

Ust. 4. Przepisy dotyczące przestrzeni objętych falowaniem, pasma przybrzeżnego, terenów nawiedzanych przez wody oraz terenów, na których może wystąpić woda, następnie przepisy dotyczące wykorzystywania i użytkowania tych terenów ustala w rozporządzeniu Rada Ministrów.

§ 25. Ust. 1. Właścicielowi nieruchomości przybrzeżnej nie przysługuje odszkodowanie za tymczasowe użytkowanie terenu wykorzystanego w związku z robotami służącymi ochronie brzegów.

Ust. 2. Teren potrzebny do przeprowadzenia regulacji koryta w celach publicznych musi być wykupiony od właściciela nieruchomości, względnie w przypadku niemożności sporządzenia aktu kupna-sprzedaży należy dokonać wywłaszczenia.

Ust. 3. Właściciel (użytkownik) nieruchomości nie może prowadzić działalności zagrażającej bazie wodnej na terenach i pasmach ochronnych wyznaczonych w celu ochrony baz wodnych i urządzeń wodociągowych.

§ 26. Jeżeli ilość wody lub wydajność zakładów wodnych wymaga stopniowego spuszczenia nadwyżki wody (sytuacja awaryjna), to wtedy właściciel (użytkownik) nieruchomości zobowiązany jest wyrazić zgodę na tymczasowe umieszczenie wody na nieruchomości, na odprowadzenie wody na nieruchomość, na tymczasowe spiętrzenie wody na nieruchomości, względnie na przeprowadzenie wody przez nieruchomość w celu zmniejszenia i oddalenia większych szkód.

§ 27. Określone w § 20 ust. 1 i 2, względnie w § 23 ust. 1 niniejszej ustawy ograniczenia w zakresie posiadania i użytkowania należy wpisać do rejestru nieruchomości.

ROZDZIAŁ VIII

Uprawnienia władz w zakresie wód

§ 28. Ust. 1. Uzyskanie zezwolenia na podstawie prawa wodnego wymagane jest - poza wyjątkami określonymi w przepisie prawnym - dla wykonania prac wodnych, względnie dla wybudowania urządzeń wodnych, następnie dla ich przebudowy i rozbiórki (zezwolenie na lokalizację i budowę), następnie dla wzięcia w użytkowanie, dla eksploatacji wymienionych oraz dla wszelkich form użytkowania wody (zezwolenie na eksploatację).

Ust. 2. O wydanie zezwolenia na podstawie prawa wodnego można zwrócić się dla zasady również przy sporządzaniu projektów technicznych obję-

tych obowiązkiem uzyskania zezwolenia na podstawie prawa wodnego co dotyczy form użytkowania wody, prac wodnych i obiektów wodnych.

§ 29. Ust. 1. W przypadku istnienia warunków określonych w przepisach, władza może wydać zezwolenie tytułem prawa wodnego tylko jeżeli obiekt wodny, praca wodna, względnie użytkowanie wody:

- a) nie zagraża interesom związanym z ochroną zasobów wodnych,
- b) jest zgodne z przepisami gospodarczymi, technicznymi i bezpieczeństwa wydanymi dla prac wodnych, dla wykonania, przebudowy i rozebrania oraz eksploatacji urządzeń wodnych i zakładów wodnych oraz dla wykonywania różnych form użytkowania wody a następnie z innymi przepisami regulującymi reżim wód, jakość wody oraz ochronę wód zewnętrznych i podskórnych,
- c) odpowiada przepisom zawartym w osobnych aktach prawnych.

Ust. 2. Nowe zezwolenie na podstawie prawa wodnego może być wydane tylko wtedy, kiedy wnioskodawcom zapewnić można ilość wody określoną w zezwoleniu.

Ust. 3. Jeżeli wykonanie prac wodnych, względnie budowa lub przebudowa obiektu wodnego nastąpiła bez zezwolenia lub w sposób odbiegający od zezwolenia na eksploatację i jeżeli władza po zbadaniu obiektu z uwagi na wszystkie okoliczności danego przypadku wyda po fakcie zezwolenie na zachowanie obiektu, to wtedy zainteresowany wzniesieniem obiektu zobowiązany jest zapłacić grzywnę. Grzywna może sięgać 20% wartości obiektu wzniesionego bez zezwolenia, natomiast w przypadku prac wodnych lub użytkowania wody bez zezwolenia grzywna może sięgać pięciokrotnej górnej wartości aktualnej grzywny wymierzanej w przypadku wykroczenia przeciwko przepisom prawa wodnego.

§ 30. Ust. 1. W przypadku zaistnienia warunków, w następstwie wydarzeń określonych w osobnym przepisie prawnym władza może z urzędu lub na wniosek zmienić, zawiesić, a także cofnąć zezwolenie wydane na podstawie prawa wodnego (również zezwolenie wydane dla zasady).

Ust. 2. W przypadku spowodowania zmiany, zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia wydanego na podstawie prawa wodnego na skutek działania lub zaniedbania, za spowodowanie wynikłych z tego szkód odszkodowanie zapłacić zobowiązany jest ten, którego działania lub zaniedbania spowodowały decyzję władzy.

Ust. 3. Za szkody powstałe na skutek decyzji wydanej z urzędu na podstawie ust. 1 nie należy się odszkodowanie, jeżeli wydanie decyzji uzasadnia:

- a) interes publiczny, zwłaszcza interes gospodarki wodnej, zdrowia publicznego oraz ochrony środowiska i przyrody,
- b) zmiana ilości i jakości wody zaistniała z przyczyn naturalnych lub z innych nieodwracalnych przyczyn.

§ 31. Jeżeli prace, obiekty lub działalności nie podlegające postanowieniom zawartym w § 28 ust. 1 mają lub mogą mieć jakikolwiek związek z warunkami przepływu i prądu wód, z ilością i jakością wody, ze stanem koryta i brzegu lub z obiektami wodnymi oraz z ich eksploatacją i terenami ochronnymi a inny przepis prawny określa władzę do spraw wód jako współdziałającą władzę specjalistyczną, to wtedy właściwą władzę wiąże stanowisko władzy do spraw wód.

§ 32. Jeżeli ochrona ilości i jakości wód, ochrona przed szkodami wyrządzanymi przez wody, zapobieganie takim szkodom lub zgodne z prawem użytkowanie wód to uzasadnia, to wtedy władza może zobowiązać użytkownika wód lub tę inną osobę, która w sposób niezgodny z prawem naruszyła reżim wód do zlikwidowania stanu powodującego lub grożącego spowodowania szkód, do wykonania koniecznych prac wodnych lub do prowadzenia prac wodnych w określony sposób.

§ 33. Ust. 1. W ramach nadzoru wodnego władza wykonuje:

- a) kontrolę nad realizacją prac wodnych i wznoszeniem obiektów wodnych,
- b) kontrolę nad eksploatacją obiektów wodnych, względnie nad wykorzystywaniem wód,

c) kontrolę nad przestrzeganiem przepisów wodnych podczas prac oraz wznoszenia i eksploatacji obiektów objętych zezwoleniem wydanym przez inne władze,

d) czynności zmierzające do wykrywania na bieżąco robót wykonywanych, względnie obiektów wznoszonych i eksploatacji wód prowadzonych bez posiadania zezwolenia wydanego na podstawie prawa wodnego lub zgody władzy wyspecjalizowanej.

Ust. 2. W celu zlikwidowania stanu naruszającego prawo, względnie grożącego powstaniem szkód, a wykrytego w ramach nadzoru wodnego, władza do spraw wód zobowiązana jest podjąć działania określone w niniejszej ustawie i w innych przepisach prawnych z cofnięciem zezwolenia wydanego na podstawie prawa wodnego łącznie.

Ust. 3. Władza do spraw wód prowadzi w księdze wodnej ewidencję robót wodnych, obiektów wodnych oraz wykorzystywanie wody na podstawie jej zezwolenia, natomiast o zasobach wód prowadzi rejestr.

ROZDZIAŁ IX

Spółki gospodarki wodnej

§ 34. Ust. 1. Zadanie publiczne w zakresie gospodarki wodnej mogą być realizowane również przez spółki gospodarki wodnej (nazywanej dalej spółkami) tworzone zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej ustawie.

Ust. 2. Spółka jest organizacją gospodarczą posiadającą osobowość prawną i w zależności od charakteru wykonywanych zadań publicznych jest spółką urządzeń wodnych o charakterze publicznym lub spółką wodną. Podczas tworzenia, organizowania, prowadzenia, likwidacji spółki, łączenia jej z inną spółką oraz jej wyodrębniania, do odpowiedzialności ich pracowników pochodzących z wyboru należy - jeżeli niniejsza ustawa inaczej nie postanawia - stosować postanowienia zawarte w rozdziale I i II ustawy nr VI z 1988 roku o spółkach gospodarczych.

Ust. 3. Działalność służącą zadaniom publicznym określonym w niniejszej ustawie spółka prowadzi na terenie swoich zainteresowań.

Ust. 4. Członkami spółki są osoby fizyczne i prawne oraz spółki gospodarcze nie posiadające osobowości prawnej, które na terenie objętych przez ich zainteresowanie posiadają, względnie pod innym tytułem prawnym, użytkują nieruchomości.

Ust. 5. Członkowie spółki zobowiązani są proporcjonalnie do ich zainteresowania uczestniczyć w ponoszeniu kosztów spółki związanych z wykonywaniem zadań publicznych.

§ 35. Ust. 1. W ramach swoich zadań publicznych spółka:

a) jako spółka urządzeń wodnych o charakterze publicznym wykonuje, względnie rozwija obiekty wodne służące wodociągowemu zaopatrywaniu w wodę, odprowadzaniu i oczyszczaniu wód ściekowych oraz eliminowaniu szkodliwych wód na terenie osiedla, osiedli zbiorczo zaopatrywanych, terenów wewnętrznych i obszarów zamieszkałych,

b) jako spółka wodna prowadzi działalność w zakresie lokalnej regulacji wód i ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wody.

Ust. 2. Spółka wodna tworzy obiekty wodne na cele rolne o charakterze publicznym, następnie prowadzi w powiązaniu z powyższymi obiektami prace nad uzdatnianiem gruntów, dostarcza wodę w systemie pozawodociągowym, może prowadzić również działalność gospodarczą wspomagającą zadania o charakterze publicznym, określone w statucie.

Ust. 3. Spółka wodna może uczestniczyć w takim przedsięwzięciu, w którym jej odpowiedzialność nie przekracza jej aportu majątkowego.

Założenie spółki

§ 36. Ust. 1. Spółka powstaje wtedy, kiedy osoby fizyczne i prawne oraz spółki gospodarcze bez osobowości prawnej posiadające, względnie na podstawie innego tytułu prawnego użytkujące nieruchomość na terenie objętym

zainteresowaniem (nazywani dalej członkami), tworząc większość obliczoną na podstawie stopnia udziału na walnym zebraniu założycielskim:

- a) postanawiają założyć spółkę,
- b) uchwalają statut spółki i
- c) wybierają członków kolegów kierowniczych i zarządzających spółki.

Ust. 2. Założenie spółki na walnym zebraniu założycielskim wymaga uchwały większości co najmniej dwóch trzecich głosów obliczonych według stopnia udziału.

Ust. 3. Założenie spółki przygotowuje komisja organizacyjna.

§ 37. Ust. 1. W statucie spółki należy określić:

- a) nazwę i siedzibę,
- b) zadania z podaniem czy jest spółką urządzeń wodnych o charakterze publicznym, czy też spółką wodną,
- c) zakres działalności,
- d) tereny, którymi spółka jest zainteresowana (ze szkicem),
- e) prawa i obowiązki członków,
- f) jednostkę udziału w spółce i przepisy dotyczące udziału członków,
- g) ogólne przepisy dotyczące organizacji i zasad działania dla gospodarki (działalności zakładowej) spółki, pracowników na kierowniczych stanowiskach oraz organów kolegialnych, następnie zakres działalności przedsiębiorczej spółki wodnej,
- h) sposób reprezentowania spółki,
- i) wszystko co na podstawie aktu prawnego reguluje statut i co walne zebranie członków uważa za konieczne.

Ust. 2. Nazwy, nazwiska, miejsca zamieszkania i siedziby członków spółki należy wyszczególnić w załączniku do statutu i złożyć w sądzie rejestracyjnym równocześnie ze statutem.

Ust. 3. W przeciągu 30 dni od uchwalenia statutu należy założenie spółki zgłosić w sądzie rejestracyjnym w celu zarejestrowania i ogłoszenia założenia.

Ust. 4. Poprzez wpisanie do rejestru handlowego spółka powstaje z datą wsteczną dnia uchwalenia statutu.

Działalność spółki

§ 38. Ust. 1. Organa spółki:

- a) według statutu walne zebranie lub walne zebranie delegatów (nazywane dalej razem walnym zebraniem członków),
- b) komisja zarządzająca,
- c) rada nadzorcza.

Ust. 2. Najwyższym organem spółki jest walne zebranie członków, które zbiera się co najmniej raz w roku.

Ust. 3. Walne zebranie członków zwołuje komisja zarządzająca. W przypadku zaniedbania tego obowiązku przez komisję zarządzającą do zwołania walnego zebrania członków uprawniona jest rada nadzorcza. Władze państwowe mogą zainicjować zwołanie walnego zebrania członków przez sąd rejestracyjny w ramach wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem prawa.

Ust. 4. Zaproszenia pisemne zawierające porządek dzienny należy rozesłać co najmniej 15 dni przed planowanym terminem walnego zebrania członków oraz ogłosić w sposób lokalnie przyjęty.

Ust. 5. Walne zebranie członków posiada zdolność do podejmowania uchwał, jeżeli:

- a) w przypadku spółki urządzeń wodnych o charakterze publicznym stawiła się osobiście lub przez pełnomocnika liczba członków reprezentująca co najmniej 51% udziałów,
- b) w przypadku spółki wodnej stawiła się liczba członków (pełnomocników) reprezentująca ponad dwie trzecie udziałów obejmujących co najmniej 51% obszaru stanowiącego zainteresowanie spółki.

Ust. 6. Podczas walnego zebrania członków lub delegatów uchwały w sprawach obowiązku płatniczego członków podejmowane są głosami więk-

szości udziałów, natomiast we wszystkich innych sprawach decyduje większość obecnych.

Ust. 7. Zmiana statutu, rozwiązanie spółki, połączenie się spółki z inną lub z innymi spółkami oraz podział spółki na kilka spółek wymaga uchwały walnego zebrania członków przyjętej większością dwóch trzecich głosów.

Ust. 8. W przypadku niezdolności walnego zebrania członków do podejmowania uchwał drugie walne zebranie członków zwołane w drugim terminie w przeciągu ośmiu dni posiada zdolność do podejmowania uchwał w sprawach figurujących w pierwotnym porządku dziennym niezależnie od liczby obecnych i reprezentowanej ilości udziałów.

§ 39. Ust. 1. Organem kierującym spółką jest komisja zarządzająca, a organem kontrolnym spółki jest rada nadzorcza.

Ust. 2. Komisja zarządzająca składa się z przewodniczącego oraz z co najmniej dwóch lecz nie więcej niż z dziewięciu członków (nazywanych dalej kierowniczą kadrą funkcyjną). Walne zebranie członków spółki wybiera przewodniczącego komisji zarządzającej, który jest równocześnie prezesem spółki.

Ust. 3. Zadaniem rady nadzorczej jest bieżące kontrolowanie całokształtu działalności spółki. Rada nadzorcza podlega bezpośrednio walnemu zebraniu członków. Rada nadzorcza składa się z przewodniczącego i z co najmniej dwóch członków. Przewodniczącego wybiera walne zebranie członków.

Ust. 4. Swoje regulaminy pracy komisja zarządzająca i rada nadzorcza określają same w ramach zgodnych z przepisami prawnymi i statutem.

§ 40. Ust. 1. Nadzór nad przestrzeganiem prawa przez spółkę wykonuje sąd rejestracyjny.

Ust. 2. Zgodnie z ustawą o prawie do stowarzyszenia się, spółki mogą powołać organizację mającą za zadanie chronienie ich wspólnych praw.

Majątek spółki

§ 41. Ust. 1. Spółka utrzymuje się i wykonuje swoje zadania dla dobra ogółu z opłat wniesionych przez zainteresowanych członków (nazywanych dalej opłatami) oraz z dotacji otrzymywanych z budżetu danego samorządu i z budżetu państwowego, następnie z innych źródeł. Ponadto spółki wodne czerpią środki z wyników uzyskanych przez swoje przedsięwzięcia.

Ust. 2. Opłaty są długiem publicznym ściągальnym w trybie podatkowym. Wysokość opłat ustala walne zebranie członkowskie. Zgodnie z warunkami określonymi w statucie, walne zebranie członków może wartość opłaty obniżyć, względnie na czas określony zawiesić obowiązek uiszczania opłaty. Opłaty członkowie zobowiązani są wносить - jeżeli statut nie ustanawia wyjątków - w postaci pieniężnej.

Ust. 3. Członek spółki może wnieść do sądu wniosek rewizyjny w sprawie wymierzonej mu opłaty w przeciągu trzydziestu dni od daty podania do jego wiadomości uchwały walnego zgromadzenia członków.

§ 42. Ust. 1. Dotacje państwowe i samorządowe oraz opłaty wniesione przez członków stają się własnością spółki. Wyjątek od tego zachodzi wtedy, kiedy zgodnie z przepisem prawnym dotację państwową rozlicza samorząd, względnie w odniesieniu do opłaty wnoszonej w naturze statut postanawia inaczej.

Ust. 2. W przypadku spółki wodnej wyodrębniony majątek potrzebny do wykonywania zadań o charakterze publicznym oraz zysk pochodzący z przedsięwzięć nie mogą być dzielone między członków.

Ust. 3. Posługując się wyodrębnionym majątkiem potrzebnym do wykonywania zadań o charakterze publicznym spółka wodna nie może założyć spółki gospodarczej, spółki użyteczności publicznej lub fundacji, nie może nabyć udziałów w spółkach gospodarczych lub w spółkach użyteczności publicznej oraz nie może przekazywać środków pieniężnych lub innych środków na rzecz fundacji. Wyodrębnionym majątkiem potrzebnym do wy-

konywania zadań o charakterze publicznym jest wykazany w bilansie poprzedniego roku rozrachunkowego kapitał zgodny z załącznikiem nr 1 Ustawy XVIII z 1991 roku o prowadzeniu rachunkowości oraz środki pieniężne otrzymane w roku rozrachunowym na wykonywanie zadań o charakterze publicznym, następnie z własnego kapitału przekraczającego wykazany kapitał o 8% sumy wykazanego kapitału.

Ust. 4. Za swoje długi spółka wodna odpowiada własnym majątkiem. Członkowie nie odpowiadają za długi spółki.

Ust. 5. Wyniki pochodzące z działalności przedsiębiorczej spółka wodna zobowiązana jest wydać w pierwszym rzędzie na wykonywanie zadań o charakterze publicznym.

§ 43. Ust. 1. Członek spółki może zwrócić się do sądu z wnioskiem o rewizję postanowienia naruszającego przepisy prawne lub statut, wydanego przez organ spółki w związku ze stosunkiem prawnym jego jako członka spółki.

Ust. 2. Wniosek w sprawie rewizji postanowienia naruszającego prawo należy złożyć w przeciągu 30 dni od doręczenia postanowienia. Niedotrzymanie terminu ustalonego dla złożenia wniosku powoduje utratę prawa do wniosku o rewizję. Złożenie wniosku nie posiada mocy odraczającej lecz sąd może zawiesić wykonanie danego postanowienia.

Wygaśnięcie spółki

§ 44. Ust. 1. Spółka przestaje istnieć, jeżeli:

- a) postanowiono zlikwidować ją bez następcy prawnego (rozwiązanie),
- b) połączy się z inną spółką lub ulega podziałowi na kilka spółek,
- c) spółka urządzeń wodnych o charakterze publicznym wykonała określone w statucie zadania publiczne,
- d) sąd spółkę zlikwidował drogą postępowania likwidacyjnego,
- e) sąd rejestracyjny ogłosił ją za zlikwidowaną.

Ust. 2. Spółka nie może przekształcić się w spółkę gospodarczą.

Ust. 3. W przypadku likwidacji spółki odbywa się rozliczenie końcowe.

Ust. 4. W przypadku likwidacji spółki bez następcy prawnego majątek konieczny do wykonywania zadań o charakterze publicznym przechodzi na samorząd, który zobowiązany jest wykonywać zadania publiczne związane z lokalną gospodarką wodną, lub na państwo.

Ust. 5. Jeżeli po wygaśnięciu spółki wykonywanie zadań o charakterze publicznym przejmuje państwo, to wtedy potrzebny do tego celu majątek przejmuje terenowy organ administracji wodnej, względnie organizacja gospodarcza powołana do zarządzania wodami i obiektami wodnymi, będąca w całości lub w większej części własnością państwa.

ROZDZIAŁ X

Postanowienia końcowe

§ 45. Ust. 1. Niniejsza ustawa wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 1996 r. Równocześnie tracą moc przepisy wymienione w oddzielnym wykazie.

Ust. 2. Wstawiono do odpowiedniej części ustawy nr 16 z 1961 r.

Ust. 3. Wstawiono do odpowiedniej części ustawy nr 4 z 1959 r. (kodeks cywilny).

Ust. 4. We wszczętych i w chwili wejścia ustawy w życie będących w toku sprawach związanych z ustaleniem służebności wodnych - jeżeli władza do spraw wód już wydała decyzję pierwszej instancji - stosować należy § 34 Ustawy nr IV z 1964 roku.

Ust. 5. W przypadku spółek działających w chwili wejścia ustawy w życie postanowienia zawarte w niniejszej ustawie o nadzorze nad spółkami stosować należy po wpisaniu do rejestru handlowego.

Ust. 6. Spółki działające w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy zobowiązane są w przeciągu roku od chwili wejścia ustawy w życie opracować nowe statuty zgodne z niniejszą ustawą i złożyć je w sądzie rejestracyjnym w

celu wpisania do ewidencji. Zgodnie z § 14 ust. 3 Dekretu nr 23 z 1989 roku o sądowym rejestrze handlowym i nadzorem przestrzegania prawa przez firmy, sąd rejestracyjny może obciążyć grzywną tę spółkę, który w terminie podanym w niniejszej ustawie nie złoży wniosku o wpisanie do rejestru handlowego.

Ust. 7. Rada Ministrów otrzymuje upoważnienie na ustalenie w rozporządzeniu:

a) przepisów dotyczących baz wodnych, perspektywicznych baz wodnych, względnie elementów i terenów (pasów) ochronnych obiektów wodnych służących zaopatrzeniu w wodę pitną,

b) przepisów dotyczących zadań związanych z utrzymaniem wód i obiektów wodnych o charakterze publicznym,

c) trybu zbierania, opracowywania i udostępniania podstawowych danych związanych z gospodarką wodną z uwzględnieniem postanowień zawartych w ustawie o ochronie danych osobowych i jawności danych służących celom publicznym,

d) przepisów dotyczących założenia, działalności i likwidacji spółek w sprawach uregulowanych w niniejszej ustawie lecz nie przekazanych spółkom do uregulowania w trybie wewnętrznym,

e) przepisów dotyczących uprawnień urzędowych władz w związku z gospodarką wodną.

Ust. 8. Upoważnia się ministra do ustalenia w rozporządzeniu:

a) przepisów dotyczących ogólnych wymogów w gospodarce wodnej, dotyczących kwalifikacji zawodowych i szkoleniowych, następnie dotyczących zadań hydrograficznych i interwencji w sprawach zasobów wodnych,

b) składu osobowego i regulaminu pracy terenowych rad gospodarki wodnej,

c) ogólnokrajowego i terenowego trybu prowadzenia gospodarki wodnej,

d) przepisów merytorycznych dotyczących dokumentacji projektowej potrzebnej podczas przeprowadzania postępowania dla uzyskania zezwolenia na podstawie prawa wodnego oraz załączników do składanego wniosku,

e) trybu eksploatacji zakładów dostarczających wodę dla rolnictwa,

f) trybu i zasad prowadzenia ewidencji robót wodnych, obiektów wodnych, korzystania z wody (ksiąg wodnych) oraz zasobów wodnych,

g) zasobów wód, które mogą być włączone do użytkowania, z uwzględnieniem zachowania możliwości dalszego użytkowania, względnie włączenia do użytkowania wód.

Ust. 9. Republika Węgierska swoje interesy związane z gospodarką wodną oraz z ochroną wód realizuje również drogą międzynarodowych dwustronnych lub wielostronnych umów o współpracy, wymiany informacji oraz świadczenia pomocy, zwłaszcza w ramach swoich kontaktów z krajami sąsiednimi. Nawet w przypadku braku umowy międzynarodowej należy mieć na uwadze interesy innych krajów - zwłaszcza sąsiednich - w związku z gospodarką wodną.

Załącznik nr 1 do Ustawy nr LVII z 1995 roku

Określenie pojęć

1. Ochrona przed powodzią jest działalnością profilaktyczną przeciwko wodom występującym z koryta polegającą na chronieniu przed systematycznym zalewaniem terenów narażonych przez wznoszenie obiektów przeciwpowodziowych (wałów, grobli, ścian, szczytowych zbiorników retencyjnych, kanałów odprowadzających).

2. Wodą mineralną jest taka woda pochodząca z naturalnego zbiornika podskórnego lub ze źródła, która pod względem zawartości minerałów w sposób charakterystyczny różni się od wody pitnej spożywanej regularnie

przez człowieka i której składniki (np. biologiczne, chemiczne) mieszczą się w granicach określonych przez właściwe przepisy prawne.

3. Kanałem jest obiekt wodny nadający się do wykonania jednego lub równocześnie kilku zadań gospodarki wodnej (przeprowadzania wód, uzupełnienia wód, odprowadzenia wód gruntowych, dostawy wody dla rolnictwa i do innych celów).

4. Burzowaniem jest wyrządzający szkody brzegowe ruch falujący wody (rzeki, potoku, kanału, zbiornika, jeziora, stawu).

5. Pierwszej rangi obiektem wodnym ochrony przed powodzią jest istniejąca lub tworzona linia przeciwpowodziowa (wał, grobla, wysoki brzeg, szczytowy zbiornik retencyjny, kanał przeciwpowodziowy), ogłoszona przez ministra za główny obiekt ochrony, dotycząca trzech lub więcej osiedli, następnie wał ziemny służący ochronie przeciwpowodziowej osiedla znajdującego się na otwartej przestrzeni zalewanej przez rzekę.

6. Zainteresowaną osobą jest ta osoba fizyczna lub prawna lub spółka gospodarcza nie posiadająca osobowości prawnej, która na terenach zainteresowania posiada, względnie użytkuje nieruchomość.

7. Terenami zainteresowania:

a) w przypadku spółki urzędzeń wodnych o charakterze publicznym są te tereny, na których korzystać można z usług świadczonych (dostawa wody, odprowadzenie wody ściekowej, odprowadzenie wody deszczowej i wody gruntowej) przez obiekt wodny wzniesiony przez spółkę,

b) w przypadku spółki wodnej te tereny, z których wody drogą naturalną dostają się lub mogą się dostać do zbiornika (ze stanowiących własność innych osób rzek, jezior, obiektów wodnych) i na których prowadzone przez spółkę roboty wodne i wzniesione obiekty wodne o charakterze publicznym wywierają wpływ na wody podskórne i powierzchniowe.

8. Wodami leczniczymi są te wody mineralne, które posiadają udowodnione działanie lecznicze i których wykorzystanie do celów leczniczych nastę-

puje na podstawie zezwolenia wydanego według osobnego przepisu prawnego.

9. Wodą pitną jest woda nadająca się do systematycznego spożywania przez człowieka, której właściwości fizyczne, chemiczne, bakteriologiczne, toksykologiczne i radiologiczne mieszczą się w dopuszczonych granicach.

10. Miarą interesu publicznego jest wykonywanie zadań publicznych na poziomie ustalonym na podstawie warunków osobowych i rzeczowych określonych w osobnym przepisie prawnym.

11. Zadaniem o charakterze publicznym są zadania państwa i lokalnego samorządu oraz zadania spółki podane w niniejszej ustawie, następnie zadania wynikające z posiadania lub użytkowania posiadanych lub użytkowanych wód i obiektów wodnych.

12. Korytem jest naturalne wgłębienie lub sztuczna formacja wypełniona nurtem wody lub wodą stojącą, którą woda stale pokrywa do określonej linii brzegowej.

13. Regionalnymi zakładami wodnymi o charakterze publicznym są ze sobą powiązane zakłady wodne nie mogące każdy osobno działać w sposób opłacalny, które tworzą jednolity system dostawy, uzdatniania i podziału wody (do tych zadań zaliczyć można również wodociągowe zaopatrywanie odbiorców w wodę oraz odprowadzanie wód ściekowych) na zwartym obszarze geograficznym (części kraju, regionie) obejmującym więcej osiedli (województw), dla dużej ilości osiedli mieszczących się w sposób charakterystyczny daleko od bazy wodnej.

14. Naturalną wodą termalną jest każda woda pochodzenia podskórnego (z warstw wododajnych), której temperatura mierzona na powierzchni wynosi 30°C lub więcej.

15. Obiektem ochronnym jest każdy obiekt wodny konieczny do ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę.

16. Elementem ochronnym jest część podskórnej przestrzeni otaczającej pracujące, względnie projektowane zakłady wodne, którą w interesie ochro-

ny ilości i jakości produkowanej wody należy zabezpieczyć jeszcze bardziej niż środowisko.

17. Terenem ochronnym (w tym pasem ochronnym) jest teren otaczający pracujące, względnie projektowane zakłady wodne, który w interesie ochrony ilości i jakości produkowanej wody należy zabezpieczyć jeszcze bardziej niż środowisko.

18. Bazą wodną jest teren lub przestrzeń podskórna wyznaczona do wykorzystania zakładom wodnym oraz znajdujący się tam zapas wody razem z tam istniejącymi, względnie planowanymi obiektami wodnymi.

19. Biegiem (prądem) wody jest każde naturalne lub sztuczne ukształtowanie terenu, przez które stale lub okresowo przepływa woda.

20. Gospodarką wodną jest wykorzystywanie wód, zachowanie możliwości wykorzystywania wody, ochrona wody przed szkodami oraz ochrona przed szkodami wyrządzanymi przez wodę.

21. Użytkowaniem wody jest taka działalność, której efektem jest wywarcie wpływu na warunki przepływu i odpływu wody, na jakość i ilość wody, następnie na koryto i brzegi wód w celu wykorzystania wody.

22. Użytkownikiem wody jest ta osoba fizyczna, osoba prawna oraz spółka gospodarcza osób fizycznych bez osobowości prawnej, która wykorzystuje wodę w celu dostawy jej innym osobom lub używa ją do celów własnych.

23. Pracami (robotami) wodnymi są działalności, których celem jest wywarcie wpływu na przepływ i odpływ wody, na jej ilość i jakość oraz na koryto i brzegi wód dla ochrony przed szkodami wyrządzanymi przez wodę, dla wykorzystywania wody, dla obserwacji jakości i ilości wody, dla prowadzenia badań mineralogicznych i geologicznych oraz dla wydobywania surowców mineralnych.

24. Obiektem wodnym jest ten zakład (zakład wodny o charakterze publicznym), element zakładu, urządzenie, wyposażenie lub konstrukcja, której celem jest wywarcie wpływu na warunki przepływu i odpływu wody, na jakość i ilość wody, następnie na koryto i brzegi wód dla ochrony przed szko-

dami wyrażanymi przez wodę, dla wykorzystywania wody (w tym usługi publiczne poprzez prowadzenie zakładów wodociągowych), dla obserwacji jakości i ilości wody, dla prowadzenia badań mineralogicznych i geologicznych oraz dla wydobywania surowców mineralnych.

a) Obiektem wodnym o charakterze publicznym jest obiekt służący realizacji ustawowych zadań państwa, względnie lokalnego samorządu, a w szczególności wykonujący usługi przy pomocy zakładów wodociągowych, wykonujący ochronę przed szkodami wyrażanymi przez wody, następnie służący wykrywaniu, ochronie, wykorzystywaniu, uzupełnianiu i śledzeniu stanu wód oraz gospodarce zasobami wodnymi.

b) Obiektem wodnym do celów własnych jest obiekt wykonujący zadania w zakresie zaopatrywania w wodę zakładów pracy, gospodarstw domowych i rolnictwa (odprowadzania i oczyszczenia wód ściekowych, nawadnianie), ochrony przed szkodami wyrażanymi przez wody, uzdatniania wody i wykorzystania energii wodnej.

25. Księga wodna jest wierzYTElną ewidencją praw i obowiązków związanych z pracami wodnymi, z obiektami wodnymi oraz z użytkowaniem wód.

26. Szkodami wodnymi są szkody powstałe na skutek nadmiaru lub niedoboru wody.

27. Gospodarką zasobami wodnymi jest suma tych działalności, których celem jest zaspokojenie zapotrzebowań na wodę w taki sposób, aby na skutek zapotrzebowań nie nastąpiły nieodwracalne zmiany w stanie wód i nie zmniejszył się dostęp do zasobów wody.

Załącznik nr 2 do Ustawy nr LVII z 1995 roku**Rzeki, potoki, martwe odnogi, boczne odnogi i ich koryta,
stanowiące wyłączną własność państwa**

Wyłączną własność państwa stanowią:

1. Według § 6 ustawy rzeki stanowiące lub przecinające granicę państwa oraz:

a) w dolinie Dunaju:

aa. odcinek Mosoński Dunaju	124 km,
ab. odcinek Szentendreński Dunaju	32 km,
ac. odcinek Rackeveński Dunaju	58 km,
ad. rzeka Marcal	22 km,
ae. rzeka Sio	121 km,

b) w dolinie Tiszy (Cisy):

ba. rzeka Zagyva	125 km,
bb. rzeki Hortobagy-Berettyó	79 km,
bc. obie rzeki Koros	37 km,
bd. trzecia rzeka Koros	91 km,

2. Koryta retencyjne rzek wymienionych w pkt 1.

3. Odnogi martwe i boczne nie wymienione w Ustawie nr XXXIII z 1991 roku o przekazaniu samorządom na własność niektórych elementów własności państwowej.

4. Biegi (prądy) wodne stanowiące lub przecinające granicę państwa prowadzące w ujściu ponad 20 m³ wody na sekundę.

Załącznik nr 3 do Ustawy nr LVII z 1995 roku

Obiekty wodne stanowiące wyłączną własność państwa

Obiekty wodne stanowiące wyłączną własność państwa:

1. Według § 6 ustawy kanały stanowiące lub przecinające granicę państwa oraz:

a. kanał Dunaj-Tisza (Cisa),

b. Główny kanał Kiskunsagu,

c. Główny kanał wschodni,

d. Główny kanał zachodni,

e. Główne kanały oznaczone symbolami K-III i K-IV,

f. Główny kanał Nagy-kunsagu (odnoga wschodnia, odnoga zachodnia, odnoga NK-III-1),

g. Główny kanał Jasz-sagu.

2. Zbiorniki stałe wody gruntowej o pojemności powyżej 1 miliona m³ wody oraz ich kanały napełniające i opróżniające.

3. Następujące obiekty przeciwpowodziowe:

a) obiekty przeciwpowodziowe pierwszej rangi, które chronią obszar więcej niż dwóch osiedli lub obszar o wielkości znamionowej co najmniej 1 km²/km.

b) obiekty przeciwpowodziowe drugiej rangi, które:

ba) w przypadku zniszczenia obiektu przeciwpowodziowego pierwszej rangi na obszarze chronionym przez ten obiekt są w stanie czasowo chronić więcej niż dwa osiedla,

bb) są groblami ochronno-lokalizacyjnymi ciągnącymi się wzdłuż granicy państwowej i chroniącymi przed wodami przedostającymi się z zagranicy,

bc) są groblami (wałami) przeciwpowodziowego zbiornika awaryjnego.

4. Obiekty regulacyjne, śluzy żeglugowe i inne śluzy, bramy powodziowe, tereny spiętrzenia wód rzecznych wymienionych w pkt 2 rzek oraz w poprzednich punktach wymienionych kanałów.

5. Majątek obiektów publicznych regionalnych zakładów wodnych.

6. Kanały łączące i odprowadzające wspomagające połączoną eksploatację głównych kanałów, zatok i systemów wody gruntowej, następnie kanały wód gruntowych o przepływie 2 m³/sek wody w ujściu oraz obiekty potrzebne do ich eksploatacji.

7. Zbiorniki oraz ich koryta odpływowe o pojemności retencyjnej wód powodziowych powyżej 1 miliona m³, należące do biegów (prądów) wód wymienionych w pkt 4 załącznika nr 2.

Tłumaczył z języka węgierskiego:

Władysław Żeleński